

Ellen G. White Estate

Η ΕΠΙ ΤΟΥ ὉΡΟΥΣ ΟΜΙΛΙΑ

ΕΛΕΝΗ Γ. ΧΟΥΑΪΤ

Επί του Όρους Ομιλία

Ελλεν Γ. Ωηιτε

δπψριγητ © 2021
Ελλεν Γ. Ωηιτε Εστατε, Ινς.

Ινφορματιον αβουτ της Βοοκ

Οεριεω

Της εΒοοκ ις προιδεδ βψ της [Ελλην Γ. Ωηιτε Εστατε](#). Ιτ ις ινζλυδεδ ιν της λαργερ φρεε [Ονλινε Βοοκς](#) ζολλεςτιον ον της Ελλην Γ. Ωηιτε Εστατε Ωεβ σιτε.

Αβουτ της Αυτηορ

Ελλην Γ. Ωηιτε (1827-1915) ις ζονσιδερεδ της μοστ ωιδελψ τραν-σλατεδ Αμερικαν αυτηορ, ηερ ωορκς ηαινγ βεεν πυβλισηεδ ιν μορε τηαν 160 λανγυαγες. Σηε ωροτε μορε τηαν 100,000 παγες ον α ωιδε αριετψ οφ σπιριτυαλ ανδ πραςτιςαλ τοπιςς. Γυιδεδ βψ της Ηολψ Σπιριτ, σηε εξαλτεδ Θεσυς ανδ ποιντεδ το της Σςριπτυρες ας της βασις οφ ονε'ς φαιτη.

Φυρτηερ Λινκς

[Α Βριεφ Βιογραπηψ οφ Ελλην Γ. Ωηιτε
Αβουτ της Ελλην Γ. Ωηιτε Εστατε](#)

Ενδ Υσερ Λικενσε Αγρεεμεντ

Τηε ιεωινγ, πριντινγ ορ δωωνλοαδινγ οφ της βοοκ γραντς ψου ονλψ α λιμιτεδ, νονεζζλυσιε ανδ νοντρανσφεραβλε λικενσε φορ υσε σολελψ βψ ψου φορ ψουρ οων περσοναλ υσε. Τηις λικενσε δοες νοτ περμιτ ρεπυβλιςατιον, διςτριβυτιον, αςσιγνμεντ, συβλικενσε, σαλε, πρεπαρατιον οφ δεριατιε ωορκς, ορ οτηερ υσε. Ανψ υναυτηοριζεδ υσε οφ της βοοκ τερμινατες της λικενσε γραντεδ ηερεβψ. (Σεε [ΕΓΩ Ωριτινγς Ενδ Υσερ Λικενσε Αγρεεμεντ](#).)

Φυρτηερ Ινφορματιον

Φορ μορε ινφορματιον αβουτ της αυτηορ, πυβλισηερς, ορ ηωω ψου ζαν συπορτ της σεριςε, πλεασε ζονταςτ της Ελλην Γ. Ωηιτε Εστα-

τε ατ [μαιλῶηιτεεστατε.org](http://mailwhiiteestate.org). Ωε αρε τηανκφυλ φορ ψουρ ιντερεστ
ανδ φεεδβαςκ ανδ ωιση ψου Γοδ'ς βλεσσινγ ας ψου ρεαδ.

Εισαγωγή

Μια φωνή από τό θρόνο του Θεού, ή ευλογία του ουρανού στόν κόσμο: αυτή είναι ή επί του Όρους Ομιλία. Απευθύνεται στην ανθρωπότητα για νά της χρησιμεύσει σάν νόμος τού καθήκοντος καί φως του ουρανού, σάν ελπίδα καί παρηγοριά σε ώρα απελπισίας, σάν χαρά καί ανακούφιση ς” όλες τίς αντιξοότητες καί ς” όλες τίς στράτες τής ζωής. Εδώ ό Πρύτανης τών ιεροκηρύκων, ό Κορυφαίος Δάσκαλος, μιλάει λόγια βαλμένα στό στόμα Του από τόν Πατέρα.

Οί Μακαρισμοί είναι ό χαιρετισμός του Χριστού όχι μόνο ς” αυτούς πού πιστεύουν, αλλά ς” ολόκληρη γενικά τήν ανθρώπινη οικογένεια. Πρός στιγμή φαίνεται νά λησμονεί ότι βρίσκεται ς”αυτόν τόν κόσμο καί όχι στόν ούρανό, καί χρησιμοποιεί τό γνώριμο στόν κόσμο του φωτός χαιρετισμό. Εύλογίες ρέουν απ” τά χείλη Του σάν ενα άκατάσχετο χρονοσφραγισμένο ξεχειλισμα μιας πλουσιοπάροχης ζωής.

Ό Χριστός δέν μάς αφήνει ούτε τήν παραμικρή αμφιβολία σχετικά μέ τόν χαρακτήρα όπως Αυτός τόν παραδέχεται καί τόν εύλογει. Από τούς εύνοούμενους φιλόδοξους του κόσμου στρέφεται προς εκείνους πού αυτοί άποκηρύσσουν καί άποκαλεί μακάριους όλους όσους δέχονται τό δικό Του τό φώς καί τή ζωή. Προς τούς «πτωχούς τώ πνεύματι», τούς πράους, τούς ταπεινούς, τούς θλιμμένους, τούς καταφρονημένους καί καταδιωκομένους προσφέρει τό καταφύγιο τής αγάλης Του λέγοντας, «Έλθετε προς Μέ ... καί Εγώ θέλω σάς άναπαύσει.»

□ Ό Χριστός μπορεί νά ατενίσει τή μιζέρια του κόσμου χωρίς τήν παραμικρή σια μεταμέλειας ότι έπλασε τόν άνθρωπο. Μέσα στην ανθρώπινη καρδιά βλέπει κάτι διαφορετικό απ” την άμαρτία, διαφορετικό απ” τη μιζέρια. Μέ την άπειρη σοφία καί αγάπη Του διακρίνει τη δυνατότητα του ανθρώπου νά φθάσει όσο πίο ψηλά μπορεί. Ξέρει ότι άν καί οί άνθρωπινες υπάρξεις καταχράσθηκαν τά ελέη του Θεού καί κατέστρεψαν την αξιοπρέπεια μέ την όποία τούς είχε περιβάλει ό Θεός, μολαταύτα ό λυτρωμός τους τελικά θά άποβεί προς δόξα του Δημιουργού.

Μέσα στό ανέαιο κύλισμα τού χρόνου, τά λόγια πού ό Χριστός άπηύθυνε άπό τό όρος των Μακαρισμών διατηρούν πάντοτε τη ζωντάνια τους. Ή κάθε φράση είναι και ένα ξεχωρο κόσμημα πού προέρχεται άπό τό θησαυροφυλάκιο της αλήθειας. Οί άρχές οί διατυπωμένες στην ομιλία αύτή ισχύουν για κάθε εποχή και απευθύνονται ς” όλες τίς τάξεις των ανθρώπων. Μέ θεϊκή ενεργή δύναμη ό Χριστός εκφράζει τήν ελπίδα και τήν εμπιστοσύνη Του για τήν κάθε κατηγορία ανθρώπων τήν όποία άποκαλεί μακαρία άπό τή στιγμή πού αυτοί σχηματίζουν ένα δίκαιο χαρακτήρα. Μιμούμενοι τή ζωή του Ζωοδότη και έξασκώντας πίστη ς” Αύτόν, όλοι μπορούν νά φθάσουν στόν κανόνα τόν όποίο Εκείνος έθεσε μέ τά λόγια Του.

Ελένη Γ. Χουάϊτ

Περιεχόμενα

Ινφορματιον αβουτ της Βοοκ	i
Εισαγωγή	iv
Κεφάλαιο 1: Στη βουνοπλαγια	9
Κεφάλαιο 2: Οι μακαρισμοι	13
«Και ανοίξας τό στόμα αυτού έδίδασκεν αυτούς λέγων, μακάριοι οί πτωχοί τώ πνεύματι· διότι αύτών είναι ή βασιλεία τών ουρανών»—ματθ. 5:2-3	13
«Μακάριοι οί πενθούντες· διότι αυτοί θέλουσι παρηγορηθεί»—ματθ. 5:4	16
«Μακάριοι οί πραείς»—ματθ. 5:5	19
«Μακάριοι οί πεινώντες και διψώντες τήν δικαιοσύνην διότι αυτοί θέλουσι χορτασθεί»—ματθ. 5:6	23
«Μακάριοι οί έλεήμονες· διότι αυτοί θέλουσιν έλεηθή»—ματθ. 5:7	26
«Μακάριοι οί καθαροί τήν καρδιαν· διότι αυτοί θέλουσιν ιδεί τόν θεόν»—ματθ. 5:8	28
«Μακάριοι οί ειρηνοποιοί· διότι αυτοί θέλουσιν όνομασθή υιοί θεού»—ματθ. 5:9	31
«Μακάριοι οί δεδιωγμένοι ένεκεν δικαιοσύνης· διότι αυτών είναι ή βασιλεία των ουρανών»—ματθ. 5:10	32
«Μακάριοι εισθε όταν σάς όνειδίσωσι»—ματθ. 5:11	34
«Σεις εισθε το άλας της γης»—ματθ. 5:13	37
«Σεις εισθε τό φως του κόσμου»—ματθ. 5:14	39
Κεφάλαιο 3: Η πνευματικοτητα του νομου	46
«Δέν ήλθον νά καταλύσω, αλλά νά εκπληρώσω»—ματθ. 5:17	46
«Όστις λοιπόν αθέτηση μίαν τών εντολών τούτων τών ελάχιστων, και διδάξη ούτω τούς ανθρώπους, ελάχιστος θέλει όνομασθή εν τη βασιλεία τών ουρανών»—ματθ. 5:19	51
«Έάν μή περισσεύσω ή δικαιοσύνη σας πλειότερον της τών γραμματέων και φαρισαίων, δέν θέλετε εισέλθει εις τήν βασιλείαν τών ουρανών»—ματθ. 5:20	52
«Πας ό όργιζόμενος άναιτίως κατά του άδελφού αυτού, θέλει εισθαι ένοχος εις τήν κρίσιν»—ματθ. 5:22	54

«Φιλιώθητι μέ τόν αδελφόν σου»—ματθ. 5:24	56
«Πας ό βλέπων γυναίκα, διά νά επιθυμήσει αυτήν, ήδη έμοίχευσεν αυτήν εν τη καρδιά αύτού»—ματθ. 5:28 . . .	57
«Έάν ή δεξιά σου χειρ σέ σκανδαλίζει έκκοψον αύτήν»—ματθ. 5:30	58
«Συγχωρείται εις τόν άνθρωπον νά χωρισθεί τήν γυναίκα αύτού»—ματθ. 19:3	60
«Μή όμόσητε μηδόλως»—ματθ. 5:34	63
«Μή άντισταθήτε πρός τόν πονηρόν άλλ” όστις σέ ραπίση εις τήν δεξιάν σου σιαγόνα στρέψον εις αύτόν καί τήν άλλην»—ματθ. 5:39	65
«Αγαπάτε τούς εχθρούς σας»—ματθ. 5:44	69
«Έστε λοιπόν σεις τέλειοι, καθώς ό πατήρ σας ό εν τοίς ούρανοίς είναι τέλειος»—ματθ. 5:48	71
Κεφάλαιο 4: Τα γνησια κινητρα της χριστιανικης υπηρεσιας . .	74
«Προσέχετε νά μή κάμνητε την ελεημοσύνην σας έμπροσθεν των ανθρώπων, διά νά βλέψησθε ύπ” αυτών»—ματθ. 6:1	74
«Όταν προσεύχησαι μη έσο ώς οί ύποκριταί»—ματθ. 6:5 . . .	77
«Όταν προσεύχησθε μη βατολογήσητε ώς οί εθνικοί»—ματθ. 6:7	80
«Όταν νηστεύητε μη γίνεσθε ώς οί ύποκριταί»—ματθ. 6:16	80
«Μή θησαυρίζετε εις εαυτούς θησαυρούς επί της γης»—ματθ. 6:19	82
«Έάν ό οφθαλμός σου ήναι καθαρός, όλον τό σώμα σου θέλει είσθαι φωτεινόν»—ματθ. 6:22	84
«Ούδέις δύναται δύο κυρίους νά δουλεύη»—ματθ. 6:24	86
«Μή μεριμνάτε»—ματθ. 6:25	87
«Ζητείτε πρώτον τήν βασιλείαν του θεού»—ματθ. 6:33	90
«Μή μεριμνήσητε λοιπόν περί τής αύριον... άρκετόν είναι εις τήν ήμεραν τό καχόν αυτής»—ματθ. 6:34	92
Κεφάλαιο 5: Η κυριακη προσευχη	94
«Ούτω λοιπόν προσεύχεσθε σείς»—ματθ. 6:9	94
«Όταν προσεύχησθε λέγετε, πάτερ ημών»—λουκ. 11:2	95
«Άγιασθήτω τό όνομά σου»—ματθ. 6:9	97
«Έλθέτω ή βασιλεία σου»—ματθ. 6:10	98
«Γεννηθήτω το θέλημά σου, ώς έν ούρανώ καί επί της γης»—ματθ. 6:10	100

«Τόν άρτον ήμών τόν έπιούσιον δός εις ήμάς σήμερον»—ματθ. 6:11	100
«Συγχώρησον εις ήμάς τάς άμαρτίας ήμών διότι και ημείς συγχωρούμεν εις πάντα άμαρτάνοντα εις ημάς»—λουκ. 11:4	103
«Μή φέρης ήμάς εις πειρασμόν, αλλά έλευθέρωσον ήμάς άπό τού πονηρού»—ματθ. 6:13	106
«Σου είναι ή βασιλεία και ή δύναμις και ή δόξα»—ματθ. 6:13	108
Κεφάλαιο 6: Οχι επικριτες αλλ’ εκτελεστες	111
«Μή κρίνετε, διά νά μή κριθήτε»—ματθ. 7:1	111
«Διατί βλέπεις τό ξυλάριον τό εν τω όφθαλμώ του άδελφού σου»—ματθ. 7:3	112
«Μή δώσητε τό άγιον εις τούς κύνας»—ματθ. 7:6	116
«Αιτείτε και θέλει σάς δοιή· ζητείτε και θέλετε εύρει· κρούετε και θέλει σάς άνοιχθη»—ματθ. 7:7	117
«Λοιπόν πάντα όσα αν θέλητε νά κάμνωσιν εις εσάς οί άνθρωποι, ούτω και σεις κάμνετε εις αυτούς»—ματθ. 7:12	120
«Στενή είναι ή πύλη και τεθλιμμένη ή όδός ή φέρουσα εις τήν ζωήν»—ματθ. 7:14	123
«Άγωνίζεσθε νά εισέλθητε διά τής στενής πύλης»—λουκ. 13:24	126
«Δέν έπεσε· διότι ήτο τεθεμελιωμένη επί τήν πέτραν»—ματθ. 7:25	129

Κεφάλαιο 1: Στη βουνοπλαγιά

[1]

Πάνω από δεκατέσσερις αιώνες πριν από τη γέννηση του Χριστού στη Βηθλεέμ, ο λαός του Ισραήλ είχε συγκεντρωθεί στην όμορφη κοιλάδα της Συχέμ, όπου απ' τα δυό άντικρυστά βουνά αντηχούσαν των ιερέων οι φωνές προφέροντας τις ευλογίες και τις κατάρες του Θεού,—«τήν ευλογίαν εάν υπακούσητε εις τας έντολάς Κυρίου του Θεού σας ... και τήν κατάραν, εάν δέν υπακούσητε.» (Δευτ. 11:27, 28). Έτσι τό βουνό απ' όπου άπευθύνθησαν τά λόγια των εύλογιών, έγινε γνωστό σαν τό όρος των εύλογιών. Άλλ' όμως δέν ήταν στό όρος Γαριζίν όπου άντήχησαν τά λόγια πού απέβησαν εύλογία για τήν άμαρτωλή, πάσχουσα άνθρωπότητα. Ο Ισραήλ άπέτυχε στην προσπάθεια νά φθάσει τά ύψηλά ιδανικά πού είχαν τεθεί μπροστά του. Κάποιος άλλος εκτός από τόν Ιησού του Ναυή έμελλε νά οδηγήσει τό λαό στην πραγματική άνάπαυση πού εξασφαλίζει ή πίστη. Δέν είναι τώρα τό όρος Γαριζίν πού φέρει τόν τίτλο όρος των Μακαρισμών, αλλά μάλλον τό άνώνυμο βουνό πλάι στη λίμνη της Γεννησαρέτ απ' όπου ο Ιησούς βροντοφώνησε τά εύλογημένα εκείνα λόγια Του προς τούς μαθητές και προς τά πλήθη.

Άς γυρίσουμε μέ τή φαντασία μας πίσω στη σκηνή αυτή και, καθισμένοι στη βουνοπλαγιά πλάι στους μαθητές, άς προσπαθήσουμε νά διαβάσουμε τις σκέψεις τους και νά καταλάβουμε τά αισθήματα πού πλημμύριζαν τις καρδιές τους. Όταν εννοήσουμε ποιά σημασία είχαν τά λόγια του Χριστού γι' αυτούς πού τά άκουγαν, θά μπορούσαμε νά διακρίνουμε μιá καινούργια ζωντάνια κι' ομορφιά πού κλείνουν μέσα τους και νά συναποκομίσουμε για τόν έαυτό μας τά βαθύτερα μαθήματα πού περιέχουν.

Όταν ο Σωτήρας μας εγκαινίασε τή διακονία Του, ή επικρατούσα κοινή γνώμη για τόν Μεσσία και τό μεσιτικό Του έργο δεν προδιέθετε καθόλου τό λαό νά Τόν δεχθούν. Τό πνεύμα της πραγματικής καθιέρωσης είχε χαθεί μέσα στις παραδόσεις και στις εθιμοτυπίες, ενώ οι προφητείες έρμηνεύονταν σύμφωνα μέ τις ύποδείξεις της κοσμικής, περήφανης καρδιάς. Οι Ιουδαίοι περίμεναν τόν

[2]

Ερχόμενο όχι σάν λυτρωτή πού θά εσωζε από τήν άμαρτία, αλλά σάν ενα μεγάλο αρχηγό πού θά οδηγούσε όλα τά εθνη κάτω από τήν εξουσία τού Λέοντα τής φυλής τού Ιούδα. Μάταια ό Ιωάννης ό Βαπτιστής μέ τήν ένδοσκοπική του δύναμη των αρχαίων προφητών καλούσε τό λαό σέ μετάνοια. Μάταια είχε δακτυλοδεικτήσει τόν Ιησού Χριστό πλάι στόν Ιορδάνη ποταμό σάν τόν Αμνό τού Θεού τόν αίροντα τήν άμαρτία τού κόσμου. Ό Θεός προσπαθούσε νά στρέψει τήν προσοχή τους στήν προφητεία τού Ήσαΐα πού ανέφερε για τόν πάσχοντα Σωτήρα, άλλ' εκείνοι δεν είχαν καμιά διάθεση ν' άκούσουν.

Αν οί Ίσραηλινοί δάσκαλοι καί οί πρόκριτοι τού λαού έπαφίονταν στή μεταπλαστική Του χάρη, ό Ιησούς θά τούς είχε καταστήσει αντιπροσώπους Του μεταξύ των ανθρώπων. Στήν Ίουδαία πρωταγγέλθηκε ό ερχομός τής βασιλείας Του καί εκεί πρωταπευθύνθηκε ή κλήση για μετάνοια. Διώχοντας τούς βεβηλωτές από τό ιερό τής Ιερουσαλήμ, ό Ιησούς ανακήρυξε τόν Εαυτό Του Μεσσία—Εκείνον δηλαδή πού θά καθάρριζε τήν ψυχή από τό μίasma τής αμαρτίας καί θά καθιστούσε τό λαό Του άγιασμένο τού Κυρίου ναό. Άλλ' οί Ιουδαίοι αρχηγοί δεν εννοούσαν νά δεχθούν μέ συγκαταβατικότητα τόν ταπεινό Ναζαρηνό Δάσκαλο. Κατά τή δεύτερη επίσκεψή Του στά Ιεροσόλυμα Τόν εξανάγκασαν νά παρουσιαστεί μπροστά στό ανώτατο Ιουδαϊκό δικαστήριο, καί μόνο ό φόβος πού διέτρεχαν από τό λαό εμπόδισε τούς ηγεμόνες εκείνους νά Τόν θανατώσουν. Στο σημείο αυτό, φεύγοντας από την Ίουδαία, ό Ίησούς εγκαινίασε τη διακονία Του στη Γαλιλαία.

[3]

Έκεί συνέχισε τό εργο Του για μερικούς μήνες πρίν νά απευθύνει την επί του Όρους Ομιλία Του. Τό μήνυμα πού είχε εξαγγείλει άπ' άκρη σ' άκρη της χώρας ότι «έπλησίασεν ή βασιλεία των ουρανών» (Ματθ. 4:17), είχε έλκύσει την προσοχή όλων των κοινωνικών στρωμάτων, καί είχε ακόμη έξάψει τή φλόγα τών ευσεβών τους πόθων. Η φήμη του νέου αυτού Δασκάλου είχε ξεπεράσει τά όρια τής Παλαιστίνης καί, παρά τή στάση τής ιεραρχίας, τό συναίσθημα ότι Αύτός μπορούσε νά ήταν ό αναμενόμενος Λυτρωτής, είχε εύρύτατα διαδοθεί. Πυκνά πλήθη ακολουθούσαν κατά πόδι τόν Χριστό καί ό λαϊκός ενθουσιασμός είχε κορυφωθεί.

Είχε φθάσει ή κατάλληλη ώρα για τούς μαθητές πού βρίσκονταν σέ στενότερη επαφή μέ τόν Χριστό νά συνεργαστούν ακόμη πληρέστερα μαζί Του για νά μή μείνει ή ανθρωποθάλασσα εκείνη

παραμελημένη σάν πρόβατα χωρίς ποιμένα. Μερικοί απ’ αυτούς τούς μαθητές Τόν είχαν ακολουθήσει από τήν αρχή τής διακονίας Του, καί οί δώδεκα, όλοι τους σχεδόν, είχαν έναν τέτοιο σύνδεσμο μεταξύ τους σάν πραγματικά μέλη τής οικογένειας του Χριστού. Μολαταύτα, κι’ αυτοί ακόμη είχαν παρασυρθεί από τά ραββινικά διδάγματα καί συμεριζόνταν τή λαοφιλή προσδοκία ενός επιγείου βασιλείου. Δέν μπορούσαν νά εξηγήσουν τή στάση του Ίησού. Ήδη τούς παραξένευε καί τούς τάρασσε τό γεγονός ότι δέν κατέβαλε καμιά προσπάθεια γιά νά κατοχυρώσει τή θέση Του εξασφαλίζοντας τήν υποστήριξη τών ιερέων καί τών ραββίνων. Δέν έκανε τίποτε γιά νά έγκαθιδρύσει τή κυριαρχία Του σάν επίγειος βασιλιάς. Ένα σημαντικό έργο έπρεπε ακόμη νά έπιτελεσθεί γιά τούς μαθητές αυτούς μέχρι νά καταρτιστούν γιά τήν ιερή παρακαταθήκη ή όποία θά τούς ανάτιθονταν μετά τήν ανάληψη του Ίησού. Είχαν όμως ανταποκριθεί στήν αγάπη του Χριστού. Καί παρά τή βραδύτητα τής καρδιάς στό νά πιστέψουν, ό “Ίησούς διέκρινε ς” αυτούς άτομα πού θά μπορούσε νά διδάξει καί νά εκπαιδεύσει γιά τό βαρυσήμαντο έργο Του. Τώρα λοιπόν, αφού είχαν μείνει κοντά Του αρκετό διάστημα γιά νά βασίσουν τήν εμπιστοσύνη τους μέχρι ένα σημείο στό θεϊκό χαρακτήρα τής αποστολής Του, καί ό λαός επίσης είχε διαπιστώσει τήν ένδειξη τής δύναμής Του γιά τήν όποία δέν αμφέβαλαν, ό δρόμος ήταν ανοικτός γιά νά μπορέσουν νά δεχθούν τίς αρχές τής βασιλείας Του πού θά τούς βοηθούσαν νά εννοήσουν τήν πραγματική της φύση.

Ολομόναχος πάνω στό βουνό πλάι στή θάλασσα τής Γαλιλαίας, ό “Ίησούς πέρασε ολόκληρη τή νύχτα προσευχόμενος γι’ αυτούς πού είχε διαλέξει. Τή χαραυγή τούς κάλεσε σιμά Του, καί αφού τούς έδωσε καθοδηγήσεις, προσευχήθηκε καί, τοποθετώντας μετά τά χέρια Του πάνω στά κεφάλια τους, τούς εύλόγησε καί τούς καθιέρωσε στό έργο τού εύαγγελίου. Τότε κατηφόρισε μαζί τους κατευθυνόμενος πρός τ’ άκρογιάλι όπου πυκνά πλήθη είχαν κιόλας αρχίσει νά συγκεντρώνονται.

Εκτός από τά πλήθη πού προέρχονταν από τίς κώμες τής Γαλιλαίας, πολυάριθμοι ήταν εκείνοι πού είχαν έρθει από τήν Ίουδαία, ακόμη καί από τά Ιεροσόλυμα, από τήν Περαιά, από τούς ήμι-είδωλολατρικούς λαούς τής Δεκάπολης, από τήν Ίδουμαία, τό απόμακρο νότιο τμήμα τής Ίουδαίας, καί από τήν Τύρο καί τή Σιδώνα καί τίς παραλιακές πόλεις τής Φοινίκης στή Μεσόγειο. Ακούσαντες όσα

[4]

[5] έπραττεν», «ήλθον διά νά άκούσωσιν Αύτού, καί νά ιατρευθώσιν άπό τών νόσων αύτών ... διότι δύναμις έξήρχετο παρ' Αύτού καί ιάτρευε πάντας.» (Μάρκ. 3:8, Λουκ. 6:17, 19).

Τότε βλέποντας ότι ή στενή λωρίδα τής ακτής ήταν άδύνατο νά χωρέσει έστω καί όρθιους αυτούς πού ήθελαν νά Τόν άκούσουν, ό "Ίησούς τούς οδήγησε πίσω στό βουνό. Φθάνοντας ς" ένα επίπεδο σημείο πού προσφέρονταν σάν χώρος άνετος γιά τή μεγάλη κοσμοσυρροή, ό Χριστός κάθησε στή χλόη καί τό παράδειγμά Του τό μιμήθηκαν οί μαθητές καί ό όχλος.

Μέ τήν προαίσθηση ότι κάτι τό ασυνήθιστο πρόκειται νά επακολουθήσει, οί μαθητές στριμώχθηκαν γύρω άπό τόν Κύριό τους. Μετά τά πρωινά συμβάντα, ένοιωθαν σίγουροι ότι ό Χριστός θά προέβαινε σέ κάποια ανακοίνωση σχετικά μέ τή βασιλεία τήν όποία, όπως έλπίζαν μ" όλη τους τή καρδιά, έμελλε Αύτός σέ λίγο νά ιδρύσει. Τά πλήθη, συνεπαρμένα καί αύτά άπό ένα αίσθημα προσδοκίας, έστρεφαν πρός Αυτόν πρόσωπα ξαναμμένα άπό τό ίδιο έκδηλο ενδιαφέρον.

Καθισμένοι στήν καταπράσινη βουνοπλαγιά, άδημονώντας γιά τά λόγια τού θείκου Δασκάλου, ένοιωθαν τίς καρδιές τους νά πλημμυρίζουν άπό σκέψεις μελλοντικής δόξας. Ήταν εκεί γραμματείς καί Φαρισαίοι πού απέβλεπαν στή μέρα κατά τήν όποία θά κυριαρχούσαν πάνω στους μισητούς Ρωμαίους καί θά νέμονταν τά πλούτη καί τό θάμβος τής μεγαλύτερης παγκόσμιας άυτοκρατορίας· ενώ φτωχοί πάλι άγρότες καί φαράδες περίμεναν νά άκούσουν ότι οί άθλιες τρώγλες τους, τό λιτό φαγητό, ή ζωή του μόχθου, του φόβου καί τής ένδειας θά άνταλλάσσονταν μέ παλάτια εύδαιμονίας καί μέ μέρες εύτυχίας. Στή θέση του χοντρούφαμένου μανδύα πού φορούσαν στό κορμί τή μέρα καί έστρωναν χάμω γιά κουβέρτα τή νύχτα, περίμεναν ότι ό Χριστός θά τούς πρόσφερε ιούς πλούσιους, πολυτελείς χιτώνες τών κατακτητών τους.

Όλων οί καρδιές δονούνταν άπό τή φιλόδοξη ελπίδα ότι σέ λίγο ό Ισραήλ έμελλε νά τιμηθεί πάνω άπ" τά ύπόλοιπα έθνη σάν εκλεκτός του Θεού λαός, καί ή Ιερουσαλήμ θά ύψώνονταν σάν κεφαλή μιας παγκόσμιας βασιλείας.

Κεφάλαιο 2: Οι μακαρισμοί

[7]

«Και άνοιξας τό στόμα αύτού έδίδασκεν αυτούς λέγων, μακάριοι οί πτωχοί τώ πνεύματι· διότι αύτών είναι ή βασιλεία τών ούρανών»—ματθ. 5:2-3

Παράξενα άντήχησαν τά λόγια αυτά στά αύτιά του απορημένου πλήθους σάν κάτι τό καινούργιο και ασυνήθιστο. Μιά τέτοια διδασκαλία ήταν άντίθετη σέ κάθε τι πού είχαν άκούσει μέχρι τότε από ραββίνους κι' ιερείς. Δέν διέκριναν ς" αύτή τίποτε πού νά κολακεύει τήν περηφάνειά τους, η νά δίνει βάση στις φερέλπιδες φιλοδοξίες τους. Και όμως ό νέος αύτός Δάσκαλος περιβάλλονταν από μία τέτοια δύναμη πού τούς γοήτευε. Και μόνη ή παρουσία Του σκόρπιζε ολόγυρα τό γλυκό συναίσθημα τής θεϊκής αγάπης σάν τή μοσχοβολιά του λουλουδιού. Τά λόγια Του έπεφταν «ώς βροχή επί θερισμένον λειβάδιον ώς ρανίδες σταλάζουσai επί τήν γην.» (Ψαλμ. 72:6). Ένσχικτωδώς όλοι τους ένοιωθαν ότι βρίσκονταν στην παρουσία Κάποιου πού είχε τόν τρόπο νά διαβάζει τά μυστικά τής ψυχής, αλλά και πού τούς πλησίαζε όμως μέ στοργή και τρυφερότητα. Οί καρδιές τους άνοιγονταν ς" Αύτόν, και καθώς Τόν άκουγαν, τό Άγιο Πνεύμα τούς βοηθούσε νά καταλάβουν καλύτερα τήν έννοια του σημαντικού εκείνου μαθήματος πού ή ανθρώπινη φυλή σέ κάθε εποχή τόση μεγάλη ανάγκη έχει νά κατανοήσει.

Τήν εποχή τού Χριστού οί θρησκευτικοί ήγέτες του λαού αισθάνονταν ότι ήταν πλούσιοι σέ πνευματικούς θησαυρούς. Η προσευχή του Φαρισαίου, «Εύχαριστώ σοι, Θεέ, ότι δέν είμαι καθώς οί λοιποί άνθρωποι» (Λουκ. 18:11), εξέφραζε τά αισθήματα της αντιπροσωπευτικής του τάξης και κατά ένα μεγάλο βαθμό, και ολόκληρου του έθνους. Αλλά μέσα στό πλήθος τό συγκεντρωμένο γύρω από τόν Ιησού υπήρχαν μερικοί πού είχαν συναίσθηση τής πνευματικής τους ένδειας. Όταν κατά τή θαυματουργική άγρα τών φαριών αποκαλύφθηκε ή θεϊκή του Χριστού δύναμη, ό Πέτρος ρίχτηκε στά πόδια τού Σωτήρα αναφωνώντας: «Έξελθε άπ' εμού, διότι είμαι άνθρωπος άμαρτωλός, Κύριε.» (Λουκ. 5:8). Έτσι και μέ τό πλήθος τό συγκεντρωμένο στό βουνό. Υπήρχαν εκεί άτομα πού μπροστά στή

[8]

δική Του τήν αγνότητα, αναγνώριζαν ότι ό ίδιος ό έαυτός τους ήταν «ταλαίπωρος και έλεεινός, και πτωχός, και τυφλός, και γυμνός.» (Άποκ. 3:17). Και ή επιθυμία νά γίνει «ή χάρις του Θεού ή σωτήριος» (Τίτ. 2:11) εφικτή και γι' αυτούς, πλημμύριζε τήν καρδιά τους. Στίς ψυχές αυτές τά χαιρετιστήρια λόγια του Χριστού έφεραν ελπίδα και αναγνώριζαν τότε αυτοί ότι ή ζωή τους βρισκονταν κάτω από τήν εύλογημένη παρουσία τού Θεού.

Ό Χριστός πρόσφερε τό δισκοπότηρο τών εύλογιών Του ς" αυτούς πού έλεγαν ότι «πλούσιος είμαι και έπλούτησα και δέν έχω χρεία ούδενός» (Άποκ. 3:17), άλλ" αυτοί δέν είχαν ανάγκη από τίποτε και έστρεψαν περιφρονητικά τά νώτα στό εύεργετικό Εκείνο δώρο. Αύτός πού κρίνει τόν εαυτό του δίκαιο, σώο και άβλαβή, πού μένει ικανοποιημένος από τήν κατάστασή του, καμιά δέν καταβάλλει προσπάθεια νά γίνει συμμετοχος τής χάρις και τής δικαιοσύνης του Χριστού. Ή περηφάνεια δέν αναγνωρίζει καμιά ανάγκη· γι' αυτό και φράζει τήν καρδιά στόν Χριστό και στίς άπειρες εύλογίες πού Αύτός ήρθε νά δώσει. Δέν ύπάρχει τόπος για τόν Ιησού μέσα [9] στην καρδιά ενός τέτοιου άτομου. Όσοι στά δικά τους μάτια φαίνονται πλούσιοι και τιμημένοι, δέ ζητούν μέ πίστη ούτε και λαβαίνουν τήν εύλογία τού Θεού. Νομίζουν ότι κατέχουν τά πάντα· γι' αυτό και φεύγουν μέ άδεια χέρια. Άλλ" όσοι αναγνωρίζουν ότι δέν μπορούν νά σωθούν μόνοι τους, ή άφραυτού τους νά έπιτελέσουν οποιαδήποτε πράξη δικαιοσύνης, αυτοί είναι εκείνοι πού εκτιμούν τή χορηγούμενη από τόν Χριστό βοήθεια. Αύτοι είναι οί «πτωχολόγους πνεύματι» τούς όποιους ό Χριστός ανακηρύσσει μακαρίους.

Αυτούς πού συγχωρά ό Χριστός, τούς ζητάει πρώτα νά μετανοήσουν. Τό Πνεύμα τό Άγιο τούς βοηθάει νά συναισθανθούν τήν άμαρτωλότητά τους. Εκείνοι τών οποίων ή καρδιά έχει συγκινηθεί από τήν πειθώ του Πνεύματος τού Θεού αναγνωρίζουν ότι μέσα τους δέν ύπάρχει τίποτε τό καλό. Αντιλαμβάνονται ότι όλες τους οί πράξεις είναι ανάμιχτες μέ τόν εγωισμό και τήν άμαρτία. Σάν τόν δυστυχή τελώνη, στέκουν και αυτοί από μακριά, μή τολμώντας ούτε τά μάτια νά σηκώσουν στόν ούρανό και αναφωνούν: «Ό Θεός, ίλάσθητί μοι τώ άμαρτωλώ.» (Λουκ. 18:13). Και αυτοί εύλογούνται. Ή συγχώρηση χορηγείται στόν μετανοούντα άμαρτωλό, επειδή ό Χριστός είναι «ό Αμνός τού Θεού ό αίρων τήν άμαρτίαν τού κόσμου.» (Ίωάν 1:29). Ό Θεός ύπόσχεται: «Εάν αί άμαρτίαι σας ήναι ως τό προφυρούν, θέλουσι γείνει λευκαί ως χιών εάν ήναι έρυ-

θραί ως κόκκινον, θέλουσι γείνει ως λευκόν μαλλίον.» «Καί θέλω δώσει εις εσάς καρδιαν νέαν, ... καί θέλω έμβάλει εν υμίν τό Πνεύμα Μου.» (Ής. 1:18, Ίεζ. 36:26, 27).

Μιλώντας για τούς πτωχούς τώ πνεύματι, ό Ιησούς λέγει ότι «αυτών είναι ή βασιλεία των ούρανών.» Ή βασιλεία αυτή δέν είναι όπως φαντάζονταν οί άκροατές τού Χριστού, μιά προσωρινή επίγεια κυριαρχία. Ό Χριστός παρουσίαζε στους ανθρώπους τήν πνευματική βασιλεία της αγάπης Του, της χάρης Του καί της δικαιοσύνης Του. Τό έμβλημα του βασιλείου τού Μεσσία παρουσιάζει τά ίδια χαρακτηριστικά με τόν Υίο τού ανθρώπου. Οί υπήκοοί Του είναι οί πτωχοί τω πνεύματι, οί πράοι, οί καταδιωκόμενοι χάρη της δικαιοσύνης. Σ' αυτούς ανήκει ή βασιλεία των ούρανών. Αν καί δεν έχει ακόμη τελειοποιηθεί, έχει όμως αρχίσει μέσα τους τό έργο εκείνο πού θά τούς καταστήσει «άξιους τής μερίδος τού κλήρου των άγιων εν τω φωτί.» (Κολ. 1:12).

Όλοι όσοι συναισθάνονται τή βαθιά ψυχική τους ένδεια, καί αναγνωρίζουν ότι τίποτε τό καλό δεν έχουν μέσα τους, μπορούν νά βρουν τή δικαιοσύνη καί τή δύναμη άποβλέποντας στόν "Ιησού. Αύτός λέγει: «Έλθετε πρός Με, πάντες οί κοπιώντες καί πεφορτισμένοι.» (Ματθ. 11:28). Μάς καλεί νά ανταλλάξουμε τή φτώχεια μας μέ τόν πλούτο τής χάρης Του. Εμείς δέν είμαστε άξιοι τής αγάπης τού Θεού. Ο Χριστός όμως, ό Εγγυητής μας, είναι όχι μόνο άξιος, αλλά καί «υπερεκπερισσού δυνάμενος νά σώζη πάντας τούς ερχομένους πρός Αυτόν.» Όποιαδήποτε καί άν υπήρξε ή ζωή σας στο παρελθόν, όσοδήποτε άποθαρρυντική καί άν παρουσιάζεται ή τωρινή σας κατάσταση, άν ερθετε στόν Χριστό άκριβώς έτσι όπως είσθε, αδύναμοι, ανήμποροι, καί άποθαρρυσμένοι, ό συμπονετικός Σωτήρας μας θά έρθει νά σας συναντήσει από μακριά καί θά σας σφιχταγκαλιάσει μέ τά χέρια τής αγάπης Του καί μέ τόν χιτώνα τής δικαιοσύνης Του. Έτσι ντυμένος μέ τήν ολόλευκη περιβολή τού δικού Του χαρακτήρα, παρακαλεί για μάς τόν Πατέρα λέγοντας: «Πήρα τή θέση τού άμαρτωλού. Μή βλέπεις τό παραστρατημένο αυτό παιδί, αλλά κύτταξε Εμένα.» Καί άν ό Σατανάς επιτίθεται μέ δριμύτητα κατά των ψυχών μας, κατηγορώντας μας για τίς άμαρτίες μας καί άπαιτώντας μας σαν λεία του, τό αίμα τού Χριστού συνηγορεί μέ μεγαλύτερη ακόμη δύναμη. «Βεβαίως θέλουσιν ειπεί ... εν τω Κυρίω είναι ή δικαιοσύνη καί ή δύναμις ... Εν τω Κυρίω θέλει δικαιωθεί καί δοξαστεί άπαν τό σπέρμα Ισραήλ.» (Ής. 45:24, 25).

[10]

[11]

«Μακάριοι οί πενθούντες· διότι αυτοί θέλουσι
παρηγορηθεί»—ματθ. 5:4

Τό πένθος για τό όποιο γίνεται λόγος εδώ αφορά την πραγματική θλίψη τής καρδιάς για τήν άμαρτία. Ό Χριστός λέγει: «Εγώ εάν ύψωθώ εκ τής γής, θέλω έλκύσει πάντας προς Έμαυτόν.» (Ιωάν. 12:32). Καί καθώς έλκονται οί άνθρωποι για να παρατηρήσουν τόν Εσταυρωμένο Ιησού, συναισθάνονται τήν άμαρτωλότητα τής ανθρώπινης φύσης. Αντιλαμβάνονται ότι ή άμαρτία ήταν ύπαίτια για τό μαστίγωμα καί για τή σταύρωση του Αρχηγού τής δόξας. Ό άμαρτωλός άναγνωρίζει ότι άν καί είναι τό άντικείμενο μιάς απερίγραπτης τρυφερότητας, ή ζωή του όμως παρουσιάζεται σαν μιά αδιάσπαστη άλληλουχία από άχαριστία καί ανταρσία. Έχει άπαρηγορηθεί τόν καλύτερό του Φίλο καί καταχραστεί τό πολυτιμότερο δώρο του ούρανού. Έχει ξανασταυρώσει ό ίδιος τόν Υίο του Θεού καί ξαναραγίσει τή ματωμένη, σπαραγμένη εκείνη καρδιά. Βρίσκεται άποχωρισμένος από τόν Θεό μ" ένα χάσμα άμαρτίας τόσο βαθύ καί σκοτεινό, πού τόν κάνει τώρα να θρηνεί μέ σπαραγμό ψυχής.

Αυτό του είδους οί πενθούντες «θέλουσι παρηγορηθεί.» Ό Θεός μάς παρουσιάζει τήν ένοχή μας για να μάς κάνει να καταφύγουμε στον Χριστό καί μέσο Αύτου να ελευθερωθούμε από τή σκλαβιά τής άμαρτίας καί να άπολαύσουμε τήν ελευθερία των παιδιών του Θεού. Μέ πραγματική συντριβή μπορούμε να έρθουμε στη βάση του σταυρού καί εκεί να απαλλαγούμε από τά βάρη μας.

Τά λόγια του Σωτήρα περιέχουν επίσης μηνύματα παρηγοριάς καί για όσους διέρχονται δοκιμασίες ή θρηνούν τό χαμό άγαπημένων τους προσώπων. Οί θλίψεις μας δέν έρχονται στην τύχη. Ό Θεός «δέν θλίβει εκ καρδιάς Αύτου ουδέ καταθλίβει τούς υίους των ανθρώπων.» (Θρήνοι 3:33). Όταν επιτρέπει θλίψεις καί δοκιμασίες είναι «πρός τό συμφέρον ήμών, διά να γείνωμεν μέτοχοι τής άγιότητος Αύτου.» (Έβρ. 12:10). Όταν τή δεχόμαστε μέ πίστη, ή κάθε φαινομενικά κατάπικτη καί δυσκολοβάστακτη δοκιμασία τελικά θά άποδειχθεί μιά εύλογία. Τά σκληρά χτυπήματα τής μοίρας πού νεκρώνουν τή χαρά τής ζωής, μεταβάλλονται σε μέσα τά όποια κάνουν τά μάτια μας να στραφούν προς τόν ούρανό. Πόσοι είναι εκείνοι πού δέν θά είχαν ποτέ γνωρίσει προσωπικά τόν Ιησού αν ή λύπη δέν τούς έκανε να άναζητήσουν τήν παρηγοριά κοντά Του!

Οί δοκιμασίες τής ζωής είναι οί εργάτες του Θεού για τήν απόβολή τής άκαθαρσίας καί τής τραχύτητας τού χαρακτήρα μας. Τό λάξευμα, τό τετραγώνισμα, τό σμίλευμα, τό λέπτισμα, τό στίλβωμα είναι έπώδυνη διαδικασία. Δέν είναι εύκολο νά συντριβεται κανείς κάτω άπ' τό άκόνι. Άλλά σάν άποτέλεσμα ή πέτρα βγαίνει άπό τόν τροχό έτοιμασμένη για τή θέση πού τής προορίζεται νά καταλάβει στόν έπουράνιο ναό. Σέ άχρηστο ύλικό ό Θεός δέν άφιερώνει μιá τέτοια εξονυχιστική, προσεκτική εργασία. Μόνο τά πολύτιμα πετράδια Του στίλβώνονται κατά τό παλατικό πανομοιότυπο.

‘Ο Κύριος εργάζεται για τό καλό όλων εκείνων πού εμπιστεύονται ς” Αύτόν. Περίλαμπρες νίκες θά κερδίσουν οί πιστοί. Πολύτιμα γι” αυτούς μαθήματα θά μαθευτούν καί πολύτιμες οί πείρες πού θά γευτούν.

‘Ο ουράνιος Πατέρας μας ποτέ δέν αγνοεί αυτούς πού έχουν τρωθεί άπό τή θλίψη. «Όταν ό Δαβίδ προχωρούσε «διά τής αναβάσεως τών Έλαιών, αναβαίνων καί κλαίων καί έχων τήν κεφαλήν αυτού κεκαλυμμένην καί περιπατών ανυπόδητος» (Β΄ Σαμ. 15:30), ό Κύριος τόν παρακολούθούσε μέ μεγάλη εύσπλαχνία. Καταρρακωμένος άπό τίς τύψεις τής συνείδησης, ό βασιλιάς είχε ντυθεί μέ τό σακί τού πένθους. Τά εξωτερικά δείγματα τής ταπεινώσης του μαρτυρούσαν τή συντριβή του. Δακρύβρεκτος καί μέ φωνή πού σπάρασε άπό λυγμούς, παρουσίασε τήν περίπτωσή του στόν Θεό καί Εκείνος δέν έγκατέλειψε τό δούλο Του. Ποτέ ό Δαβίδ δέν υπήρξε προσφιλέστερος στήν καρδιά τής Άπειρης Αγάπης άπό τή φορά εκείνη όπου εσπευδε νά σώσει τήν ζωή του άπό τούς εχθρούς του, ξεσηκωμένους στήν άνταρσία άπό τόν ίδιο του τό γιό. ‘Ο Κύριος λέγει: «Έγώ όσους άγαπώ ελέγχω καί παιδεύω· γενού λοιπόν ζηλωτής καί μετανόησον.» (Αποκ. 3:19). ‘Ο Χριστός άναστηλώνει τή συντριμμένη καρδιά καί εξευγενίζει τή βαρυπενθούσα ψυχή μέχρι πού τήν κάνει κατοικητήριό Του.

«Όταν όμως μάς έρχονται οί δοκιμασίες, πόσοι άπό μάς φερόμαστε σάν τόν Ιακώβ! Νομίζομε ότι αυτές προέρχονται άπό τόν εχθρό καί εξακολουθούμε νά παλεύουμε στά τυφλά μές” τό σκοτάδι, ώσπου εξαντλούνται οί δυνάμεις μας χωρίς νά βρίσκουμε ούτε άνακούφιση, ούτε λυτρωμό. Τό θείκό άγγιγμα πού ενοιωσε μέ τό χάραγμα τής αύγής, άπεκάλυψε στόν Ιακώβ ποιός ήταν Εκείνος μέ τόν ‘Όποιο πάλευε—ό Άγγελος τής διαθήκης. Κλαίοντας άπεγνωσμένα ρίχθηκε τότε στήν άγκαλιά τής Άπειρης Αγάπης για νά

[13]

[14] δεχθεί τήν εύλογία πού λαχταρούσε ή ψυχή του. Έτσι χρειαζόμαστε κι” εμείς νά μάθουμε ότι οί δοκιμασίες είναι γιά τό καλό μας και νά μή καταφρονούμε τήν παιδεία τού Κυρίου ούτε νά λιγοψυχούμε διαν ελεγχόμαστε από Αυτόν.

«Μακάριος ό άνθρωπος τόν όποιον ελέγχει ό Θεός. ... Διότι Αυτός πληγώνει και επιδένει. Κτυπά και αί χείρες Αυτού ιατρεύουσιν. Έν εξ θλίψεσι σέ ελευθερώσει· και έν τη έβδομη δέν θέλει σέ έγγίσει κακόν.» (Ιώβ 5:17-19). Ό Χριστός σπεύδει στόν κάθε πληγωμένο προσφέροντας γιατρεία. Η ζωή τού πένθους, τού πόνου και τής θλίψης λαμπρύνεται μέ τίς πολύτιμες αποκαλύψεις τής παρουσίας Του.

Ό Θεός δέν μάς θέλει νά παραλύουμε κάτω από τό βάρος τής οδυνηρής λύπης μέ ραγισμένη και πληγωμένη καρδιά. Μάς θέλει νά σηκώνουμε τά μάτια ψηλά και νά αντίκρύζουμε τό προσφιλέσ Του πρόσωπο τής αγάπης. Ό ευλογημένος Λυτρωτής μας παραστέκει στό πλευρό πολλών των οποίων τά μάτια, τυφλωμένα απ” τά δάκρυα, δέν τούς αφήνουν νά Τόν διακρίνουν. Λαχταράει νά σφίξει τό χέρι μας μες” τό δικό Του, νά μάς κάνει νά στρέψουμε τά μάτια μας ε” Αυτόν μέ τήν απλότητα τής πίστης μας, και νά Τόν αφήσουμε νά μάς οδηγήσει. Η καρδιά Του συμμερίζεται τίς θλίψεις, τά βάσανα και τίς δοκιμασίες μας. Μάς αγάπησε μέ «αγάπησιν αιώνιον» και μάς περιβάλλει μέ τρυφερή φροντίδα. Μπορούμε νά στηρίξουμε τήν καρδιά μας επάνω Του και νά σκεπτόμαστε τή στοργικότητά Του όλημερίς. Τότε Αυτός θά ύψώσει τήν ψυχή πάνω απ” τίς εφήμερες λύπες και στενοχώριες μέσα σέ μιά σφαίρα ειρηνική.

Αυτό νά σκέπτεσθε και σεις, ψυχές υποκείμενες στή θλίψη και στά βάσανα, και νά χαιρεσθε έχοντας ελπίδα. «Διότι αυτή είναι ή νίκη ή νικήσασα τόν κόσμον, ή πίστις ήμών.» (Α΄Ιωάν. 5:4).

[15] Μακάριοι είναι επίσης αυτοί πού θρηνούν μαζί μέ τόν Χριστό, συμμεριζόμενοι τή θλίψη τού κόσμου και θλιβόμενοι γιά τήν αμαρτία πού δέρνει τόν κόσμο. Ένα τέτοιο πένθος δέν εχει τίποτε νά κάνει μέ τή λύπη τού εγώ. Ό Ιησούς ήταν Άνθρωπος θλίψεων και πέρασε από τέτοιο ψυχικό άγχος πού καμιά γλώσσα δέν μπορούσε ποτέ νά περιγράψει. Οί ανθρώπινες παραβάσεις ήταν εκείνες πού ράγισαν και κατασπάραξαν τήν ψυχή Του. Αφού έργάσθηκε μέ τέτοιο ζήλο, σέ σημείο πού εφθειρε τόν Εαυτό Του γιά νά ανακουφίσει τίς ανάγκες και τά βάσανα τής ανθρώπινης φυλής, θλίβονταν κατάκαρδα κάθε φορά πού έβλεπε τά πλήθη νά άρνούνται νά έρθουν

πρός Αυτόν για να αποκτήσουν την αιώνια ζωή. Όλοι οι οπαδοί του Χριστού θα περάσουν απ' αυτή την πείρα. Ενώ γεύονται την αγάπη Του, θα συμμερισθούν και τό μόχθο Του για τή σωτηρία των χαμένων ψυχών. Συμμετέχουν στα παθήματα του Χριστού και θα συμμετάσχουν επίσης και στή δόξα που μέλλει να αποκαλυφθεί. Ενωμένοι μαζί Του στο έργο Του, πίνοντας τό ίδιο μ' Αυτόν πικρό ποτήρι τής θλίψης, απολαβαίνουν τελικά μαζί και τή χαρά Του.

Μέ τή θλίψη των παθημάτων ό Ιησούς απέκτησε τήν καταλληλότητα τής διακονίας τής παρηγορίας. Πέρασε απ' όλα τά στάδια τής ανθρώπινης συμφοράς. Καί επειδή «Αυτός επαθε πειρασθείς, δύναται να βοηθήσει τούς πειραζομένους.» (Ής. 63:9, Έβρ. 2:18). Στή διακονία αυτή έχει τό προνόμιο να συμπράττει κάθε άτομο που συμμετέσχε στα παθήματά Του. «Διότι καθώς περισσεύουσι τά παθήματα του Χριστού εις ημάς, ούτω διά του Χριστού περισσεύει και ή παρηγορία ημών.» (Β' Κορ. 1:5). Ό Κύριος χορηγεί στους πενθούντες μιά ιδιαίτερη χάρη ή όποία έχει τή δυνατότητα να απαλύνει τίς καρδιές και να σώζει τίς ψυχές. Η αγάπη Του ανοίγει ενα ευεργετικό κανάλι που χύνεται μέσα στην πληγωμένη και συντριμμένη ψυχή και γίνεται βάλσαμο γιατρείας στους πονεμένους. «Ό Πατήρ των οίκτιρμών και Θεός πάσης παρηγορίας, ό παρηγορών ημάς έν πάση τή θλίψει ημών, διά να δυνώμεθα ημείς να παρηγορώμεν τούς έν πάση θλίψει, διά τής παρηγορίας μέ τήν όποίαν παρηγορούμεθα ημείς αυτοί υπό του Θεού.» (Β' Κορ. 1:3,4).

[16]

«Μακάριοι οι πραείς»—ματθ. 5:5

Οί μακαρισμοί αναφέρονται σαν μιά προοδευτική κλίμακα τής χριστιανικής πείρας. Αυτοί που έχουν συναισθανθεί τή μεγάλη τους ανάγκη για τόν Χριστό, που έχουν πενήσει έξαιτίας τής αμαρτίας και έχουν φοιτήσει στο ίδιο μέ τόν Χριστό σχολείο των θλίψεων, θα διδαχθούν και τήν πραότητα από τόν θεϊκό τους Δάσκαλο.

Τό να αντιμετωπίζει κανείς τήν άδικία μέ τήν ύπομονή και τήν ήπιότητα, δέν ήταν στάση που ένέκριναν ούτε οί είδωλόλατρες, ούτε οί Ιουδαίοι. Η μέ τό Πνεύμα τό Άγιο εμπνευσμένη δήλωση του Μωϋσή ότι εκείνος υπήρξε ό πραότερος άνθρωπος τής γής, δέν θα κρίνονταν από τούς συγχρόνους του σαν κάτι τό άξιέπαινο. Θα προκαλούσε μάλλον τόν οίκτο ή τήν περιφρόνηση γι' αυτόν. Ό Ιησούς όμως τοποθετεί τήν πραότητα ανάμεσα στα πρωτεύοντα προσόντα

πού απαιτούνται για τήν είσοδο στή βασιλεία Του. Ἡ ἀτομική Του ζωή καί ὁ χαρακτήρας Του παρουσιάζουν τή θεσπέσια καλλονή τῆς ἐξαιρετικῆς αὐτῆς ἀρετῆς.

[17] Ὁ Ἰησοῦς, τό ἀπαύγασμα τῆς δόξας τοῦ Πατέρα, «δέν ἐνόμισεν ἀρπαγὴν τό νά ἴσῃ αἰσά μέ τόν Θεόν, ἀλλ' Ἐαυτόν ἐκένωσε, λαβών δούλου μορφήν.» (Φιλιπ. 2:6-7). Καταδέχθηκε νά περάσει ἀπό τίς ταπεινότερες φάσεις τῆς ζωῆς, περιερχόμενος μεταξύ των ἀνθρώπων, ὄχι σάν βασιλιάς ἀπαιτώντας τήν υποταγή τῶν ἀνθρώπων, ἀλλά σάν άτομο του οἰοῦ ὁ προορισμός ἦταν νά υπηρετεῖ τοὺς ἄλλους. Καμιὰ χροιά ἀδιαλλαξίας δέν χαρακτηρίζε τοὺς τρόπους Του, καμιὰ σκιά παγερῆς ἀυστηρότητας. Ὁ Λυτρωτής τοῦ κόσμου εφερε φύση ἀνώτερη των ἀγγέλων. Καί ὁμως συνυφασμένες μέ τή θεϊκή Του μεγαλειότητα ἦταν ἡ πραότητα καί ἡ ταπεινοφροσύνη, καί αὐτό ἀκριβῶς ἦταν ἐκεῖνο πού ἐλκυε τοὺς πάντες γύρω Του.

Ὁ Ἰησοῦς «ἐκένωσε Ἐαυτόν» καί ζ' ὅλες Του τίς πράξεις τό ἐγώ ἦταν τελείως ἀνύπαρκτο. Ὑπέβαλλε τά πάντα κάτω ἀπό τό θέλημα τοῦ Πατέρα Του. Ὅταν ἡ ἐπίγεια ἀποστολή Του πλησίαζε πρὸς τό τέλος τῆς, μπορούσε κάλλιστα νά πει: «Ἐγώ Σέ ἐδόξασα ἐπὶ τῆς γῆς· τό ἔργον ἐτελείωσα τό οἰοῦ Μοί ἐδωκας διὰ νά κάμω.» (Ἰωάν. 17:4). Καί ἡ ἀπαίτησή Του ἀπό ἐμάς εἶναι: «Μάθετε ἀπ' Ἐμοῦ· διότι πρᾶος εἶμαι καί ταπεινός τήν καρδίαν.» Καί «Ἐάν τις θέλῃ νά ἐλθῇ ὀπίσω Μου, ἄς ἀπαρνηθῇ ἑαυτόν.» (Ματθ. 11:29, 16:24). Πρέπει λοιπόν τό ἐγώ νά ἐκθρονισθεῖ καί ποτέ πιά νά μὴν ἐπιδιώξει νά κυριαρχήσει στήν ψυχή.

Αὐτός πού παρατηρεῖ τή ζωή τῆς ἀνταπάρνησης καί τῆς ταπεινοφροσύνης τοῦ Χριστοῦ, θά ἀναγκασθεῖ νά πει ὅπως ὁ Δανιήλ ὅταν ἀντίκρουσε τόν Ὅμοιο Ἐκεῖνο μέ τοὺς υἱούς τῶν ἀνθρώπων: «Ἡ ἀκμή μου μετεστράφη ἐν ἐμοί εἰς μαρασμόν.» (Δαν. 10:8). Ἡ ἀνεξαρτησία καί ἡ αὐτοεξύψωση γιά τίς ὅποιες τόσο καυχησιολογοῦμε, βλέπονται τότε μέσ' τήν πραγματική ἀσχήμια τους σάν δείγματα τῆς ὑποτέλειάς μας στόν Σατανά. Ἡ ἀνθρώπινη φύση ἀγωνίζεται διαρκῶς γιά τά πρωτεία, πάντα ἐτοιμη γιά συναγωνισμό. Ἄλλ' ὁ μαθητής τοῦ Χριστοῦ κενώνει τόν ἑαυτό του ἀπό τό ἐγώ, ἀπό τήν ὑπερηφάνεια, ἀπό τήν ἀγάπη γιά τήν ὑπεροχή καί ἡ ψυχή γαληνεύει.

[18] Τό ἐγώ παραχωρεῖται στή διάθεση τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Τότε δέν θά ἀγωνιοῦμε γιά νά καταλάβουμε τήν ἀνώτερη θέση. Δέν θά φιλοδοξοῦμε πασχίζοντας μέ σπασμωδικές κινήσεις νά ἀποσπάσουμε τήν προσοχή των ἄλλων, ἀλλά θά ἀναγνωρίσουμε ὅτι γιά μάς ἡ πῶ

έπιζηλη θέση βρίσκεται στα πόδια του Σωτήρα μας. Αποβλέποντας στον Ίησού, θά περιμένουμε νά μάς κατευθύνει τό χέρι Του καί νά μάς καθοδηγεί ή φωνή Του. Έχοντας γευθεί τήν πείρα αυτή, ό άπόστολος Παύλος λέγει: «Μετά του Χριστού συνεσταυρώθη ζώ δέ ούχι πλέον έγώ, άλλ” ό Χριστός ζή έν έμοί· καθ” ό δέ τώρα ζώ έν σαρκί, ζώ έν τη πίστει του Υιού του Θεού, όστις μέ ήγάπησε, καί παρέδωκεν Εαυτόν υπέρ έμού.» (Γαλ. 2:20).

Όταν προσφέρουμε στον Χριστό τή μόνιμη φιλοξενία τής ψυχής μας, τότε ή ειρήνη του Θεού «ή υπερβαίνουσα πάσαν γνώσιν» θά διατηρήσει τή σκέψη μας καί τήν καρδιά μας συνδεμένες μέ τον Ίησού Χριστό. Η επίγεια ζωή του Σωτήρα, παρ” όλο ότι κύλησε ανάμεσα σέ συνεχείς συγκρούσεις, ήταν ζωή ειρηνική. Ένώ άδυσώπητοι έχθροί Τόν κατέτρεχαν διαρκώς, Εκείνος έλεγε: «Ο πέμψας Με είναι μετ” Έμού· δέν Μέ αφήκεν ό Πατήρ μόνον· διότι Έγώ κάμνω πάντοτε τά άρεστά εις Αυτόν.» (Ίωάν. 8:29). Κανένα μανιασμένο ξέσπασμα ανθρώπινης ή σατανικής οργής δέν μπορούσε νά ταραξει τή γαλήνη τής τέλειας εκείνης έπικοινωνίας μέ τον Θεό. Καί ς” εμάς λέγει: «Ειρήνην άφίνω εις εσάς, ειρήνην τήν Έμμήν, δίδω εις εσάς.» «Άρατε τον ζυγόν Μου έφ” υμάς καί μάθετε άπ” Έμού· διότι πράος είμαι καί ταπεινός τήν καρδιάν· καί θέλετε εύρεί άνάπαυσιν.» (Ίωάν. 19:27, Ματθ. 11:29). Υποβληθήτε μαζί Μου κάτω άπό τον ζυγό τής ύπηρεσίας για τή δόξα του Θεού καί τήν εξύψωση τής ανθρωπότητας καί θά διαπιστώσετε πόσο εύκολος είναι ό ζυγός αυτός καί πόσο τό φορτίο ελαφρύ.

Εκείνο πού διασαλεύει τήν ειρήνη μας είναι ή άγάπη του έγώ. [19] Όταν τό έγώ έξακολουθεί νά ζει μέσα μας, βρισκόμαστε διαρκώς σέ άμυντική θέση προσπαθώντας νά τό προφυλάξουμε άπ” τή νέκρωση καί άπ” τήν προσβολή. Όταν όμως τό έγώ έχει πεθάνει καί ή ζωή μας είναι «κεκρυμμένη μετά του Χριστού έν τω Θεώ», τότε δέν θά παίρνουμε επί πόνου ούτε τίς παραγκωνίσεις, ούτε τίς ταπεινώσεις. Θά κλείνουμε τά αυτιά στις έπιτιμήσεις καί τά μάτια στις είρωνίες καί στις προσβολές. «Η άγάπη μακροθυμεί, αγαθοποιεί· ή άγάπη δέν φθονεί· ή άγάπη δέν αύθαδιάζει, δέν έπαίρεται, δέν άσχημονεί, δέν ζητεί τά έαυτής, δέν παροξύνεται, δέν διαλογίζεται τό καχόν, δέν χαίρει εις τήν άδικίαν, συγχαίρει δέ εις τήν άλήθειαν. Πάντα άνέχεται, πάντα πιστεύει, πάντα έλπίζει, πάντα ύπομένει. Η άγάπη ούδέποτε εκπίπτει.» (Α” Κορ. 13:4-8).

Ἡ εὐτυχία πού προέρχεται ἀπ’ αὐτόν τόν κόσμο παραλλάζει ἀνάλογα μέ τίς διάφορες περιστάσεις πού τήν προξενούν. Ἄλλ’ ἡ εἰρήνη τοῦ Χριστοῦ εἶναι εἰρήνη μόνιμη καί ἀμετάβλητη. Δέν ἐξαρτάται ἀπό τίς περιστάσεις τῆς ζωῆς, ἀπό τήν οικονομική εὐμάρεια, ἢ ἀπό τήν πληθώρα των κοσμικῶν φίλων. Ὁ Χριστός εἶναι ἡ πηγή τοῦ ζωντανοῦ νεροῦ, καί ἡ εὐτυχία πού πηγάζει ἀπ’ Αὐτόν δέν χάνεται ποτέ.

Ἡ χριστιανική πραότητα, ἐκδηλωμένη στήν οικογένεια, καθιστά ὅλα τά μέλη εὐτυχή. Δέν δημιουργεῖ διενέξεις, δέν προκαλεῖ θυμώδεις ἀπαντήσεις, ἀλλά μαλάσσει τόν βίαιο χαρακτήρα καί δημιουργεῖ γύρω τῆς μιά τέτοια καλοσύνη πού γίνεται αισθητή ἀπ’ ὅλους ὅσους βρίσκονται μέσα στόν γοητευτικό τῆς κύκλο. Ὑποθάλλοντάς την, τά μέλη των επιγείων οικογενειῶν καθίστανται μέλη τῆς μίας καί μεγάλης οικογένειας τοῦ οὐρανοῦ.

[20] Εἶναι ἀφάνταστα προτιμότερο γιά μάς νά ὑποφέρουμε ἀπό ἀδίκες κατηγορίες παρά νά βαρύνουμε τήν ψυχή μας ζητώντας ἀντίποινα γιά τούς εχθρούς μας. Τό πνεῦμα τοῦ μίσους καί τῆς εκδίκησης προέρχεται ἀπό τόν Σατανά καί μόνο βλάβη μπορεί νά προξενήσῃς ἐκεῖνον πού τό υποθάλλει. Ἡ ταπεινή καρδιά, ἡ πραότητα πού απορρέει ἀπό τήν παρουσία τοῦ Χριστοῦ μέσα μας, εἶναι τό μοναδικό μυστικό τῆς εὐλογίας. «Θέλει δοξάσει τούς πράους ἐν σωτηρία.» (Ψαλμ. 149:4).

Οἱ πραεῖς «θέλουσι κληρονομήσει τήν γην.» Ἡ επιθυμία γιά τήν αὐτοεξύψωση προκάλεσε τήν εἰσοδο τῆς ἁμαρτίας στόν κόσμο, καί σάν ἀποτέλεσμα οἱ προπάτορές μας ἔχασαν τήν κυριαρχία τους πάνω στήν ὁμορφή αὐτή γῆ πού ἀποτελοῦσε τό βασιλείο τους. Καί μέ τήν αὐταπάρνησή Του ὁ Χριστός ἀποκαθιστά τό κάθε τι πού χάθηκε. Αὐτός μάς συμβουλεύει ὅτι πρέπει νά νικήσουμε ὡπως Εκείνος νίκησε. (Ἀποκ. 3:21). Μέ τήν ταπεινοφροσύνη καί τήν αὐτοπαραχώρηση μπορούμε νά γίνουμε συγκληρονόμοι Του ὅταν «οἱ πραεῖς θέλουσι κληρονομήσει τήν γην.» (Ψαλμ. 37:11).

Ἡ γῆ ἡ ὑποσχεμένη στούς πραεῖς δέ μοιάζει μέ τήν τωρινή, τήν ἀμαυρωμένη μέ τή σκιά τοῦ θανάτου καί τῆς κατάρτας γῆ. «Κατά δέ τήν ὑπόσχεσιν Αὐτοῦ νέους οὐρανοῦς καί νέαν γην προσμένομεν ἐν οἷς δικαιοσύνη κατοικεῖ.» (Β’ Πέτ. 3:13). «Καί οὐδέν ἀνάθεμα θέλει εἰσθαι πλέον καί ὁ θρόνος τοῦ Θεοῦ καί τοῦ Ἄρνιου θέλει εἰσθαι ἐν αὐτῇ· καί οἱ δούλοι Αὐτοῦ θέλουσι λατρεύει Αὐτόν.» (Ἀποκ. 22:3).

Σ' εκείνη τή γή δέν υπάρχει απογοήτευση, ούτε λύπη, ούτε άμαρτία, ούτε θά λέει εκεί κανείς ότι είναι άρρωστος. Δέν υπάρχουν εκεί νεκρώσιμες άκολουθίες, ούτε πένθος, ούτε θάνατος, ούτε χωρισμός, ούτε ραγισμένες καρδιές. Άλλ' ό Χριστός είναι εκεί, ή ειρήνη βασιλεύει εκεί. Έκεί «δέν θέλουσι πεινάσει ούτε διψήσει· δέν θέλει προσβάλλει αυτούς ούτε καύσων ούτε ήλιος· διότι ό ε- [21] λεών αυτούς θέλει οδηγήσει αυτούς και διά πηγών ύδάτων θέλει φέρει αυτούς.» (Ής. 49:10).

«Μακάριοι οί πεινώντες και διψώντες τήν δικαιοσύνην διότι αυτοί θέλουσι χορτασθεί»—ματθ. 5:6

Δικαιοσύνη είναι ή άγιοσύνη, ή ομοιότητα μέ τόν Θεό, και «ό Θεός είναι άγάπη.» (Α' Ίωάν. 4:16). Είναι ή προσαρμογή μέ τό νόμο του Θεού, «διότι πάντα τά προστάγματά Σου είναι δικαιοσύνη.» (Ψαλμ. 119:172). «Είναι λοιπόν έκπλήρωσις του νόμου ή άγάπη.» (Ρωμ. 13:10). Η δικαιοσύνη είναι ή άγάπη και ή άγάπη είναι τό φώς και ή ζωή τού Θεού. Η δικαιοσύνη του Θεού βρίσκειται ενσωματωμένη στόν Χριστό. Όταν δεχόμαστε τόν Χριστό, τότε δεχόμαστε τή δικαιοσύνη.

Η δικαιοσύνη δέν αποκτάται ούτε μέ επίπονους άγώνες, ούτε μέ άπεγνωσμένες προσπάθειες, ούτε μέ τάματα και μέ θυσίες. Αλλά προσφέρεται δωρεάν στήν κάθε ψυχή πού πεινάει και διψάει για νά τήν άποκτήσει. «Ό πάντες οί διψώντες, ελθετε εις τά ύδατα· και οί μη έχοντες άργύριον ελθετε, άγοράσατε και φάγετε ... άνευ άργυρίου και άνευ άντιτίμου.» «Η δικαιοσύνη αυτών είναι εξ Έμού, λέγει ό Κύριος.» «Τούτο είναι τό όνομα Αύτου μέ τό όποιον θέλει όνομασθή, Ο ΚΥΡΙΟΣ Η ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ ΗΜΩΝ.» (Ής. 55:1, 54:17, Ίερ. 23:6).

Κανένα ανθρώπινο μέσο έχει τή δύναμη νά προμηθεύσει τά στοιχεία εκείνα πού θά ικανοποιήσουν τήν πείνα και τή δίψα τής ψυχής. Άλλ' ό Χριστός λέγει: «Ίδού, ίσταμαι εις τήν θύραν και ή κρούω· εάν τις άκούση τής φωνής Μου, και άνοιξη τήν θύραν, θέλω εισέλθει πρός αύτόν, και θέλω δειπνήσει μετ' αύτού και αυ- [22] τός μετ' Εμού.» «Εγώ είμαι ό άρτος της ζωής· όστις ερχεται πρός Εμέ, δέν θέλει πεινάσει· και όστις πιστεύει εις Εμέ δέν θέλει διψήσει πώποτε.» (Άποκ. 3:20, Ίωάν. 6:35).

Όπως χρειαζόμαστε τήν τροφή για να συντηρηθούμε στή φυσική μας ύπόσταση, έτσι χρειαζόμαστε τόν Χριστό, τό Ψωμί τού ούρανού, για να μάς διατηρήσει στήν πνευματική μας ζωή και να μάς χορηγήσει δύναμη να έκτελούμε τά έργα τού Θεού. «Όπως τό σώμα τροφοδοτείται διαρκώς, έτσι και ή ψυχή πρέπει να έπικοινωνεί συνεχώς μέ τόν Χριστό, ύποτασόμενη ς” Αυτόν και έξαρτώμενη ολοκληρωτικά άπ” Αυτόν.

Σάν τόν ταλαιπωρημένο οδοιπόρο πού φάχνει για νερό στήν έρημιά και μόλις άντικρύσει τήν πηγή ρίχνεται καταπάνω της να σβήσει ς” αυτήν τήν άκατάσχετη δίψα του, έτσι πρέπει και ό Χριστιανός, διψασμένος, να ζητήσει να βρει τό καθάριο νερό τής ζωής πού πηγάζει άπ” τόν Χριστό.

Ενώ παρατηρούμε τήν τελειότητα τού χαρακτήρα τού Σωτήρα μας, θά μάς γεννηθεί ή επιθυμία να ύποστούμε μιá τέλεια μεταλλαγή και άνανέωση κατά τήν εικόνα τής άγνότητάς Του. «Όσο καλύτερα γνωρίζομε τόν Θεό, τόσο άνώτερα ιδανικά θά θέτουμε για τόν χαρακτήρα μας, και τόσο θερμότερος θά καθίσταται ό πόθος μας να άντανακλούμε τήν ομοιότητά Του. Ό θεϊκός παράγοντας συμπράττει μέ τό ανθρώπινο στοιχείο τή στιγμή πού ή ψυχή προσεγγίζει τόν Θεό και μέ λαχτάρα άναφωνεί: «Σύ, ώ ψυχή μου, επί τόν Θεόν άναπαύου, διότι εξ Αυτού κρέματα ή ελπίς μου.» (Ψαλμ. 62:5).

Αν αισθανέσθε ένα κενό στήν ψυχή σας, άν πεινάτε και διψάτε για τή δικαιοσύνη, αυτό αποδείχνει ότι ό Χριστός εργάζεται στήν καρδιά σας μέ τό σκοπό να Τόν έκζητήσετε, ώστε να κάνει τότε για σας, μέ τή σύμπραξη τού Αγίου Πνεύματος, τά πράγματα εκείνα πού σας είναι άδύνατο να κάνετε άφραυτού σας. Δέν έχουμε καμιά ανάγκη να ζητήσουμε να σβήσουμε τή δίψα μας σέ ρηχές νεραυλακές, όταν ή ορμητική νερομάνα βρίσκεται άκριβώς άπό πάνω μας. Μπορούμε ελεύθερα να πίνουμε άπ” τάφθονα νερά της, φθάνει να ύψώσουμε τό άνάστημά μας λίγο πιό πάνω πρός τό μονοπάτι τής πίστης.

Τά λόγια τού Θεού είναι ή άστείρευτη πηγή τής ζωής. Καθώς άναζητάτε τίς ζωντανές αυτές πηγές, τό Άγιο Πνεύμα θά σας φέρει σέ επικοινωνία μέ τόν Ιησού Χριστό. Θά ξαναθυμηθήτε γνώριμες αλήθειες πού θά σας παρουσιάζονται κάτω άπό ένα νέο πρίσμα, γραφικά έδάφια θά ξεπροβάλλουν μπροστά σας σάν άστραπιαίο φως φανερώνοντας καινούργιες έννοιες, θά ανακαλύψετε καινούργιες αλήθειες σχετικά μέ τό άπολυτρωτικό εργο και θά ξέρετε ότι αυτός

πού σάς οδηγεί είναι ό Χριστός, ότι στό πλευρό σας παραστέκει ένας Θεϊκός Δάσκαλος.

Ό Ιησούς είπε: «Τό ύδωρ τό όποιοιι θέλω δώσει εις αυτόν θέλει γίνει έν αύτω πηγή ύδατος αναβλύζοντας εις ζωήν αιώνιοιι.» (Ίω-άν. 4:14). Καθώς τό Άγιο Πνεύμα σας παρουσιάζει τήν αλήθεια, θά άποθησαυρίζετε τίς πιό πολύτιμες εμπειρίες και θά λαχταράτε νά συνομιλείτε μέ τούς άλλους για τά παρηγορητικά πράγματα πού σας έχουν άποκαλυφθεί. Όταν τούς συναναστρέφεσθε θά συμμερίζεσθε μ΄ αυτούς καινούργιες σκέψεις πού σας γεννώνται σχετικά μέ τόν χαρακτήρα και τό έργο του Χριστού. Θά έχετε κάποια καινούργια άποκάλυψη τής συμπονετικής αγάπης Του νά μεταδώσετε ς΄ εκείνους πού Τόν αγαπούν όπως και ς΄ εκείνους πού δέν Τόν αγαπούν.

«Δίδετε και θέλει δοθεί εις εσάς» (Λουκ. 6:38)· έπειδή ό λόγος του Θεού είναι «πηγή κήπων, φρέαρ ύδατος ζώντος, και ρυακες από του Λιβάνου.» (Άσμα 4:15). Η καρδιά πού έχει μιá φορά γευθεί τήν αγάπη του Χριστού κράζει διαρκώς για νά τήν άπολαύσει σέ μεγαλύτερη άκόμη δόση. Και καθώς τή μεταδίδει μετά στους άλλους, άμοίβεται ή ίδια διαρκώς πιό πλουσιοπάροχα. Η κάθε νέα άποκάλυψη του Θεού στην ψυχή εύρύνει τή χωρητικότητά της για γνώση και γι΄ αγάπη. Η συνεχής κραυγή τής καρδιάς είναι: «άκόμη περισσότερο, Θεέ,» στην όποία τό Πνεύμα άπαντά: «πολύ περισσότερο [πολλώ μάλλον].» (Ρωμ. 5:9, 10). Επειδή ό Θεός μας εύχαριστείται «ύπερεκπερισσού νά κάμη ύπέρ πάντα όσα ζητούμεν ή νοούμεν.» (Εφεσ. 3:20). Στόν “ησού ό Όποίος κένωσε τόν Εαυτό Του για νά επιτύχει τή σωτηρία τής χαμένης ανθρώπινης φυλής, τό Άγιο Πνεύμα Του είχε χορηγηθεί χωρίς κανένα μέτρο. Τό ίδιο θά συμβεί και μέ τόν κάθε οπαδό του Χριστού ό όποιος Του παραχωρεί καθολοκληρία τήν καρδιά του για νά τήν κάνει κατοικητήριό Του. Η εντολή δίνεται από τόν ίδιο τόν Κύριό μας: «Πληρούσθε διά το ύ Πνεύματος» (Εφεσ. 5:18), εντολή στην όποία συνυπάρχει και ή ύπόσχεση τής εκπλήρωσης. Επειδή κατά τήν εύδοκία του Πατέρα, στόν Χριστό έμελε «νά κατοικήσει πάν τό πλήρωμα,» «και εισθε πλήρεις έν Αύτώ.» (Κολ. 1:19, 2:10).

Ό Θεός έζέχεε τήν αγάπη Του άπεριόριστα σαν τή ραγδαία νεροποντή πού φρεσκάρει τή γή. Λέγει: «Σταλάξατε δρόσον άνωθεν, ούρανοι, και άς ράνωσιν αί νεφέλαι δικαιοσύνην· άς άνοιξη ή γή και άς γεννήση σωτηριάν και άς βλαστήση δικαιοσύνην όμού.» «Όταν

οί πτωχοί καί ενδεείς ζητήσωσιν ύδωρ καί δέν ύπάρχη, ή γλώσσα δέ αύτών ξηραίνεται υπό δίψης, Έγώ ό Κύριος θέλω εισακούσει αυτούς, ό Θεός τού Ισραήλ δέν θέλω εγκαταλείπει αυτούς. Θέλω ανοίξει ποταμούς έν ύψηλοίς τόποις καί πηγάς έν μέσω κοιλάδων θέλω κάμει τήν έρημον λίμνας ύδάτων καί τήν ξηράν γήν πηγάς ύδάτων.» (Ής. 45:8, 41:17-18).

[25] «Καί πάντες ημείς έλάβομεν εκ του πληρώματος Αύτου καί χάριν άντί χάριτος.» (Ίωάν. 1:16).

«Μακάριοι οί έλεήμονες· διότι αύτοί θέλουσιν έλεηθή»—ματθ. 5:7

Από φυσικού της ή ανθρώπινη καρδιά είναι ψυχρή, σκοτεινή καί άχαρη. Κάθε φορά πού ό άνθρωπος εκδηλώνει ένα φιλόστοργο πνεύμα αύτό δέν τό κατορθώνει άφεαυτού του, αλλά μόνο μέ τήν επίδραση τού θεϊκού πνεύματος πού ένεργεί στήν καρδιά του. «Ημεις άγαπώμεν ... διότι Αύτός πρώτος ήγάπησεν ήμάς.» (Α΄ Ίωάν. 4:19).

Αύτός ό Θεός είναι ή πηγή τού έλέους. Τό όνομά Του είναι «οικτίρμων καί έλεήμων» (Έξ. 34:6). Δέν μάς φέρεται όπως μάς άρμόζει, ούτε ρωτάει άν είμαστε άξιοι τής αγάπης Του, αλλά μάς επιδαφιλεύει τόν πλούτο τής αγάπης Του γιά νά μάς καταστήσει άξιους. Δέν είναι εκδικητικός. Δέν ζητάει νά τιμωρήσει, αλλά νά λυτρώσει. Καί αύτή άκόμη ή αυστηρότητα μέ τήν όποία μάς φέρεται ή θεϊκή πρόνοια, άποβλέπει στή σωτηρία τού παραστρατημένου. Κατέχεται άπό τόν διακαή πόθο νά άπαλύνει τίς συμφορές των ανθρώπων καί νά χύσει τό βάλσαμό Του στίς άνοιχτές πληγές τους. Είναι γεγονός ό ό Θεός «ούδόλως άθώνει τόν ένοχον» (Έξ. 34:7)· άφαιρεί όμως τήν ένοχή.

Οί έλεήμονες είναι «μέτοχοι θείας φύσεως» καί μέσο αύτών εκδηλώνεται ή εύσπλαχνική αγάπη τού Θεού. Όλοι εκείνοι των όποιων ή καρδιά συμπάσχει μαζί μέ τήν καρδιά τής Άπειρης Άγάπης θά προσπαθούν νά επανορθώσουν καί όχι νά καταδικάσουν. Ενοικώντας στήν ανθρώπινη καρδιά, ό Χριστός γίνεται πηγή άστείρευτη. Οπουδήποτε Αυτός κατοικεί, σάν επακόλουθο παρατηρείται ένα πραγματικό ξεχείλισμα φιλανθρωπίας.

Στίς εκκλήσεις τών παραστρατημένων, τών πειραζομένων, τών εξαθλιωμένων θυμάτων τής μιζέριας καί τής άμαρτίας, ό Χριστιανός δέ ρωτάει, «είναι άξιοι γιά βοήθεια;» αλλά ρωτάει, «τί μπορώ νά

κάνω για να τους βοηθήσω.» Στο πρόσωπο και αυτών ακόμη των πιο χαμερπών και εξαθλιωμένων, βλέπει ψυχές για τη σωτηρία των όποιων ο Χριστός έδωσε τη ζωή Του και χάρη των όποιων ο Θεός ανέθεσε στα τέκνα Του την ύπηρεσία της συμφιλίωσης μαζί Του.

Έλεήμονες είναι εκείνοι που εκδηλώνουν συμπόνοια για τους φτωχούς, τους δυστυχισμένους, τους καταδυναστευμένους. 'Ο Ιώβ ήταν σε θέση να πει: «Ήλευθέρουν τον πτωχόν βοώντα και τον όρφανόν τον μή έχοντα βοηθόν. Η εύλογία του άπολλυμένου ήρχετο επ' έμέ· και την καρδίαν της χήρας εύφραινον. Έφόρουν δικαιοσύνην και ένεδύομην την εύθύτητά μου ως έπενδύτην και διάδημα. Ήμην πατήρ εις τους πτωχούς, και την δίκην την όποιαν δέν έγνώριζον έξιχνίαζον.» (Ίώβ. 29:12-16).

Υπάρχουν πολλοί των όποιων ή ζωή είναι ένας άδυσώπητος άγώνας. Βλέπουν τίς ελλείψεις τους, νοιώθουν δυστυχείς και καταλήγουν στην άπιστία. Δέν διακρίνουν άπολύτως τίποτε για τό όποίο να αισθάνονται εύγνωμοσύνη. Ένας καλός λόγος, ενα συμπαθητικό βλέμμα, μιά ενδειξη αναγνώρισης θά μπορούσαν να άποβούν για πολλά άγωνιζόμενα, άποξενωμένα άτομα «ποτήριον ψυχρού ύδατος» για τη διψασμένη τους ψυχή. Ένας συμπονετικός λόγος, μιά καλοσυνάτη πράξη θά μπορούσαν να ελαφρύνουν τό βάρος από ώμους που είναι έτοιμοι να λυγήσουν. Και κάθε τέτοιος λόγος ή πράξη άφίλαυτης καλοσύνης άποτελεί έκφραση της αγάπης του Χριστού για τη χαμένη άνθρωπότητα. [27]

Οί έλεήμονες «θέλουσιν έλεηθή.» «Η άγαθοποιός ψυχή θέλει παχυνθή· και όστις ποτίζει, θέλει ποτισθή και αυτός.» (Παρ. 11:25). Μιά γλυκιά γαλήνη επακολουθεί τό συμπονετικό πνεύμα, μιά ευλογημένη ικανοποίηση χαρακτηρίζει τη ζωή εκείνου που, λησμονώντας τον έαυτό του, άφοσιώνεται στην εξυπηρέτηση των άλλων. Τό Άγιο Πνεύμα που κατοικεί στην ψυχή και εκδηλώνεται μέ την έμπρακτη ζωή, άπαλύνει τη σκληρότητα της καρδιάς των άλλων και ξυπνάει συμπαθητικά και φιλόστοργα αισθήματα. 'Ο καθένας θερίζει ό,τι σπέρνει. «Μακάριος ό έπιβλέπων εις τον πτωχόν ... 'Ο Κύριος θέλει φυλάξει αυτόν και διατηρήσει την ζωήν αυτού· μακάριος θέλει είσθαι επί της γης· και δέν θέλεις παραδώσει αυτόν εις την επιθυμίαν των εχθρών αυτού. 'Ο Κύριος θέλει ενδυναμώνει αυτόν επί της κλίνης της άσθενείας· εν τη άρρωστία αυτού Σύ θέλεις στρώνει όλην την κλίνην αυτού.» (Ψαλμ. 41:1-3).

Όποιος αφιερώνει τή ζωή του στον Θεό για τήν εξυπηρέτηση των παιδιών Του, έχει συνδεθεί με Εκείνον ό Όποιος έχει όλες τίς πλουτοπαραγωγικές πηγές τού σύμπαντος κάτω από τήν προσταγή Του. Ή ζωή του έχει κρικοποιηθεί μέ τή ζωή του Θεού μέ τή χρυσή αλυσίδα των άμεταθέτων ύποσχέσεων Του. Ό Κύριος δέν θά τόν άγνοήσει τήν ώρα τής θλίψης ή τής ανάγκης. «Ό δέ Θεός μου θέλει εκπληρώσει πάσαν χρείαν σας κατά τόν πλούτον Αύτου εν δόξη, διά Ίησού Χριστού.» (Φιλιπ. 4:19). Καί σάν φθάσει πιά ή ώρα τής έσχατης ανάγκης, οί έλεήμονες θά βρουν τότε καταφυγή στό έλεος τού εύσπλαχνικού Σωτήρα πού θά τούς δεχθεί στίς αιώνιες μονές.

[28] «Μακάριοι οί καθαροί τήν καρδίαν· διότι αύτοί θέλουσιν ιδεί τόν θεόν»—ματθ. 5:8

Οί Ιουδαίοι ήταν τόσο σχολαστικοί στήν τήρηση τής τελετουργικής καθαρότητας, ώστε οί απαιτήσεις τους είχαν καταστήσει φορτίο άβάσταχτο. Τή σκέψη τους απασχολούσαν διαρκώς οί κανόνες, οί απαγορεύσεις και ό φόβος τού έξωτερικού μολυσμού, και δέν ήταν σέ θέση νά διακρίνουν τό κηλίδωμα πού ή φιλαυτία και ή κακεντρέχεια προξενούν στήν ψυχή.

Ό Ιησούς δέν άνέφερε ότι αύτή ή τελετουργική καθαρότητα άποτελούσε όρο για τήν είσοδο στή βασιλεία Του, αλλά τόνισε μάλλον τήν ανάγκη τής άγνότητας τής ψυχής. Ή σοφία ή όποία προέρχεται άπ' τόν ούρανό, «πρώτον είναι καθαρά.» (Ίακ. 3:17). Τίποτε τό μιανό δέν πρόκειται νά εισέλθει στήν πόλη τού Θεού. Όλοι όσοι προορίζονται νά κατοικήσουν εκεί πρέπει νά καθαρίσουν πρώτα τήν καρδιά τους εδώ ς" αύτή τή γή. Όποιος μαθητεύει στό σχολείο τού Χριστού, θά διακρίνεται άπό μιά μεγάλη απέχθεια για τούς τραχείς τρόπους, τήν άσχημη γλώσσα και τίς πονηρές σκέψεις. Όταν ό Χριστός κατοικεί στήν καρδιά, ή εύθύτητα τού χαρακτήρα και ή λεπτότητα των τρόπων γίνονται έκδηλες.

Άλλά τά λόγια αύτά τού Χριστού, «Μακάριοι οί καθαροί τήν καρδίαν», περιέχουν μιά βαθύτερη σημασία. Έδώ δέν εννοείται άπλώς ή άγνότητα όπως τήν άντιλαμβάνεται ό κόσμος, άπαλλαγή δηλαδή άπό κάθε φιληδονία, άπό κάθε σαρκική επιθυμία· αλλά σύμφωνα μέ τούς κρυφούς πόθους και σκοπούς τής καρδιάς, σημαίνει ελευθερία άπό τήν ύπερηφάνεια, και τή συμφεροντολογία, σημαίνει ταπεινοφροσύνη, άφιλοκέρδεια, και παιδική άφέλεια.

Μόνο τά όμοια πράγματα έλκονται άμοιβαία άναμεταξύ τους. Μόνο όταν δεχθείτε στην προσωπική ζωή σας την άρχή της άνυπόκριτης άγάπης ή όποία είναι και ή άρχή του χαρακτήρα Του, μόνο τότε μπορείτε νά γνωρίσετε τόν Θεό. Η καρδιά πού έξαπατάται από τόν Σατανά βλέπει τόν Θεό σάν μιá τυραννική, άδιάλλακτη οντότητα. Τά έγώιστικά χαρακτηριστικά τού άνθρώπου, και αύτού άκόμη τού Σατανά άποδίδονται στόν φιλόστρογο Δημιουργό. «Υπέλαβες», λέγει, «ότι είμαι τω όντι όμοίός σου.» (Ψαλμ. 50:21). Η θεϊκή Του πρόνοια ερμηνεύεται σάν έκφραση μιás δεσποτικής, έκδικητικής φύσης. Τό ίδιο και ή Γραφή, τό θησαυροφυλάκιο αύτό τού πλούτου της χάρης Του. Οί ένδοξες άλήθειες της πού φθάνουν τά ύψη τού ούρανού και περικλείουν την αιωνιότητα μένουν άκατανόητες. Τό μεγαλύτερο μέρος της άνθρώπινης φυλής, δέν βλέπει τόν Χριστό παρά σάν «ρίζα από ξηράς γης,» χωρίς καμιά, λένε, «ώραιότητα ώστε νά έπιθυμώμεν Αύτόν.» (Ης. 53:2). Όταν ό Ιησούς βρίσκονταν μεταξύ τών άνθρώπων—ή προσωποποίηση τού Θεού σέ άνθρώπινη μορφή—οί γραμματείς και οί Φαρισαίοι Του δήλωναν: «Δέν λέγομεν ήμείς ότι Σαμαρείτης είσαι Σύ, και δαιμόνιον έχεις.» (Ιωάν. 8:48). Και αύτοί άκόμη οί μαθητές Του είχαν σέ τέτοιο σημείο τυφλωθεί από την ιδιοτέλεια της καρδιάς τους, ώστε άργησαν νά κατανοήσουν Εκείνον πού είχε έρθει για νά τούς άποκαλύψει την άγάπη τού Πατέρα. Αυτό έξηγεί τή μοναξιά πού ενοιωθε ό Χριστός όταν βρίσκονταν μεταξύ τών άνθρώπων. Μόνο ό ούρανός ήταν σέ θέση νά Τόν καταλάβει.

Όταν ό Χριστός έπιστρέψει μέ όλη Του τή δόξα, οί άσεβείς δέν θά άνθέξουν στό αντίκρουσμά Του. Ενώ τό φώς της παρουσίας Του σημαίνει ζωή για όσους Τόν άγαπούν, για τούς άσεβείς σημαίνει θάνατο. Γι' αύτούς ή προσμονή της παρουσίας Του είναι «φοβερά τις άπεκδοχή κρίσεως και έξαψις πυρός.» (Εβρ. 10:27). Μόλις φανεί, αυτοί θά παρακαλούν νά κρυφθούν από τό πρόσωπο Εκείνου πού πέθανε για νά τούς άπολυτρώσει.

Άλλά για τίς καρδιές εκείνες πού έχουν έξαγνισθεί μέ την έννοική παρουσία τού Αγίου Πνεύματος, όλα είναι διαφορετικά. Αύτοί γνωρίζουν τόν Θεό. Η δόξα τού Κυρίου παρουσιάσθηκε στόν Μωσή όταν αύτός είχε κρυβεί στην σχισματιά τού βράχου. Κι' εμείς όταν καταφεύγουμε στό «Βράχο» τόν Χριστό, τότε παρατηρούμε την άγάπη τού Θεού.

[29]

[30]

«Όστις αγαπά τήν καθαρότητα τής καρδιάς, διά τήν χάριν τών χειλέων αυτού, ό βασιλεύς θέλει είσθαι φίλος αυτού.» (Παρ. 22:11). Μέ τά μάτια τής πίστης μπορούμε νά Τόν ιδούμε καί τώρα ακόμη, εκεί άκριβώς όπου βρισκόμαστε. Στήν καθημερινή μας ζωή διακρίνουμε τήν αγαθότητα καί τήν ευσπλαχνία Του νά εκδηλώνονται μέ τά έργα τής προνοίας Του. Τόν άναγνωρίζουμε στόν χαρακτήρα τού Υιού Του. Παρουσιάζοντας τήν αλήθεια πού άφορά τόν Θεό καί «τόν Όποιον απέστειλεν Ίησουν Χριστόν,» τό Άγιο Πνεύμα τήν άπλοποιεί στήν αντίληψη καί στήν καρδιά τού ανθρώπου. Οί «καθαροί τήν καρδίαν» βλέπουν τόν Θεό σάν Λυτρωτή τους, μέσα στά πλαίσια μιάς νέας καί στοργικής σχέσης, καί καθώς διακρίνουν τήν άγνότητα καί έρασιμότητα τού χαρακτήρα Του, ποθούν νά γίνουν οί φορείς τής εικόνας Του. Τόν βλέπουν σάν Πατέρα πού λαχταράει νά σφιχταγκαλιάσει τό μετανοιωμένο Του παιδί καί οί καρδιές τους πλημμυρίζουν από άνείπωτη, τρισένδοξη χαρά.

[31] Οί «καθαροί τήν καρδίαν» διακρίνουν τόν Δημιουργό από τά έργα τών στιβαρών χειρών Του, από τά άντικείμενα τής ομορφιάς πού περιβάλλουν τό σύμπαν. Καί στό γραπτό Του λόγο διαβάζουν εύανάγνωστα τά ελέη Του, τήν αγαθότητά Του καί τή χάρη Του. Αλήθειες πού παραμένουν κρυμμένες άπ' τούς σοφούς καί συνετούς άποκαλύπτονται στά μωρά. Ή ομορφιά καί ή πολυτιμότητα τής αλήθειας πού οί σοφοί τού κόσμου άδυνατούν νά διακρίνουν, εξελίσσεται διαρκώς μπροστά ς' αυτούς πού κατέχονται από μιά παιδιάστικη εμπιστοσύνη καί λαχτάρα νά γνωρίσουν καί νά κάνουν τό θέλημα τού Θεού. Τήν αλήθεια τή διακρίνουμε όταν εμείς οί ίδιοι γίνουμε «κοινωνοί θείας φύσεως.»

Οί «καθαροί τήν καρδίαν» ζούν σάν νά βρίσκονταν στήν όρατή παρουσία τού Θεού από τή στιγμή πού τούς τοποθέτησε ς' αυτόν τόν κόσμο. Καί θά Τόν βλέπουν επίσης πρόσωπο πρός πρόσωπο στή μελλοντική, άθάνατη ύπόστασή τους, όπως ό Άδάμ όταν περπατούσε καί συνομιλούσε μαζί μέ τόν Θεό στόν κήπο τής Έδέμ. «Τώρα βλέπομεν διά κατόπτρου αίνιγματωδώς, τότε δέ πρόσωπον πρός πρόσωπον.» (Α' Κορ. 13:12).

«Μακάριοι οί εἰρηνοποιοί· διότι αὐτοί θέλουσιν ὀνομασθῆ υἱοὶ
θεοῦ»—ματθ. 5:9

Ὁ Χριστός εἶναι ὁ «Ἄρχων τῆς εἰρήνης» (Ἦς. 9:6), καί ἡ ἀποστολή Του εἶναι νά ἀποκαταστήσει τόσο στή γῆ ὅσο καί στόν οὐρανό τήν εἰρήνην πού διατάραξε ἡ ἀμαρτία. «Δικαιωθέντες λοιπόν ἐκ πίστεως, ἔχομεν εἰρήνην πρός τόν Θεόν διὰ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.» (Ρωμ. 5:1). Οποιοσδήποτε συγκατατίθεται νά ἀποκηρύξει τήν ἀμαρτία καί νά ἀνοίξει τήν καρδιά του στήν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ γίνεται συμμέτοχος τῆς ἐπουράνιας αὐτῆς εἰρήνης.

Ἡ εἰρήνη δέν ἀποκτάται μέ κανέναν ἄλλο τρόπο. Ἡ χάρις τοῦ Χριστοῦ γενόμενη ἀποδεκτή μέσ' τήν ψυχή, δαμάζει τήν εὐθρότητα, κατευνάζει τίς διαμάχες καί γεμίζει μέ ἀγάπη τήν καρδιά. Αὐτός πού εἰρηνεύει μέ τόν Θεό καί μέ τούς συνανθρώπους του, δέν μπορεῖ νά εἶναι δυστυχῆς. Δέν ὑποθάλλει φθόνο στήν καρδιά του. Πονηρές εἰκασίες δέν ἔχουν θέση σ' αὐτή. Τό μίσος εἶναι ἀνύπαρκτο. Ἡ καρδιά ἡ ἐναρμονισμένη μέ τόν Θεό γίνεται συμμέτοχη τῆς εἰρήνης τοῦ οὐρανοῦ καί σκορπίζει τήν εὐλογημένη ἐπιρροή της σ' ὅλους ὅσους βρίσκονται γύρω της. Σάν δροσοστάλες τό πνεῦμα τῆς εἰρήνης ἀναπαύεται πάνω στίς κουρασμένες, ταραγμένες ἀπ' τή σκληρή βιοπάλη ψυχές. Οἱ οπαδοί τοῦ Χριστοῦ ἀποστέλλονται στόν κόσμον μέ τό ἀγγελμα τῆς εἰρήνης. Οποιοσδήποτε ἀποκαλύπτει τή χριστιανική ἀγάπη μέ μιά ἡρεμη, ἀνεπιτήδευτη ἐπιρροή μιας καθαρῆς ζωῆς, οποιοσδήποτε μέ λόγια ἢ μέ ἔργα οδηγεῖ ἄλλους στό νά ἀποβάλουν τήν ἀμαρτία καί νά παραχωρήσουν τήν καρδιά τους στόν Θεό, ἀποκαλεῖται εἰρηνοποιός.

Καί εἶναι «μακάριοι οἱ εἰρηνοποιοί· διότι αὐτοί θέλουσιν ὀνομασθῆ υἱοὶ Θεοῦ.» Τό πνεῦμα τῆς εἰρήνης μαρτυρεῖ γιά τό σύνδεσμό τους μέ τόν οὐρανό. Περιβάλλονται ἀπό τή γλυκεῖα εὐωδιά τοῦ Χριστοῦ. Ἡ εὐωσμία τῆς ζωῆς, ἡ ομορφιά τοῦ χαρακτήρα, φανερώνουν στόν κόσμον τό γεγονός ὅτι εἶναι παιδιά τοῦ Θεοῦ. Καί θά ἀναγνωρισθοῦν ἀπό τούς ἀνθρώπους «ὅτι ἦσαν μετὰ τοῦ “Ἰησοῦ. «Πᾶς ὅστις ἀγαπά ἐκ τοῦ Θεοῦ ἐγεννήθη.» (Α' Ἰωάν 4:7). «Ἐάν τις δέν εχει τό Πνεῦμα τοῦ Χριστοῦ, οὗτος δέν εἶναι Αὐτοῦ.» Ἀλλά «ὅσοι διοικούνται ὑπό τοῦ Πνεύματος τοῦ Θεοῦ, οὗτοι εἶναι υἱοὶ Θεοῦ.» (Ρωμ. 8:9,14).

«Καί τό ὑπόλοιπον τοῦ Ἰακώβ θέλει εἰσθαι ἐν μέσω λαῶν πολλῶν ὡς δρόσος ἀπό Κυρίου, ὡς ρανίδες ἐπὶ χόρτον, ὅστις δέν προ-

σμένει παρά ανθρώπου ούδέ ελπίζει επί υιούς ανθρώπων.» (Μιχ. 5:7).

- [33] «Μακάριοι οί δεδιωγμένοι ένεκεν δικαιοσύνης· διότι αυτών είναι ή βασιλεία των ουρανών»—ματθ. 5:10

Ό Ιησούς δεν υπόσχεται στους οπαδούς Του επίγειες δόξες και πλούτη, ούτε καν μιά ζωή απαλλαγμένη από δοκιμασίες, αλλά τούς προσφέρει τό προνόμιο νά βαδίσουν μαζί με τόν Κύριό τους στό μονοπάτι της αυταπάρνησης και του όνειδισμού επειδή ό κόσμος δέν τούς γνωρίζει. Εκείνος ό Όποιος ήρθε γιά νά λυτρώσει τόν χαμένο στην άμαρτία κόσμο βρέθηκε ταυτόχρονα άντιμέτωπος όλων των συσπειρωμένων εχθρικών δυνάμεων κατά του Θεού και των ανθρώπων. Σέ μιά άδυσώπητη συνωμοσία κακοί άνθρωποι και πονηροί άγγελοι παρατάχθηκαν όλοι μαζί κατά του Άρχοντα τής Ειρήνης. Άν και ό κάθε λόγος Του και ή κάθε πράξη Του άνέδιδαν τήν πνοή τής θείκης ευσπλαχνίας, ή άνομοιότητα πού παρουσίαζε συγκρινόμενος μέ τόν κόσμο προκαλούσε τήν πιό άσπονδη εχθρότητα. Επειδή κατέκρινε τά εγωιστικά πάθη τής ανθρώπινης φύσης, διήγειρε τήν τρομερότερη αντίδραση και τό μίσος. Τό ίδιο συμβαίνει και μέ όσους θέλουν νά ζουν εύσεβώς εν Χριστώ Ιησού. Υπάρχει μιά αναπόφευκτη σύγκρουση ανάμεσα στη δικαιοσύνη και στην άμαρτία, ανάμεσα στην άγάπη και στό μίσος, ανάμεσα στην αλήθεια και στό ψεύδος. Όταν εκπροσωπεί κανείς μέ τή ζωή του τήν άγάπη του Χριστού και τήν ομορφιά τής άγιότητας, κάνει τούς ύπηκόους νά άποσκιρτούν από τό βασίλειο του Σατανά και ό άρχοντας του κακού ξεσηκώνεται τότε και άντιδρά. Ό έμπαιγμός και ό κατατρεγμός περιμένουν όλους εκείνους πού έχουν έμποτισθεί μέ τό Πνεύμα του Χριστού. Τά μέσα του διωγμού αλλάζουν μέ τόν καιρό, άλλ' ή βασική αρχή—τό πνεύμα δηλαδή πού τόν ύποκινεί—είναι τό ίδιο εκείνο πνεύμα τό όποιο προκάλεσε τόν θάνατο των εκλεκτών παιδιών τού Κυρίου από τήν εποχή του Άβελ.

- [34] Οί άνθρωποι πού προσπαθούν νά ζουν άρμονικά μέ τόν Θεό, θά διαπιστώσουν ότε τό όνειδος τού σταυρού δέν έξέλιπε ... «Άρχαί και έξουσίαι και πονηρά πνεύματα εν ύψηλοίς» παρατάσσονται εναντίον όλων εκείνων πού δηλώνουν ύποταγή στό νόμο του ουρανού. Επομένως αντί νά γίνεται πρόξενος λύπης, ό διωγμός θά πρέπει μάλλον νά προκαλεί χαρά στους μαθητές του Χριστού, ε-

πειδή αποτελεί ένδειξη ότι αυτοί ακολουθούν τά ίχνη του Κυρίου τους.

Ἐνώ ὁ Κύριος δέν ὑπόσχεται στό λαό Του καμιά εξαίρεση ἀπό τις δοκιμασίες, τούς ἔχει ὁμως ὑποσχεθεῖ κάτι πολύ καλύτερο. Τούς λέγει: «Ἡ δύναμίς σου ὡς αἱ ἡμέραι σου.» «Ἄρκει εἰς σέ ἡ χάρις Μου· διότι ἡ δύναμίς Μου ἐν ἀδυναμία δεικνύεται τελεία.» (Δευτ. 33:25, Β΄ Κορ. 12:9). Ἄν κληθῆτε νά περάσετε γιά χάρι Του μέσα ἀπ’ τὸ καμίνι τῆς φωτιάς, ὁ Ἰησοῦς Χριστός θά παρασταθεῖ στό πλευρό σας, τὸ ἴδιο ὅπως παραστάθηκε μέ τούς τρεῖς πιστούς Του στή Βαβυλώνα. Ὅσοι ἀγαποῦν τόν Σωτήρα τους θά χαίρονται μέ τήν κάθε εὐκαιρία πού τούς παρουσιάζεται νά συμμαριστοῦν τήν ταπείνωση καί τή μομφή Του. Ἡ ἀγάπη πού τρέφουν γιά τόν Κύριό τους γλυκαίνει τόν πόνο τῶν δοκιμασιῶν πού διέρχονται γι’ Αὐτόν.

Ἀνέκαθεν ὁ Σατανάς καταδίωκε τὸ λαό του Θεοῦ. Τούς βασάνιζε, τούς θανάτωνε, ἀλλά πεθαίνοντας ἐκεῖνοι γίνονταν νικητές. Ἡ ἀκλόνητη πίστη τους φανέρωνε Κάποιον πολύ ἀνώτερο ἀπὸ τόν Σατανά. Ὁ Διάβολος μπορούσε νά καταρακώσῃ καί νά θανατώσῃ τὸ σῶμα, ἀλλά δέν μπορούσε νά ἐγγίσει τή ζωὴ τὴν «κεκρυμμένη μετὰ του Χριστοῦ ἐν τῷ Θεῷ.» Μπορούσε νά κλείσει τούς ἀνθρώπους μέσα στοὺς τοίχους τῆς φυλακῆς, ἀλλά δέν μπορούσε νά δεσμεύσῃ τὸ πνεῦμα τους. Εἶχαν τὴ δυνατότητα νά προσβλέπουν στη δόξα πέρα ἀπὸ τὸ ζόφος καί νά λένε: «Φρονῶ ὅτι τὰ παθήματα τοῦ παρόντος καιροῦ δέν εἶναι ἀξία νά συγκριθῶσι μέ τὴν δόξαν τὴν μέλλουσαν νά ἀποκαλυφθῇ εἰς ἡμᾶς.» «Διότι ἡ προσωρινὴ ελαφρά θλίψις ἡμῶν ἐργάζεται εἰς ἡμᾶς καθ’ ὑπερβολὴν εἰς ὑπερβολὴν αἰώνιον βάρος δόξης.» (Ρωμ. 8:18, Β΄ Κορ. 4:17).

[35]

Μέ τίς δοκιμασίες καί μέ τούς διωγμούς ἡ δόξα—δηλαδή ὁ χαρακτήρας τοῦ Θεοῦ—ἀποκαλύπτεται στοὺς ἐκλεκτοὺς Του. Ἡ ἐκκλησία του Χριστοῦ, μισούμενη καί καταδιωκόμενη ἀπὸ τόν κόσμον, μαθητεύει καί πειθαρχεῖται στό σχολεῖο του Χριστοῦ. Οἱ πιστοὶ περπατοῦν στὰ στενόχωρα μονοπάτια τῆς γῆς καί καθαρίζονται μέσα στό φλογερό καμίνι τῶν δοκιμασιῶν. Ἀκολουθοῦν τόν Χριστό ὑποκείμενοι σέ οδυνηρὲς συγκρούσεις. Ὑφίστανται αὐτοθυσίες καί γεύονται πικρὲς ἀπογοητεύσεις. Ἄλλ’ ἡ ἐπώδυνη πείρα τους τούς διδάσκει τὴν ἐνοχὴ καί τὰ τραγικὰ επακόλουθα τῆς ἀμαρτίας πού τὴ βλέπουν τότε μέ ἀποτροπιασμό. Συμμέτοχοι τῶν παθημάτων τοῦ Χριστοῦ, προορίζονται νά γίνουν καί συμμέτοχοι τῆς δόξας Του. Σέ ἱερὸ ὄραματισμό ὁ προφήτης ἀντίκρυσε τὸ θρίαμβο τοῦ λαοῦ

[36] του Θεού και λέγει: «Είδον ως θάλασσαν ύαλίνην μεμιγμένην μέ πύρ· και εκείνους οίτινες ένίκησαν ... ίσταμένους επί τήν θάλασσαν τήν ύαλίνην, έχοντας κιθάρας του Θεού. Και έψαλλον τήν ώδήν Μωϋσέως τού δούλου τού Θεού και τήν ώδήν του Αρνίου, λέγοντες, Μεγάλα και θαυμαστά τά εργα Σου, Κύριε Θεέ Παντοκράτωρ· δίκαια και άληθιναί αί όδοί Σου, Βασιλεύ τών άγιών.» «Ούτοι είναι οί ερχόμενοι εκ τής θλίψεως τής μεγάλης. Και έπλυναν τάς στολάς αúτων, και έλεύκαναν αúτάς, έν τώ αίματι τού Αρνιού. Διά τούτο είναι ενώπιον του θρόνου του Θεού, και λατρεύουσιν Αυτόν ημέραν και νύκτα εν τώ ναώ Αúτου· και ό καθήμενος επί του θρόνου θέλει κατασκηνώσει επ' αυτούς.» (Άποκ. 15:2,3, 7:14-15).

«Μακάριοι είσθε όταν σάς όνειδίσωσι»—ματθ. 5:11

Από τήν πώση του και δώθε, ό Σατανάς πάντοτε μετέρχεται μέσα άπατηλά. Όπως κακοπαρέστησε τόν Θεό μέσο τών πρακτόρων του, τό ίδιο κακοπαριστάνει και τά παιδιά του Θεού. Ό Σωτήρας λέγει: «Οί όνειδισμοί τών όνειδιζόντων Σε επεσαν επ' Εμέ.» (Ψαλμ. 69:9). Κατά τόν ίδιο τρόπο θά πέσουν και πάνω στους μαθητές Του. Κανείς πού έζησε ποτέ μεταξύ τών ανθρώπων δυσφημήσθηκε χειρότερα άπ' ό,τι ό Υίός τού ανθρώπου. Τόν χλεύαζαν και Τόν περιγελούσαν για τήν ακλόνητη ύπακοή Του στις αρχές τού άγιου νόμου του Θεού. Τόν μίσησαν αναίτια. Παρ' όλα αúτά άντιμετώπισε τούς εχθρούς Του διατηρώντας πάντοτε τήν ήρεμία Του και δήλωσε ότι ό όνειδισμός άποτελεί μέρος του Χριστιανικού κληροδοτήματος. Παράλληλα συμβούλευσε τούς οπαδούς Του πώς νά άντιμετωπίζουν τά βέλη τής κακεντρέχειας, παροτρύνοντας τους νά μή μικροψυχούν τήν ώρα τών διωγμών.

[37] Η δυσφήμιση μπορεί μέν νά άμαυρώσει τήν προσωπική υπόληψη, δέν μπορεί όμως νά σπιλώσει τόν χαρακτήρα, επειδή αυτός φρουρείται από τόν Θεό. Ένόσο ό άνθρωπος δέν συγκατατίθεται στην άμαρτία, δέν ύπάρχει καμιά δύναμη, ούτε ανθρώπινη ούτε σατανική, πού νά μπορεί νά κηλιδώσει τήν ψυχή. Ό άνθρωπος τού οποίου ή ψυχή επαναπαύεται στον Θεό, κατά τήν ώρα τών πιο σκληρών δοκιμασιών και τών πιο άποθαρρυντικών περιστάσεων, νοιώθει ακριβώς τό ίδιο όπως τόν καιρό της ευτυχίας, τότε πού τό φώς και ή εύνοια τού Θεού φαίνονταν νά τόν περιβάλλουν. Τά λόγια του, τά κίνητρά του, οί πράξεις του μπορεί νά παρεξηγούνται και νά δια-

στρεβλώνονται, αλλά αυτόν δέν τόν μέλλει, επειδή τό ενδιαφέρον του απασχολείται από σπουδαιότερα πράγματα. Φέρεται καί αυτός όπως ό Μωϋσής ό όποιος «ώς βλέπων τόν άόρατον ένεκαρτέρησε» (Έβρ. 11:27), καί δέν ενατενίζει «εις τά βλεπόμενα, άλλ' εις τά μη βλεπόμενα.» (Β' Κορ. 4:18).

Ό Χριστός από πείρα γνωρίζει όλες τίς ανθρώπινες παρεξηγήσεις καί τίς διαστροφές. Τά τέκνα Του μπορούν νά ύπομένουν μέ ήρεμία, καρτερικότητα καί εμπιστοσύνη, άσχετα πόσο μισούνται καί περιφρονούνται. Επειδή δέν ύπάρχει μυστικό πού νά μή βγει στό φανερό καί όσοι τιμούν τόν Θεό θά τιμηθούν άπ' Αυτόν παρουσία ανθρώπων καί άγγέλων.

«Όταν οί άνθρωποι σάς όνειδίσωσι καί διώξωσι,» είπε ό “Ιησούς, «χαίρετε καί άγαλλιάσθε.» Καί ύπέδειξε στους άχροατές Του νά έχουν σάν «παράδειγμα τής κακοπαθείας καί τής μακροθυμίας» τους προφήτες πού είχαν μιλήσει στό όνομα τού Κυρίου. (Ίακ. 5:10). Ό Άβελ, ό πρώτος Χριστιανός γυιός άνάμεσα στά τέκνα του Αδάμ, έδωσε μαρτυρικό θάνατο. Ό Ένώχ, ενώ περπατούσε μέ τόν Θεό, ήταν άγνοημένος από τόν κόσμο. Ό Νώε χλευάσθηκε σάν φανατικός καί διαδοσίας άνησυχαστικών ειδήσεων. «Άλλοι έδοκίμασαν έμπαιγμούς καί. μάστιγας, ετι δέ καί δεσμά καί φυλακήν.» «Άλλοι έβασανίσθησαν μή δεχθέντες τήν άπολύτρωσιν, διά νά άξιωθώσι καλύτερας άναστάσεως.» (Έβρ. 11:36,35).

Σέ κάθε γενεά οί εκλεκτοί άπεσταλμένοι τού Θεού όνειδίσθησαν καί καταδιώχθηκαν, αλλά μ' αυτή τους τήν κατάθλιψη ή επίγνωση του Θεού κοινοποιήθηκε παντού. Κάθε μαθητής του Χριστού οφείλει νά προσχωρήσει στην παράταξη Του καί νά συνεχίσει τό ίδιο εργο μέ τήν πεποίθηση ότι οί εχθροί της δέν μπορούν νά κάνουν τίποτε κατά τής αλήθειας, άλλ' υπέρ τής αλήθειας. Ό σκοπός του Θεού είναι ή αλήθεια Του νά βρίσκεται πάντοτε στην πρώτη γραμμή, γινόμενη τό αντικείμενο προσεκτικής εξέτασης καί συζήτησης, παρ' όλη τήν περιφρόνηση πού τής δείχνουν. Η ανθρώπινη διάνοια πρέπει νά έξαφθεί άπ' αυτήν. Κάθε αντίγνωμία, κάθε κατηγορία, κάθε προσπάθεια για τήν άναχαίτιση τής ελευθερίας τής ανθρώπινης συνείδησης είναι μέσα πού μετέρχεται ό Θεός για νά άφυπνίσει διάνοιες πού διαφορετικά θά κοιμώταν.

Πόσες φορές τό γεγονός αυτό δέν εχει έπαληθεύσει στην ιστορία των άπεσταλμένων του Θεού! “Όταν ό ύπέροχος, ό εύγλωττος εκείνος Στέφανος υπέστη τή θανατική ποινή πού τού επέβαλε τό

Ιουδαϊκό Συνέδριο, τό έργο του ευαγγελίου δέν ζημιώθηκε. Τό ουράνιο φώς πού ελαμψε στό πρόσωπό του, ή θεική ευσπλαχνία πού εκδηλώθηκε μέ τήν επιθανάτια προσευχή του, απέβησαν τά αιχημηρά, μεταπειστικά βέλη γιά τόν νεαρό, άδιάλλακτο σύμβουλο πού παράστεκε στήν εκτέλεση, κι” έτσι ό διώκτης Φαρισαίος Σαύλος, μεταβλήθηκε σέ σκεύος εκλογής γιά νά γνωστοποιήσει τό δνομα του Χριστού σέ εθνικούς, σέ βασιλείς και σέ παιδιά του Ισραήλ. Και χρόνια πολλά άργότερα, ό γηρασμένος πιά Παύλος εγραφε άπ” τό κελί τής φυλακής του στή Ρώμη: «Τινές διά φθόνον και έριδα ... ούχι εν καθαρότητι, νομίζοντες ότι προσθέτουσι θλίψιν εις τά δεσμά μου ... πλήν κατά πάντα τρόπον, είτε επί προφάσει, είτε τή άληθεία, ό Χριστός κηρύττεται.» (Φιλιπ. 1:15-18). Μέ τή φυλάκιση αυτή του Παύλου τό ευαγγέλιο διαδίδονταν και ψυχές κερδίζονταν γιά τόν Χριστό και μέσα ς” αυτό ακόμη τό αύτοκρατορικό παλάτι. [39] “Ενώ οί προσπάθειες του Σατανά στοχεύουν στήν καταστροφή τού «άφθάρτου σπέρματος τού λόγου τού Θεού του ζώντος και μένοντος εις τόν αιώνα» (Α” Πετ. 1:23), αυτό σπέρνεται στίς καρδιές τών ανθρώπων. Μέ τούς όνειδισμούς και τούς κατατρεγμούς τών παιδιών Του, τό όνομα του Χριστού μεγαλύνεται και σώζονται ψυχές.

Μεγάλη αμοιβή επιφυλάσσει ό ούρανός γι” αυτούς πού δίνουν τή μαρτυρία τους γιά τόν Χριστό άντιμετωπίζοντας διωγμούς και έμπαιγμούς. “Ενώ οί άνθρωποι επιζητούν τά γήινα αγαθά, ό Χριστός τούς ύποδείχνει τήν έπουράνια αμοιβή πού μάλιστα δέν τήν τοποθετεί στό απώτερο μέλλον, άλλ” αρχίζει κι” όλα αυτή άπό τούτη εδώ τή ζωή. Ό Κύριος παρουσιάσθηκε πρό χρόνων αιωνίων στόν Αβραάμ και τού είπε: «Εγώ είμαι ό ύπερασπιστής σου, ό μισθός σου θέλει είσθαι πολύς σφόδρα.» (Γεν. 15:1). Αύτός είναι ό μισθός όλων γενικά τών οπαδών του Χριστού. Ό Θεός “Εμμανουήλ είναι Αύτός «εν τώ Όποίω είναι κεκρυμμένοι πάντες οί θησαυροί τής σοφίας και τής γνώσεως,» «διότι εν Αύτώ κατοικεί παν τό πλήρωμα τής θεότητος σωματικώς.» (Κολ. 2:3,9). «Όταν συμπάσχει κανείς μαζί Του, όταν Τόν γνωρίσει προσωπικά, όταν Τόν κάνει δικό Του, άνοίγοντας διάπλατα τήν καρδιά γιά νά γευθεί τίς ιδιότητές Του, όταν καταλάβει τήν άγάπη και τή δύναμή Του, όταν οικειοποιηθεί τόν άνεξερεύνητο πλούτο του Χριστού γιά νά κατανοεί όλο και καλύτερα «τί τό πλάτος και μήκος και βάθος και ύψος και νά γνωρίσητε τήν άγάπην του Χριστού, τήν ύπερβα-

ίνουσαν πάσαν γνώσιν, διά νά πληρωθήτε μέ όλον τό πλήρωμα του Θεού» (Έφες. 3:18,19), τότε «αύτη είναι ή κληρονομιά τών δούλων του Κυρίου· καί ή δικαιοσύνη αούτων είναι εξ Εμού, λέγει Κύριος.» (Ής. 54:17).

Αυτή ή χαρά πλημμύριζε τήν καρδιά του Παύλου καί τού Σίλα [40] όταν μεσάνυχτα προσεύχονταν καί έψαλλαν ύμνους εύγνωμοσύνης στόν Θεό κλεισμένοι στή φυλακή τών Φιλίππων. Ό Χριστός τούς παράστεκε εκεί μέσα καί τό φώς τής παρουσίας Του άκτινοβολούσε στά καταγώγια μέ τή δόξα τών ούρανίων αούλων. Αψηφώντας τά δεσμά του, κατοπινά έγγραφε ό Παύλος από τή Ρώμη, ικανοποιημένος μέ τήν εύρεία διάδοση τού εύαγγελίου: «Εις τούτο χαίρω, αλλά καί θέλω χαίρει.» (Φιλιπ. 1:18). Καί τά ίδια εκείνα λόγια τού Χριστού πάνω στό όρος άντηχούν καθαρά μέσα στό μήνυμα του Παύλου πρός τήν εκκλησία τών Φιλιππησίων πού διέρχονταν μεγάλους διωγμούς. «Χαίρετε εν Κυρίω πάντοτε· πάλιν θέλω είπει, Χαίρετε.» (Φιλιπ. 4:4).

«Σείς είσθε το άλας της γης»—ματθ. 5:13

Ή άξία τού άλατιού έγκειται στήν ιδιότητά του νά συντηρεί. Καί όταν ό Θεός δίνει αούτόν τόν τίτλο στά παιδιά Του, θέλει νά τά διδάξει ότι μέ τό νά τά καθιστά άντικείμενα τής χάρης Του, σκοπεύει νά τά κάνει όργανά Του για τή σωτηρία τών άλλων. Σ' αούτό απέβλεπε ό Θεός όταν διάλεξε ενα λαό ανάμεσα άπ' όλους τούς λαούς του κόσμου, όχι άπλώς για νά τούς υιοθετήσει σαν γιους καί θυγατέρες Του, αλλά για νά δεχθεί μέσο αούτων ό κόσμος τή χάρη πού οδηγεί στή σωτηρία. (Τιτ. 2:11). Όταν ό Κύριος διάλεξε τόν Αβραάμ, δέν άποσκοπούσε μόνο νά τόν κάνει φίλο ιδιαίτερο τού Θεού, αλλά νά τόν καταστήσει ένα μέσο για τή διάδοση τών ιδιαιτέρων προνομίων πού επιθυμούσε νά προσφέρει στά έθνη. Ό Ιησούς κατά τήν τελευταία εκείνη προσευχή Του μέ τούς μαθητές πριν άπό τήν σταύρωσή Του είπε: «Υπέρ αούτων Έγώ άγιάζω Έ- [41] μαυτόν, διά νά ηναι καί αυτοί ηγιασμένοι έν τη άληθεία.» (Ιωάν. 17:19). Κατά τόν ίδιο τρόπο καί οί Χριστιανοί, εξαγνισμένοι μέ τήν άληθεια, κατέχουν τίς ίδιες του άλατιού συντηρητικές ιδιότητες πού προφυλάγουν τόν κόσμο άπό τό τέλειο ηθικό ξεχαρβάλωμα.

Τό άλάτι πρέπει νά άναμιχθεί μέ τήν ούσία στήν όποία προστίθεται. Πρέπει νά διεισδύσει ς' αούτην καί νά τήν εμποτίσει για

νά μπορέσει νά τή συντηρήσει. Έτσι μέ τήν προσωπική επαφή καί μέ τή συναναστροφή τά άτομα έγγιζονται από τή σωτήρια δύναμη τού εύαγγελίου. Δέν σώζονται κατά μάζες, αλλά κατ' άτομα. Η προσωπική επαφή άσκει μεγάλη δύναμη. Όφείλομε νά πλησιάσομε αυτούς πού θέλομε νά βοηθήσομε.

Η γεύση τού άλατιού συμβολίζει τή ζωτική δύναμη του Χριστιανού—τήν άγάπη του Ιησού στην καρδιά, τή δικαιοσύνη του Χριστού πού εμποτίζει τή ζωή. Η άγάπη του Χριστού διαστέλλεται καί επενεργεί. Άν υπάρχει μέσα μας, θά άνταννακλάται καί στους άλλους. Θά τούς πλησιάζομε μέχρι πού οί καρδιές τους νά θερμανθούν από τήν άνιδιοτελή άγάπη καί τό ενδιαφέρον μας. Οί ειλικρινείς πιστοί σκορπίζουν γύρω τους μιά άεικίνητη δραστηριότητα πού διαπερνάει καί μεταδίδει καινούργια ηθική δύναμη στις ψυχές για τίς όποιες εργάζονται. Τό μεταπλαστικό αυτό έργο δέν όφείλεται στην άτομική ικανότητα του άνθρώπου, αλλά στη δύναμη του Αγίου Πνεύματος.

Ό Ιησούς πρόσθεσε τήν άκόλουθη σοβαρή προειδοποίηση: «Έάν τό άλας διαφθαρή, μέ τί θέλει άλατισθή; εις ούδέν πλέον χρησιμεύει, είμή νά ριφθή έξω καί νά καταπατήται υπό τών άνθρώπων.»

[42] Καθώς άκουγαν τά λόγια τού Χριστού, οί άνθρωποι μπορούσαν νά διακρίνουν τό άσπρο γυαλιστερό πετράλατο πεταμένο στις άχροδρομιές άφού είχε χάσει πιά τή γεύση του καί είχε καταντήσει άχρηστο. Ήταν μια κατάλληλη άπεικόνιση τής κατάστασης τών Φαρισαίων καί τών συνεπειών τής θρησκευτικότητάς τους πάνω στην κοινωνία. Στην πραγματικότητα παριστάνει τή ζωή κάθε ψυχής από τήν όποία ή χάρη τού Θεού έχει άπομακρυνθεί καί ή όποία έχει καταντήσει ψυχρή, χωρίς τόν Χριστό μέσα της. Όποια καί άν είναι ή ομολογία τής πίστης του, ένα τέτοιο άτομο ύποβλέπεται τόσο από άνθρώπους όσο καί από άγγέλους σαν κάτι τό άγευστο καί άποχρυστικό. Σ' αυτά τά άτομα άπευθυνόμενος ό Χριστός λέγει: «Είθε νά ήσο ψυχρός ή ζεστός· ούτως, επειδή είσαι χλιαρός, καί ούτε ψυχρός ούτε ζεστός, μέλλω νά σε έξεμέσω εκ του στόματός Μου.» (Αποκ. 3:15-16).

Είναι άδύνατο νά άσκήσομε όποιαδήποτε επιρροή πάνω στον κόσμο τού σκεπτικισμού, άν δέν έχομε τή ζωσα πίστη στον Χριστό σαν προσωπικό μας Σωτήρα. Δέν μπορούμε νά μεταδώσομε στους άλλους κάτι πού έμείς οί ίδιοι δέν έχομε. Η επιρροή μας για τό καλό καί για τήν ηθική άνάταση τής κοινωνίας είναι άνάλογη μέ

τήν άφοσίωσή μας και μέ τήν καθιέρωσή μας στόν Χριστό. Χωρίς τήν ενεργό ύπηρεσία, χωρίς τήν άδολη άγάπη, χωρίς τήν πραγματική προσωπική εμπειρία, άνύπαρκτη είναι επίσης και ή ικανότητα νά βοηθήσομε τούς άλλους, όπως και ή επαφή μέ τόν ούρανό, και ή χριστιανική γευστικότητα τής ζωής. Αν δέν μάς χρησιμοποιεί τό Άγιο Πνεύμα σάν πράκτορες Του μέσο τών όποιων νά εξαγγείλει στόν κόσμο τήν άλήθεια όπως παρουσιάζεται στόν Ιησού, μοιάζομε μέ τό άλάτι πού εχασε τή γεύση του και είμαστε τελείως άχρηστοι. Όταν λείπει ή χάρη του Χριστού από τή ζωή μας, τότε μαρτυρούμε στόν κόσμο ότι ή άλήθεια πού ισχυριζόμαστε ότι πρεσβεύομε στερείται τή δύναμη τής άγιωσύνης. Και έτσι, όσον αφορά τήν επιρροή μας, καθιστούμε τό λόγο του Θεού δίχως ουσία. «Έάν λαλώ τάς γλώσσας τών ανθρώπων και τών αγγέλων, αγάπην δέ μή έχω, εγινα χαλκός ήχών, ή κύμβαλον άλαλάζον. Και εάν έχω προφητείαν και έξεύρω πάντα τά μυστήρια και πάσαν τήν γνώσιν, και εάν έχω πάσαν τήν πίστιν, ώστε νά μετατοπίζω όρη, αγάπην δέ μή έχω, είμαι ούδέν. Και εάν πάντα τά υπάρχοντά μου διανείμω και εάν παραδώσω τό σώμα μου διά νά καυθώ, αγάπην δέ μή έχω, ούδέν ώφελούμαι.» (Α΄ Κορ. 13:1-3).

[43]

Όταν ή καρδιά είναι γεμάτη από αγάπη, τότε ξεχειλίζει και για τούς άλλους, όχι γιατί μάς έχουν κάνει χάρες, αλλά γιατί ή αγάπη είναι μιά έμπρακτη αρχή. Η αγάπη μεταβάλλει τόν χαρακτήρα, κυριαρχεί στα πάθη, καθυποτάσσει τήν έχθρότητα και εξευγενίζει τά αισθήματα. Αύτού του είδους ή αγάπη είναι τόσο πλατειά σάν τό σύμπαν και έρχεται σέ άρμονία μέ τήν αγάπη τών αγγέλων. Όταν ύποθάλπεται στήν καρδιά, γλυκαίνει τή ζωή και σκορπίζει τήν εύλογημένη επίδρασή της σ' όλους γύρω της. Αύτή και μόνο αύτή μπορεί νά μάς κάνει τό άλάτι τής γης.

«Σείς είσθε τό φως του κόσμου»—ματθ. 5:14

Διδάσκοντας τούς όχλους, ό Ιησούς παρουσίαζε τά μαθήματά Του ένδιαφέροντα και αιχμαλώτιζε τήν προσοχή τών άκροατών Του μέ τή συχνή χρησιμοποίηση παραδειγμάτων από τίς σκηές τής φύσης πού τούς περιέβαλλε. Τό πλήθος είχε συγκεντρωθεί νωρίς άκόμη τό πρωί. Μεγαλόπρεπος ό ήλιος άνέβαινε σιγά-σιγά στόν καταγάλανο ούρανό, σκορπίζοντας τίς σκιές πού φώλιαζαν στίς κοιλάδες και άνάμεσα στίς στενές χαράδρες τών βουνών. Η

[44] ένδοξη εικόνα πού παρουσιάζει ό ούρανός, τή χαραυγή δέν είχε ακόμη σβύσει εντελώς. Οί ηλιακές ακτίνες πλημμύριζαν τήν έξοχή μέ τήν εκθαμβωτική τους λάμψη. Στην άτάραχη επιφάνεια τής λίμνης άνταναχλούσε τό χρυσωμένο φως και καθρεφτίζονταν τά ροδαλά σύννεφα τής αύγής. Κάθε μπουμπούκι, κάθε λουλούδι, κάθε φύλλο γρασιδιού λαμποκοπούσε μέσ” τίς δροσοστάλες. Ή φύση χαμογελούσε μέ τόν εύλογημένο ερχομό μιας καινούργιας μέρας και τά πουλιά κελαηδούσαν γλυκά άνάμεσα στα δένδρα. Ατενίζοντας ό Σωτήρας τά πλήθη τών ανθρώπων μπροστά Του και ρίχνοντας μιά ματιά πρός τόν ανατέλλοντα ήλιο, είπε στους μαθητές Του: «Σείς είσθε τό φώς του κόσμου.» Όπως ό ήλιος συνεχίζει τό εύλογημένο εργο τής άγάπης του, διαλύοντας τής νύχτας τίς σκιές και ξυπνώντας τόν κόσμο στή ζωή, έτσι και οί οπαδοί του Χριστού οφείλουν νά προχωρούν στήν άποστολή τους, σκορπίζοντας τό φώς του ούρανού πάνω ς” αυτούς πού ζουν μέσ” τό σκοτάδι τής πλάνης και τής άμαρτίας.

Λουσμένες μέσ” τό λαμπρό αύγερινό φώς, οί διάφορες κώμες και τά χωριά στους ολόγυρα λόφους διακρίνονταν ολοκάθαρα και πρόσθεταν μιά ελκυστική εικόνα στήν όλη σκηνή. Ρίχνοντας ενα βλέμμα πρός τά εκεί ό Χριστός είπε: «Πόλις κειμένη επάνω όρους δέν δύναται νά κρυφθή.» Και πρόσθεσε: «Ούδέ άνάπτουσι λύχνον και θέτουσιν αυτόν υπό τόν μόδιον, άλλ” επί τόν λυχνοστάτην και φέγγει εις πάντας τούς εν τή οικία.» Τό μεγαλύτερο μέρος τών άχροατών του Χριστού ήταν άγρότες και ψαράδες τών όποιων τά φτωχόσπιτα, αποτελούμενα από ένα μοναδικό δωμάτιο, φωτιζονταν μ” ένα λυχνάρι πού πάνω από τό λυχνοστάτη του φώτιζε ολόκληρο τό σπίτι. «Ούτως», είπε ό Χριστός, «ás λάμψη τό φώς σας έμπροσθεν τών ανθρώπων, διά νά ίδωσι τά καλά σας εργα και δοξάσωσι τόν Πατέρα σας τόν εν τοις ούρανοίς.» Κανένα φως δέν έχει ποτέ λάμψει ούτε πρόκειται νά λάμψει πάνω στον άμαρτωλό άνθρωπο εκτός άπ” εκείνο πού άπαυγάζει από τόν Χριστό. Ό Ιησούς, ό Λυτρωτής, είναι τό μοναδικό φως πού έχει τή δυνατότητα νά σκορπίσει τό σκότος ενός κόσμου κυλισμένου στήν άμαρτία. Γιά τόν Χριστό αναφέρεται: «Έν Αύτώ ήτο ζωή, και ή ζωή ήτο τό φως τών ανθρώπων.» (Ίωάν. 1:4). Μόνο όταν δεχθούν τή ζωή Του μπορούν οί μαθητές Του νά γίνουν φωτοφόροι. Μόνο ή ένοικούμενη στήν ψυχή ζωή του Χριστού και ή εκδηλωμένη μέ τόν χαρακτήρα άγάπης Του μπορούν νά τούς κάνουν τό φώς του κόσμου.

Άφραυτού της ή ανθρώπινη φύση είναι χωρίς φώς. Μακριά από τόν Χριστό μοιάζομε μέ τό σβυσμένο τό κερί, μοιάζομε μέ τό φεγγάρι όταν έχει τήν όψη του στραμμένη αντίθετα άπ' τόν ήλιο. Δέν έχομε ούτε μιά άκτίνα φωτός για νά φωτίσομε του κόσμου τό σκοτάδι. Όταν όμως στραφούμε προς τόν Ήλιο τής Δικαιοσύνης, όταν έρθομε σέ επαφή μέ τόν Χριστό, τότε ολόκληρη ή ψυχή άντινοβολεί άπό τή λαμπρότητα τής θεϊκής παρουσίας.

Οί οπαδοί τού Χριστού οφείλουν νά είναι κάτι πολύ περισσότερο άπό ένα περιορισμένο φώς μεταξύ τών ανθρώπων. Οφείλουν νά είναι το φώς του κόσμου. Σέ όλους όσους φέρουν τό όνομά Του, ό Χριστός λέγει: Σείς προσφέρατε τόν έαυτό σας ς'Έμένα και Εγώ σας προσφέρω στόν κόσμο σαν άντιπροσώπους Μου. Όπως ό Πατέρας Του είχε στείλει Αύτόν στόν κόσμο, έτσι, λέγει, «και Εγώ απέστειλα αυτούς εις τόν κόσμον.» (Ίωάν. 17:18). Όπως ό Χριστός άποτελεί τό κανάλι για τήν άποκάλυψη του Πατέρα, έτσι και εμείς πρέπει νά γίνομε τά κανάλια μέσο τών όποιων νά άποκαλυφθεί ό Χριστός. Ένώ ό Χριστός είναι ή μεγάλη πηγή του φωτός, άς μή λησμονούμε όμως εμείς οί Χριστιανοί ότι Αύτός άποκαλύπτεται μέσο της ανθρωπότητας. Οί ευλογίες του Θεού επιδαφιλεύονται μέ τή συμβολή του ανθρώπου. Ό ίδιος ό Χριστός ήρθε στόν κόσμο σαν Υιός του ανθρώπου. Η ανθρώπινη φύση, άπό κοινού μέ τή θεϊκή φύση, πρέπει νά έγείσει τήν ανθρωπότητα. Στην εκκλησία τού Χριστού, ό κάθε μαθητής τού Κυρίου είναι ένα προορισμένο άπό τόν ούρανό κανάλι για τήν άποκάλυψη τού Θεού στους ανθρώπους.

[46]

Οί άγγελοι τής δόξας περιμένουν νά μεταδώσουν μέ τή σύμπραξή σας τό φώς και τή δύναμη του ούρανού σέ ψυχές πού είναι έτοιμες νά χαιθούν. Θα άποτύχει ό ανθρωπίνος παράγοντας στην εκπλήρωση τού καθορισμένου του καθήκοντος: Ω, τότε σέ ποιόν άνυπολόγιστο βαθμό ύποκλέπτεται ό κόσμος άπό τήν ύποσχεμένη επιρροή τού Αγίου Πνεύματος!

Στους μαθητές Του όμως ό Ιησούς δέ λέγει, «Καταβάλετε κάθε προσπάθεια για νά κάνετε τό φώς σας νά λάμψει», αλλά λέγει, «ας λάμψη τό φώς σας.» Άν ό Χριστός κατοικεί στην καρδιά, είναι άδύνατο νά κρυφθεί τό φώς τής παρουσίας Του. Άν αυτοί πού ισχυρίζονται ότι είναι οπαδοί του Χριστού δέν είναι τό φώς του κόσμου, αυτό θα πει ότι ή ζωτική αύτή δύναμη έχει άποχωρισθεί άπ' αυτούς. Άν δέν έχουν φώς νά μεταδώσουν, αυτό συμβαίνει επειδή δέν έρχονται σέ επαφή μέ τήν Πηγή τού φωτός.

[47] Στην κάθε εποχή τό «εν αὐτοῖς Πνεῦμα τοῦ Χριστοῦ» (Α΄ Πετ. 1:11) καθιστοῦσε τὰ πραγματικά παιδιὰ τοῦ Θεοῦ φῶς μεταξύ τῶν συγχρόνων τους. Ὁ Ἰωσήφ ἦταν ὁ φωτοφόρος στήν Αἴγυπτο. Μέ τήν ἀγνότητά του, μέ τήν καλοκαγαθία του καί μέ τήν υἰκή του ἀγάπη ἀντιπροσώπευε τόν Χριστό μέσα σ’ ἓνα εἰδωλολατρικό ἔθνος. Ὄταν οἱ Ἰσραηλίτες οδοιποροῦσαν ἀπό τήν Αἴγυπτο πρὸς τή γῆ τῆς επαγγελίας, οἱ εἰλικρινεῖς μεταξύ τους ψυχές ἦταν ἓνα φῶς γιά τὰ τριγύρω ἔθνη. Μέσο αὐτῶν ὁ Θεός γίνονταν γνωστός στόν κόσμο. Ἀπό τόν Δανιήλ καί τοὺς συντρόφους του στή Βαβυλώνα, ὅπως καί ἀπό τόν Μαροδοχαῖο στήν Περσία, ζωντανές ἀκτίνες φῶτος ἐλάμπαν μέσ’ τό σκοτάδι τῶν βασιλικῶν αὐλῶν. Ἐτσι καί οἱ οπαδοί τοῦ Χριστοῦ προορίζονται γιά φωτοφόροι ἐνῶ οδοιποροῦν πρὸς τόν οὐρανό. Μέσο αὐτῶν ἡ εὐσπλαχνία καί ἡ ἀγαθότητα τοῦ Πατέρα φανερώνονται σ’ ἓνα κόσμο βουτυγμένο στό σκοτάδι τῆς ἀγνοίας τοῦ Θεοῦ. Βλέποντας τὰ καλά τους ἔργα, οἱ ἄλλοι ὀδηγοῦνται στό νά δοξάζουν τόν ἐπουράνιο Πατέρα. Ἐπειδὴ ἔτσι γίνεται φανερό ὅτι τόν θρόνο τοῦ σύμπαντος κατέχει ἓνας Θεός τοῦ Ὁποιοῦ ὁ χαρακτήρας εἶναι ἀξιέπαινος καί ἀξιομίμητος. Ἡ θεϊκὴ ἀγάπη λάμποντας μέσ’ τήν καρδιά καί ἡ Χριστόμορφη ἐναρμόνιση ἐκδηλωμένη στή ζωὴ, βοηθοῦν τοὺς ἀνθρώπους τοῦ κόσμου νά συλλάβουν μιὰ ἀναλαμπή τοῦ οὐρανοῦ γιά νά μπορέσουν νά ἐκτιμήσουν τήν ἐξοχὴ τελειότητά του. Μ’ αὐτόν τόν τρόπο μποροῦν οἱ ἄνθρωποι νά πιστέψουν «τὴν ἀγάπην τὴν ὁποῖαν ἔχει ὁ Θεός πρὸς ἡμᾶς.» (Α΄ Ἰωάν. 4:16). Ἐτσι οἱ ἄλλοτε ἀμαρτωλές καί διεφθαρμένες, ἀλλ’ ἐξαγνισμένες τώρα καί μετασχηματισμένες καρδιές, παρουσιάζονται ἀπταιστες «εἰς τόν δυνάμενον νά σᾶς φυλάξῃ ... καί νά σᾶς στήσῃ κατενώπιον τῆς δόξης Αὐτοῦ ἀμώμους ἐν ἀγαλλιάσει.» (Ἰούδα 24).

[48] Τὰ λόγια τοῦ Σωτήρα, «Σεῖς εἰσθε τό φῶς τοῦ κόσμου», μαρτυροῦν τό γεγονός ὅτι οἱ οπαδοί Του ἔχουν ἐξουσιοδοτηθεῖ ἀπ’ Αὐτόν μέ μιὰ παγκόσμια ἀποστολή. Στήν εποχὴ τοῦ Χριστοῦ ἡ φιλαυτία, ἡ περηφάνεια καί ἡ προκατάληψη εἶχαν ορθώσει ψηλὸ καί πανίσχυρο τό μεσότοιχο τοῦ φραγμοῦ ἀνάμεσα στοὺς προκαθορισμένους θεματοφύλακες τῶν ἱερῶν χρησμών καί σ’ ἄλλους τοὺς ἄλλους λαούς τῆς γῆς. Ὁ Χριστός ὅμως ἦρθε γιά νά διορθώσει αὐτὴ τὴν κατάστασι τῶν πραγμάτων. Τὰ λόγια πού οἱ ἄνθρωποι ἀκούγαν ἀπὸ τό στόμα Του δέν ἐμοιαζαν διόλου μ’ αὐτὰ πού εἶχαν ἀκούσει μέχρι τότε ἀπὸ ἱερεῖς ἢ ραββίνους. Ὁ Χριστός γκρεμίζει τό μεσότοιχο τοῦ φραγμοῦ, τὴν ἀγάπη πού ἀγκαλιάζει ολόκληρη τὴν

άνθρωπινη οικογένεια. Βγάζει τούς ανθρώπους έξω από τόν στενό κύκλο πού χαράζει ή φιλαυτία τους. Καταργεί όλες τίς διαχωριστικές γραμμές και τίς επίπλαστες κοινωνικές διακρίσεις. Δέν κάνει καμιά εξαίρεση ανάμεσα σέ γνωστούς κι” άγνώστους, ανάμεσα σέ φίλους κι” εχθρούς. Μάς διδάσκει νά θεωρούμε σάν τόν πλησίον μας κάθε ψυχή πού έχει κάποια ανάγκη, και σάν τόν άγρό τής εργασίας μας ολόκληρο τόν κόσμο.

Όπως οί άκτίνες του ήλίου φθάνουν μέχρι τίς πιό απόμακρες γωνιές τής γης, έτσι ό Θεός στοχεύει τό φώς του εύαγγελίου νά φθάσει μέχρι τήν τελευταία ψυχή πάνω στή γή. Άν ή Χριστιανική εκκλησία έκπληρούσε τό σκοπό του Κυρίου μας, τότε θά φωτίζονταν όλος «ό λαός ό περιπατών εν τώ σκότει,» και «εις τούς καθημένους εν γή σκιάς θανάτου» θά ελαμπε τό φώς. (Ής. 9:2). Άντί νά συγκεντρώνονται όλα μαζί στό ίδιο μέρος άποφεύγοντας τίς εύθύνες και τό σήκωμα του σταυρού, τά μέλη τής εκκλησίας θά έκαναν πολύ καλύτερα άν σκορπίζονταν ς” όλες τίς χώρες του κόσμου. Αντανακλώντας μέ τή ζωή τους τό φώς του Χριστού και εργαζόμενοι για τή σωτηρία των ψυχών όπως Εκείνος έργάσθηκε, θά είχαν γρήγορα φέρει «τούτο τό εύαγγέλιον τής βασιλείας» ς” ολόκληρο τόν κόσμο.

Αρχίζοντας από τήν κλήση πού έστειλε στον Αβραάμ στις Μεσοποταμιακές πεδιάδες και φθάνοντας μέχρι τήν εποχή μας, έτσι εκπληρώνει ό Θεός τό σκοπό Του καλώντας τό λαό Του. Λέγει: «Θέλω σέ εύλογήσει ... και θέλεις εισθαι εις εύλογίαν.» (Γεν. 12:2). Τά λόγια του Χριστού, διατυπωμένα από τόν καλούμενο προφήτη του εύαγγελίου, δέν είναι παρά ή ίδια ή ηχώ της επί του Όρους Ομιλίας, και άπευθύνονται ς” εμάς πού ζούμε στην τελευταία αυτή γενεά: «Σηκώθητι, φωτίζου· διότι τό φώς σου ήλθε, και ή δόξα του Κυρίου άνέτειλεν επί σέ.» (Ής. 60:1). Άν ή δόξα του Κυρίου άνέτειλε πάνω στό πνεύμα σου, άν παρατήρησες τήν ομορφιά Εκείνου ό Όποίος είναι «διακρινόμενος μεταξύ μυριάδων» και «όλος επιθυμητός», άν ή ψυχή σου άντανακλά τήν παρουσία τής δόξας Του, τότε σέ σένα άπευθύνει ό Σωτήρας τά λόγια Του αυτά. Παραβρέθηκες μαζί μέ τόν Χριστό πάνω στό όρος τής Μεταμόρφωσης· Τότε σκέψου τίς ψυχές κάτω στην πεδιάδα πού, παγιδευμένες από τόν Σατανά, περιμένουν τά λόγια τής πίστης και τής προσευχής για νά άπελευθερωθούν.

Δέν φθάνει νά παρατηρούμε μόνο τή δόξα του Χριστού, αλλά χρειάζεται και νά μιλούμε γιά τίς ασύγκριτες ἀρετές Του. Ὁ Ἡσαΐας δέν ἀρκέσθηκε μόνο στό νά ἰδεῖ τήν δόξα του Χριστού, ἀλλά μιλούσε ἐπίσης γι' αὐτή. Καί ὁ Δαβίδ ονειροπολώντας, φλέγονταν μέσα του ἀπό μιά πνευματική φωτιά. Τότε ἀνοίγε τό στόμα του καί μίλαγε. Ρεμβάζοντας γύρω ἀπό τά θαυμάσια πράγματα τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ, δέν μπορούσε νά κρατηθεῖ ἀπό του νά ἐξωτερικεύσει αὐτά πού ἐβλεπε καί αισθάνονταν. Ποιός μπορεί νά παρατηρήσει μέ τά μάτια τῆς πίστεως τό θαυμάσιο ἀπολυτρωτικό σχέδιο, τή δόξα του μονογενοῦς Υἱοῦ του Θεοῦ καί νά μή μιλήσει μετά γι' αὐτό; Ποιός μπορεί νά σκεφθεῖ τήν ἀνεξιχνίαστη ἀγάπη πού ἐκδηλώθηκε πάνω στό Γολγοθά μέ τό σταυρικό τοῦ Χριστοῦ θάνατο γιά νά μή ἀπολεσθούμε εμεῖς ἀλλά νά ἔχομε ζωή αἰώνια, καί νά μή ἐγκωμιάσει μέ λόγια τή δόξα του Λυτρωτή:

[50] «Ἐν τῷ ναῶ Αὐτοῦ πᾶς τις κηρύττει τήν δόξαν Αὐτοῦ.» (Ψαλμ. 29:9). Ὁ γλυκός ψαλμωδός του Ἰσραήλ Τόν ὑμνοῦσε μέ τήν ἄρπα του λέγοντας: «Θέλω λαλεῖ περί τῆς ἐνδόξου μεγαλοπρεπείας τῆς μεγαλειότητός Σου καί περί τῶν θαυμασῶν ἔργων Σου· καί θέλουνσι διηγείσθαι τήν μεγαλωσύνην Σου.» (Ψαλμ. 145:5-6).

Ὁ σταυρός του Γολγοθά πρέπει νά ὑψωθεῖ στά μάτια τῶν ἀνθρώπων, ἔτσι πού νά κατακτήσει τό νοῦ τους καί νά ἀπορροφήσει τή σκέψη τους. Τότε ὅλες οἱ διανοητικές ιδιότητες θά ἐνισχυθοῦν ἀπό θεϊκή δύναμη προερχόμενη κατευθειάν ἀπό τόν Θεό. Τότε θά παρατηρεῖται μιά ἀκατανίκητη δραστηριότητα γιά εἰλικρινή ὑπηρεσία χάρις του Κυρίου. Οἱ ἐργάτες Του θά ἐξαποστέλλουν στόν κόσμον κύματα φωτεινῶν ἀκτίνων πού σάν ζωντανά ὄργανα θά φωτίσουν τή γῆ.

Μέ τί χαρά ὁ Χριστός δέχεται τόν κάθε ἀνθρώπινο παράγοντα πού παραχωρεῖ τόν εαυτό Του σ' Αὐτόν! Συνταυτίζει τό ἀνθρώπινο στοιχείο μέ τό θεϊκό γιά νά μπορέσει νά μεταδώσει στόν κόσμον τόν μυστηριακό χαρακτήρα τῆς ἐνσαρκωμένης ἀγάπης. Μιλάτε γι' αὐτό, προσεύχεσθε γι' αὐτό, ψάλλετε γι' αὐτό, ἐξαγγέλλετε παντοῦ τό ἀγγελμα τῆς δόξας Του καί ἐξακολουθεῖτε νά προχωρεῖτε πάντοτε πρός τά εμπρός εἰσχωρώντας σέ καινούργιους πάντοτε τομεῖς.

Υπομονή γιά τήν ἀντιμετώπιση τῶν δοκιμασιῶν, εὐγνωμοσύνη γιά τήν ἀπολαβή τῶν εὐλογιῶν, θάρρος γιά τήν ἀναχαίτιση τῶν πειρασμῶν, πραότητα, καλωσύνη, εὐσπλαχνία καί ἀγάπη σά δεύτερη

φύση, νά ποιά είναι τά φώτα πού λάμπουν στόν χαρακτήρα, σέ αντίθεση μέ τό σκότος τής φίλαυτης καρδιάς μέσα στήν όποία τό φώς τής ζωής ποτέ δέν έχει λάμψει.

[51]

Κεφάλαιο 3: Η πνευματικότητα του νομου

«Δέν ήλθον νά καταλύσω, αλλά νά εκπληρώσω»—ματθ. 5:17

Ὁ Χριστός ἦταν Εκείνος πού ανάμεσα σέ βροντές καί αστραπές εἶχε εξαγγείλει τόν νόμο πάνω στό ὄρος Σινά. Ἡ δόξα του Θεοῦ, σάν καταναλωτική φωτιά, φανερώθηκε τότε στήν κορφή του βουνοῦ πού σείονταν ολόκληρο ἀπό τήν παρουσία τοῦ Κυρίου. Πεσμένα μπρούμητα στή γῆ καί κατεχόμενα ἀπό δέος βαθύ, τά πλήθη τῶν Ἰσραηλιτῶν ἀκούγαν τά ἱερά προστάγματα του νόμου. Τι ἀντίθεση ἀνάμεσα σ' ἐκείνη τή σκηνή καί στή σκηνή του Ὁρους τῶν Μακαρισμῶν! Κάτω ἀπό τόν αιθέριο καλοκαιρινό οὐρανό, μέσα σέ μιὰ γαλήνια ἀτμόσφαιρα πού διακόπτονταν μόνο ἀπό τά κελαϊδήματα τῶν πουλιῶν, ὁ Χριστός κατέστησε γνωστές τίς ἀρχές τῆς βασιλείας Του. Καί ὁμως Αὐτός πού μιλοῦσε στό λαό τή μέρα ἐκείνη μέ τόν ἀπαλό τόνο τῆς ἀγάπης, τούς παρουσίαζε τίς ἀρχές τοῦ ἰδίου νόμου πού εἶχε διακηρυχθεῖ πάνω στό Σινά.

Τότε πού πρωτοδόθηκε ὁ νόμος, οἱ Ἰσραηλίτες, ὕστερα ἀπό τή διαφθορά πού εἶχαν ὑποστεῖ κατά τή μακρόχρονη Αἰγυπτιακή σκλαβειά, ἐπρεπε νά ἐντυπωσιασθοῦν ἀπό τή θεϊκή δύναμη καί μεγαλοπρέπεια. Καί ὁμως ὁ Θεός τούς φανερώθηκε σάν Θεός ἀγάπης.

[52]

«Ὁ Κύριος ἦλθεν ἐκ Σινά
Καί ἐπεφάνη εἰς αὐτούς ἐκ Σηείρ·
Ἐπέλαμψεν ἐκ τοῦ ὄρους Φαράν,
Καί ἦλθεν μετὰ μυριάδων ἀγίων·
Ἐκ τῆς δεξιᾶς Αὐτοῦ ἐξήλθε
πυρ νόμου δι' αὐτούς.
Ναί, ἠγάπησε τόν λαόν
ὑπό τήν χεῖρα Σου εἶναι
πάντες οἱ ἅγιοι Αὐτοῦ
Καί ἐκάθηντο εἰς τούς ἠόδας Σου
Διά νά λάβωσι τούς λόγους Σου.»

Δευτ. 33:2-3.

Στόν Μωϋσή ο Θεός απέκάλυψε τή δόξα Του μέ τά θαυμάσια εκείνα λόγια πού αποτέλεσαν τήν ακριβαγάπητη κληρονομιά όλων τών αιώνων: «Κύριος, Κύριος ο Θεός, οικτίρμων και έλεήμων, μακρόθυμος και πολυέλεος και άληθινός, φυλάττων ελεος εις χιλιάδας, συγχωρών άνομίαν και παράβασιν και άμαρτίαν.» (Έξ. 34:6-7).

Ο νόμος του Σινά ήταν ή διατύπωση τών άρχών τής αγάπης. Αποκάλυπτε στή γή τό νόμο του Θεού. Καθιερώθηκε μέ τή συμβολή ενός Μεσίτη—διακηρύχθηκε από Κάποιον ο Όποιος είχε τή δύναμη νά εναρμονίσει τίς ανθρώπινες καρδιές μέ τίς άρχές του νόμου. Ο Θεός φανέρωσε για ποιό σκοπό δίνονταν ο νόμος όταν διακήρυξε στό λαό Ίσραήλ: «Άγιοι θέλετε είσθαι εις Εμέ.» («Έξ. 22:31).

Αλλ' ο Ίσραήλ δέν άντελήφθηκε τόν πνευματικό χαρακτήρα του νόμου, και πολλές φορές ή προσποιητή ύπακοή τους περιορίζονταν μάλλον στήν τήρηση τύπων και ιεροτελεστιών, παρά στήν παραχώρηση τής καρδιάς στήν ύπατη εξουσία τής αγάπης. «Όταν ο Ιησούς μέ τόν χαρακτήρα και τά εργα Του παρέστηκε στους άνθρώπους τίς άγιες, καλοκάγαθες και πατρικές ιδιότητες του Θεού, φανερώνοντας τήν άνάξια λόγου τήρηση τών εξωτερικών μόνο εθιμοτυπιών, οί Ιουδαίοι άρχηγοί ούτε κατάλαβαν, ούτε και παραδέχθηκαν ιά λόγια Του. Νόμισαν ότι έδειχνε μεγάλη χαλαρότητα στις άπαιτήσεις του νόμου. Και όταν Εκείνος τούς εξέθεσε τίς άλήθειες στήν εντέλεια πού αποτελούσαν τόν πυρήνα τής από τόν Θεό ταγμένης ύπηρεσίας τους, τότε άύχοί, μέ τήν περιορισμένη τους αντίληψη τών εθιμοτυπιών, Τόν κατηγορήσαν ότι προσπαθούσε νά καταλύσει τόν νόμο.

[53]

Άν και προφερόμενα μέ μεγάλη ήπιότητα, τά λόγια χού Χριστού εξέφραζαν μιά τέτοια επισημότητα και δυναμικότητα πού εγγιζαν βαθειά τίς καρδιές τών ανθρώπων. Νόμιζαν ότι θά άκουγαν τίς χιλιοειπωμένες άψυχες παραδόσεις και σχολαστικότητες τών ραββίνων, αλλά γελάστηκαν. Και «έξεπλήττοντο οί όχλοι διά τήν διδαχήν Αύτού. Διότι έδίδασκεν αυτούς ώς έχων εξουσίαν και ούχι ώς οί γραμματείς.» (Ματθ. 7:29). Οί Φαρισαίοι πρόσεξαν τή μεγάλη διαφορά άνάμεσα στό δικό τους τρόπο διδαχής και στόν τρόπο τού Χριστού. Έβλεπαν ότι ή μεγαλόπρεπη, άγνή και άδολη άλήθεια άσκούσε μιά βαθειά, έξευγενιστική επίδραση στις διάνοιες πολλών ανθρώπων. Η θεϊκή αγάπη και τρυφερότητα τού Λυτρωτή ελκυε τίς καρδιές τών ανθρώπων προς Αύτόν. Οί ραββίνοι έβλεπαν

ότι μέ τή διδαχή Του εκμηδενίζονταν ολόκληρο τό δικό τους διδακτικό σύστημα πού πρόσφεραν στό λαό. Γκρέμιζε τό μεσότοιχο τού φραγμού πού τόσο πολύ κολάκευε τήν ύπερηφάνεια καί τήν άποκλειστικότητα τους. Καί φοβώταν ότι άν Τόν άφηναν άνεμπόδιστο, ήταν ικανός νά τραβήξει ολόκληρο τόν πληθυσμό μακριά άπ' αυτούς. Γι' αυτό Τόν παρακολουθούσαν μέ μεγάλη κακεντρέχεια, ελπίζοντας νά άνακαλύψουν κάποιο περιστατικό πού θά προκαλούσε τή δυσμένεια τού λαού καί θά εδινε τό δικαίωμα στό Ανώτατο Ιουδαϊκό Συνέδριο νά προβεί στήν καταδίκη καί στό θάνατό Του.

[54]

Στό βουνό οί κατάσκοποί παρατηρούσαν άπό πολύ κοντά τόν Χριστό. Καί ενώ Εκείνος έπέξηγούσε τίς άρχές της δικαιοσύνης, οί Φαρισαίοι τούς παρακινούσαν νά διαδίδουν μεταξύ του λαού ότι ή διδαχή Του έρχονταν σέ αντίθεση μέ τίς άρχές πού είχε δώσει ό Θεός στό Σινά. Άλλ' ό Σωτήρας δέν είπε τίποτε πού νά ύπονομεύσει τήν πίστη στή θρησκεία καί στά θεσπίσματα τά όποια είχαν προσαγορευθεί μέσο του Μωϋσή, άφού ή κάθε άκτίνα θεϊκού φωτός πού ό μεγάλος εκείνος άρχηγός τού Ισραήλ μετέδωσε στό λαό του προέρχονταν άπό τόν ίδιο τόν Χριστό. Καί ενώ πολλοί διαλογίζονταν στίς καρδιές τους ότι είχε έρθει γιά νά καταργήσει τό νόμο, ό Ιησούς μέ λόγια πού δέν επιδέχονται καμιά αντίρρηση καθορίζει τή θέση Του έναντι τών θεϊκών προσταγμάτων: «Μή νομίζετε», είπε, «ότι ηλθον νά καταλύσω τόν νόμον ή τούς προφήτας.»

Ό Δημιουργός τής άνθρωπότητας, ό μεγάλος Νομοθέτης, είναι Αύτός πού διακηρύττει ότι δέν προτίθεται νά θέσει κατά μέρος τά νομοθετικά Του διατάγματα. Τό κάθε τι στή φύση, άπό τή μικροσκοπική κουκκίδα πού διακρίνεται στό φώς τής ήλιαχτίδας, μέχρι τούς κόσμους τών έπουρανίων, υπόκειται σέ νόμους. Καί άπό τήν εφαρμογή τών νόμων αύτών έξαρτάται ή άρμονική λειτουργία του φυσικού κόσμου. Κατά τόν ίδιο τρόπο υπάρχουν καί οί άρχές τής δικαιοσύνης οί όποιες διέπουν τή ζωή όλων τών λογικών ύπάρξεων, καί άπό τήν ύποταγή στίς άρχές αυτές έξαρτάται ή εύημερία του σύμπαντος. Ό νόμος του Θεού ύπήρχε πρίν άπό τή δημιουργία του κόσμου. Οί άγγελοι κυβερνούνται σύμφωνα μέ τίς άρχές του καί γιά τήν εναρμόνιση τών σχέσεων μεταξύ γης καί ούρανού, οί άνθρωποι οφείλουν εξίσου νά ύπακούουν στά θεϊκά διατάγματα του. Ό Χριστός γνωστοποίησε τά εντάλματα του νόμου στόν άνθρωπο στήν Έδεμική κατοικία του, «ότε τά άστρα της αυγής έρψαλλον όμού καί πάντες οί υιοί του Θεού ήλάλαζον.» (Ίώβ 38:7).

[55]

Ἡ ἀποστολή του Χριστοῦ στή γῆ δέν ἦταν νά καταργήσει τό νόμο, ἀλλά νά ἱκανώσει μέ τή χάρη Του τόν ἄνθρωπο νά υπακούσει καί πάλι στίς ἐντολές.

Ὁ μαθητής τῆς ἀγάπης ὁ ὁποῖος εἶχε ἀκούσει τά λόγια αὐτά του Χριστοῦ πάνω στό βουνό καί ὁ ὁποῖος χρόνια ἀργότερα ἔγραψε παρακινούμενος ἀπό τό Πνεῦμα τό Ἅγιο, ἀναφέρεται στήν ἀμετάθετη ὑποχρέωση τῆς ὑπακοῆς στό νόμο. Λέγει ὅτι «ἡ ἁμαρτία εἶναι ἡ ἀνομία» καί ὅτι «πᾶς ὅστις πράττει τήν ἁμαρτίαν, πράττει καί τήν ἀνομίαν.» (Α΄ Ἰωάν. 3:4). Διευκρινίζει ὅτι ὁ νόμος στόν ὁποῖον ἀναφέρεται εἶναι «ἐντολή παλαιά τήν ὁποίαν εἶχετε ἀπ’ ἀρχῆς.» (Α΄ Ἰωάν. 2:7). Μιλᾷ γιά τό νόμο πού προϋπήρχε πρῖν ἀπό τή δημιουργία καί πού ἐπαναλήφθηκε πάνω στό ὄρος Σινά.

Μιλώντας γιά τό νόμο ὁ Ἰησοῦς εἶπε: «Δέν ἤλθον νά καταλύσω, ἀλλά νά ἐκπληρώσω.» Χρησιμοποιεῖ ἐδῶ τήν ἴδια λέξη «ἐκπληρώσω» πού χρησιμοποίησε καί ὅταν ἀνήγγειλε στόν Ἰωάννη τόν Βαπτιστή τήν πρόθεσή Του ὅτι «οὕτως εἶναι πρέπον εἰς ἡμᾶς νά ἐκπληρώσωμεν πάσαν δικαιοσύνην.» (Ματθ. 3:15). Ἐνοοῦσε μ’ αὐτό ὅτι ἐπρεπε νά τηρήσει μέ κάθε λεπτομέρεια τίς ἀξιώσεις τοῦ νόμου, δίνοντας τό παράδειγμα τῆς τέλειαις συμμόρφωσης πρὸς τό θέλημα τοῦ Θεοῦ.

Ἡ ἀποστολή Του ἦταν νά «μεγαλύνει τόν νόμον Αὐτοῦ καί καταστήσει ἐντίμον.» (Ἠς. 42:21). Ἐπρεπε νά ἐκθέσει τόν πνευματικό χαρακτήρα τοῦ νόμου, νά παρουσιάσει τίς ἀπεριόριστες ἀρχές του καί νά ἐρμηνεύσει τό αἰώνιο κύρος του.

Ἡ θεϊκή ομορφιά τοῦ χαρακτήρα τοῦ Χριστοῦ, μέ τόν Ὅποιο συγκρινόμενοι οἱ ἀνώτεροι καί εὐγενέστεροι τῶν ἀνθρώπων δέν ἀποτελοῦν παρά ἀμυδρή μόνο ἀντανάκλαση, Ἐκεῖνος γιά τόν Ὅποιο μέ τήν ὑπόδειξη τῆς θεοπνευστίας ὁ Σολομών, ἔγραψε ὅτι εἶναι «διακρινόμενος μεταξύ μυριάδων ... καί ὅλος ἐπιθυμητός» (Ἄσμα 5:10,16), γιά τόν Ὅποιο ὁ Δαβίδ, ἀτενίζοντάς Τον σέ προφητικό ὄραματισμό, εἶπε: «Σύ εἶσαι ὠραιότερος τῶν υἱῶν τῶν ἀνθρώπων» (Ψαλμ. 45:2), ὁ Ἰησοῦς, ἡ ἐκφραση τῆς εἰκόνας του Πατέρα καί τό ἀπαύγασμα τῆς δόξας Αὐτοῦ, ὁ γεμάτος αὐταπάρνηση Λυτρωτής κατά τήν οδοιπορία τῆς ἀγάπης Του πάνω ς’ αὐτή τή γῆ, Αὐτός καί μόνο ἀποτελοῦσε τή ζωντανή ἀπεικόνιση του χαρακτήρα του νόμου του Θεοῦ. Μέ τή ζωή Του ἀπέδειξε ὅτι ἡ οὐρανογέννητη ἀγάπη καί οἱ χριστόμορφες ἀρχές ἀποτελοῦν τίς βάσεις τῶν νόμων τῆς αἰώνιας ἀκεραιότητος.

«Έως αν παρέλθῃ ὁ οὐρανός καί ἡ γῆ,» εἶπε ὁ Χριστός, «ιώτα εν, ἢ μία κεραία δέν θέλει παρέλθῃ ἀπό του νόμου, ἕως οὗ ἐκπληρωθῶσι πάντα.» Ὑποτασσόμενος ὁ ἴδιος ὁ Χριστός στό νόμο, βεβαίωσε τό ἀμετάθετο του χαρακτήρα του καί ἀπέδειξε ὅτι μέ τή χάρη Του ὁ νόμος μπορούσε νά τηρηθεῖ ἀκριβῶς ἀπό τόν κάθε γι- ὁ καί τήν κάθε θυγατέρα τοῦ Ἄδάμ. Πάνω στό ὄρος δήλωσε ὅτι οὔτε τό παραμικρό γιώτα θά παρέρχονταν ἀπό τό νόμο μέχρι νά εκπληρωθῶν τά πάντα—δηλαδή ὅλα ὅσα ἀφοροῦν τήν ἀνθρώπινη φυλή, ὅλα ὅσα σχετίζονται μέ τό ἀπολυτρωτικό ἔργο. Δέν δίδαξε ὅτι ὁ νόμος ἐμελλε ποτέ νά καταργηθεῖ, ἀλλά στρέφοντας τό βλέμμα στήν ψηλότερη κορυφή τῆς ἀνθρώπινης ἐπίτευξης, μάς διαβεβαιεῖ ὅτι καί ὅταν ἀκόμη φθάσομε στό σημεῖο αὐτό, ὁ νόμος θά διατηρεῖ πάντοτε τό κύρος του, ὥστε κανεῖς νά μή μπορεῖ νά ὑποθέσει ὅτι ὁ σκοπός τῆς ἀποστολῆς Του ἦταν ἡ κατάλυση τοῦ ἡθικῶν νόμου. Ἐνόσο ὑπάρχει ἡ γῆ καί ὁ οὐρανός, οἱ ἱερέες ἀρχές τοῦ νόμου του Θεοῦ ἐξακολουθοῦν νά εἶναι ἐγκυρες. Ἡ δικαιοσύνη Του, «ὡς τά ὑψηλά ὄρη» (Ψαλμ. 36:6), συνεχίζει νά ὑφίσταται, σάν πηγὴ εὐλογιῶν τῆς ὁποίας τά ρυάκια γοργοκυλοῦν δροσιζοντας τή γῆ.

Ἐπειδὴ ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ εἶναι τέλειος καί ἐπομένως ἀμετάβλητος, εἶναι ἀδύνατο ἀφ'αυτοῦ τοῦ ὁ ἀμαρτωλός ἀνθρώπος νά ἀνταποκριθεῖ στόν κανόνα τῶν ἀξιώσεων του. Αὐτός ἦταν ὁ λόγος γιά τόν ὁποῖο ὁ Χριστός ἦρθε σάν Λυτρωτῆς μας. Ἦρθε μέ τόν ἀποκλειστικό σκοπὸ νά ἐναρμονίσει τοὺς ἀνθρώπους μέ τίς ἀρχές του νόμου τοῦ οὐρανοῦ, ἀφοῦ τοὺς καταστήσει μέτοχους τῆς θείας φύσης. Ὄταν εμεῖς ἐγκαταλείπομε τίς ἀμαρτίες μας καί δεχόμεστε τόν Χριστό γιά προσωπικό μας Σωτήρα, τότε ὁ νόμος ἐξυψώνεται. Ὁ ἀπόστολος Παῦλος ρωτάει: «Νόμον λοιπόν καταργούμεν διὰ τῆς πίστεως· Μὴ γένοιτο· ἀλλὰ νόμον συνιστώμεν.» (Ρωμ. 3:31).

Ἡ ὑπόσχεση τῆς νέας διαθήκης εἶναι: «Θέλω δώσει τοὺς νόμους Μου εἰς τὰς καρδίας αὐτῶν καί θέλω γράψῃ αὐτάς ἐπὶ τῶν διανοιῶν αὐτῶν.» (Ἐβρ. 10:16). Ἐνῶ τό τελετουργικό σύστημα πού ἀπέβλεπε στόν Χριστό σάν Ἀμνό του Θεοῦ ὁ Ὅποιος θά σήκωνε τίς ἀμαρτίες τοῦ κόσμου θά ἀκυρώνονταν μέ τό θάνατό Του, ἀντίθετα οἱ ἀρχές τῆς δικαιοσύνης, ἐνσωματωμένες ὅπως βρίσκονται στόν δεκάλογο, εἶναι τόσο ἀμετάθετες ὅσο καί ὁ αἰώνιος θρόνος του Θεοῦ. Οὔτε μιὰ ἐντολή ἔχει ἀκυρωθεῖ, οὔτε ἐνα γιώτα ἢ μιὰ κεραία εχει μεταβληθεῖ. Οἱ ἀρχές πού γνωστοποιήθηκαν στόν ἀνθρώπο μέσα στόν Παράδεισο σάν ἐπίσημος νόμος πού διέπει τή ζωή, θά ἐξα-

κολουθούν νά υπάρχουν αμετάβλητες καί μετά τήν αποκατάσταση του Παραδείσου. «Όταν ό Έδεμικός κήπος θά ξαναμορφάινει μέ τήν όψη του τή γή, ό νόμος τής αγάπης του Θεού θά τηρηθεί από κάθε ύπαρξη κινούμενη κάτω άπ' τόν ήλιο.

«Εις τόν αιώνα, Κύριε, διαμένει ό νόμος Σου εν τώ ούρανώ.» [58]
 «“Αληθινάί πάσαι αί έντολαί Αύτου· έστερεωμένοι εις τόν αιώνα του αιώνος, πεποημένοι εν αληθείς· καί εύθύτητι.» «Πρό πολλού έγνώρισα εκ τών μαρτυρίων Σου, ότι εις τόν αιώνα έθεμελίωσας αύτά.» (Ψαλμ. 119:89, 111:7-8, 119:152).

«Όστις λοιπόν αθέτησεν μίαν τών εντολών τούτων τών ελάχιστων, καί διδάξη ούτω τούς ανθρώπους, ελάχιστος θέλει όνομασθή εν τη βασιλεία τών ουρανών»—ματθ. 5:19

Αυτό σημαίνει ότι ό άνθρωπος αυτός δέν έχει καμιά θέση στον ούρανό. Επειδή όποιος έσκεμμένα άθετεί μία εντολή, στήν πραγματικότητα δέν τηρεί καμιά άπ' αυτές «εν πνεύματι καί αληθεία». «Διότι όστις φυλάξη όλον τόν νόμον καί πταίση εις εν, έγινεν ένοχος πάντων.» (Ίακ. 2:10).

Κριτήριο τής άμαρτίας δέν είναι τό μέγεθος τής πράξης τής παρακοής, αλλά τό γεγονός τής απομάκρυνσης από τό γνωστοποιημένο θέλημα του Θεού καί κατά τήν παραμικρή άκόμη λεπτομέρεια. Επειδή μ' αυτό αποδειχεται ότι ύπάρχει άκόμη ή επικοινωνία ανάμεσα στήν ψυχή καί στήν άμαρτία· ότι στήν ύπηρεσία της ή καρδιά είναι μερισμένη. Ούσιαστικά πρόκειται για μία άρνηση του Θεού, μία άνταρσία εναντίον τών νόμων τού καθεστώτος Του.

»Αν άφήνονταν οί άνθρωποι άδέσμευτοι νά απομακρυνθούν από τίς άξιώσεις του Κυρίου καί νά καθορίσουν μόνοι τους τόν γνώμονα τών καθηκόντων τους, τό άποτέλεσμα θά ήταν μία ποικιλία κανόνων πού νά άνταποκρίνονται στά γούστα τών διαφόρων άτόμων καί ή [59]
 διοίκηση θά ξέφευγε τότε από τά χέρια τού Κυρίου. Τό ανθρώπινο θέλημα θά επαιρνε τήν ύπεροχή, ενώ τό καλό καί άγιο θέλημα του Θεού—ή πρόθεση της αγάπης Του προς όλα Του τά πλάσματα—θά στερούνταν τήν τιμή καί τό σεβασμό.

Κάθε φορά πού οί άνθρωποι άκολουθούν μόνοι τους τό δρόμο τής προτίμησής τους, άντιτίθενται προς τόν Θεό. Δέν έχουν καμιά θέση στή βασιλεία τών ούρανών άφού έχουν έμπλακεί σέ εμπόλεμη κατάσταση μ' αυτές τίς άρχές του ούρανού. Αψηφώντας τό θέλημα

του Θεού, τίθενται μέ τό μέρος του Σατανά, του εχθρού Θεού και ανθρώπων. Δέν πρόκειται ό άνθρωπος νά ζήσει ούτε μ" ενα λόγο, ούτε μέ πολλούς λόγους, αλλά μέ κάθε λόγο πού μίλησε ό Θεός. Δέν μπορούμε νά είμαστε άσφαλείς όταν παραβλέπομε έστω και ενα λόγο, όσο άσήμαντος και άν μάς φαίνεται. Δέν ύπάρχει ούτε μία εντολή τού νόμου πού νά μή άποβλέπει στό καλό και στήν εύτυχία του ανθρώπου, τόσο ς" αυτή τή ζωή, όσο και στή μέλλουσα. Ή ύποταγή στό νόμο του Θεού είναι σάν φράχτης πού περιβάλλει τόν άνθρωπο και τόν προφυλάγει άπό τό κακό. Όποιος γκρεμίζει μέρος του θεϊκού αύτου προστατευτικού φραγμού, τού καταστρέφει τή δυναμικότητά του νά τόν προστατεύσει. Ανοίγει δίοδο άπ" όπου ό εχθρός μπορεί νά μπει, νά ρημάξει και νά άφανίσει.

Μέ τό νά τολμήσουν νά άγνοήσουν τό θέλημα τού Θεού ς" ενα ορισμένο μόνο σημείο, οί προπάτορές μας άνοιξαν διάπλατα τίς πύλες τής συμφοράς και τής μιζέριας ς" ολόκληρο τόν κόσμο. Και κάθε άτομο πού άκολουθεί τό παράδειγμά τους θά δρέφει τά ίδια άποτελέσματα. Ή κάθε εντολή τού νόμου τού Θεού είναι θεμελιωμένη πάνω στήν άγάπη Του και όποιος άπομακρύνεται άπό τίς εντολές εργάζεται για τήν ίδια του τή δυστυχία και καταστροφή.

[60] «Έάν μή περισσεύσω ή δικαιοσύνη σας πλειότερον της τών γραμματέων και φαρισαίων, δέν θέλετε εισέλθει εις τήν βασιλείαν τών ουρανών»—ματθ. 5:20

Οί γραμματείς και οί Φαρισαίοι δέν είχαν κατηγορήσει μόνο τόν Χριστό αλλά και τούς μαθητές Του για άμαρτωλούς επειδή παρέβλεπαν τούς τύπους και τίς καθιερωμένες συνήθειες τών ραββίνων. Πολλές φορές οί μαθητές είχαν έρθει σέ δύσκολη θέση και ύπέφεραν άπό τούς ψόγους και τίς κατηγορίες πού προέρχονταν άπ" εκείνους τούς όποιους είχαν μάθει νά σέβονται σάν θρησκευτικούς δασκάλους τους. Ό Ιησούς ξεσκέπασε τήν πλάνη δηλώνοντας ότι ή δικαιοσύνη πάνω στήν όποία τέτοια μεγάλη σημασία απέδιδαν οί Φαρισαίοι, δέν είχε καμιά άξία. Τό Ιουδαϊκό έθνος ισχυρίζονταν ότι άποτελούσε τόν ιδιαίτερο, άφροσιωμένο και εύνοούμενο τού Θεού λαό. Ό Χριστός όμως άπέδειξε ότι ή θρησκεία τους ήταν άπογυμνωμένη άπό τή ζώσα πίστη. Όλη τους ή εξεζητημένη εύλάβεια, όλα τους τά ανθρώπινα επινοήματα και οί τελετουργίες, άκόμη και αυτή ή γεμάτη περηφάνεια τήρηση τών εξωτερικών εφαρμογών του

νόμου, δέν μπορούσε νά τούς καταστήσει άγιους. Δέν είχαν ούτε τήν καθαρότητα τής καρδιάς, ούτε τήν εύγένεια ενός χριστόμορφου χαρακτήρα.

Μιά θρησκεία προσκολλημένη στό γράμμα του νόμου δέν κατορθώνει ποτέ νά εναρμονίσει τήν ψυχή μέ τόν Θεό. Ή αύστηρή, άκαμπτη όρθοφροσύνη τών Φαρισαίων, άποξενωμένη άπό τή μεταμέλεια, τήν τρυφερότητα καί τήν άγάπη, μόνο λίθος σκανδάλλου γίνονταν γιά τόν άμαρτωλό. Είχαν καταντήσει σάν τό άλάτι πού έχει χάσει τή γεύση του. Επειδή ή επιρροή τους δέν είχε καμιά δύναμη νά προφυλάγει τόν κόσμο άπό τή διαφθορά. Ή μόνη πραγματική πίστη είναι ή «δι΄ άγάπης ένεργουμένη.» (Γαλ. 5:6). Αύτή καθαρίζει τήν καρδιά. Είναι σάν τό προζύμι πού μεταβάλλει τόν χαρακτήρα.

[61]

«Όλα αύτά οί Ιουδαίοι ώφειλαν νά τά ξέρουν άπό τίς διδασκαλίες τών προφητών. Πρίν άπό ολόκληρους αιώνες, ή άγωνία τής ανθρώπινης ψυχής νά δικαιωθεί μέ τόν Θεό είχε έξωτερικευθεί καί λάβει τήν άπάντησή της μέ τά λόγια του προφήτη Μιχαία: «Μέ τί θέλω έλθει ενώπιον του Κυρίου, νά προσκυνήσω ενώπιον του ύψίστου Θεού· θέλω έλθει ενώπιον Αύτού μέ ολοκαυτώματα, μέ μόσχους ενιαυσίους· θέλει εύαρεστηθεί ό Κύριος εις χιλιάδας κριών, ή εις μυριάδας ποταμών ελαίου· ... Αύτός σοί εδειξεν, άνθρωπε, τί τό καλόν· καί τί ζητεί ό Κύριος παρά σου, ειμή νά πράττης τό δίκαιον, καί νά άγαπάς έλεος, καί νά περιπατής ταπεινώς μετά του Θεού σου.» (Μιχ. 6:6-8).

Ό Ώσηέ είχε ύποδείξει τί άκριβώς άποτελεί τήν ούσία τού Φαρισαϊσμού όταν έλεγε ότι «Ό Ισραήλ είναι άμπελος εύκληματούσα... έκαρποφόρησε κατά τό πλήθος τών καρπών αύτού.» (Ώσηέ 10:1). Προφασιζόμενοι ότι ύπηρετούν τόν Θεό, στήν πραγματικότητα οί Ιουδαίοι εργάζονταν γιά τόν έαυτό τους. Ή δικαιοσύνη τους ήταν ό καρπός τών άτομικών τους προσπαθειών νά τηρήσουν τό νόμο σύμφωνα μέ τή δική τους αντίληψη καί μέ τό σκοπό νά εξυπηρετήσουν τά εγωιστικά τους συμφέροντα. Δέν μπορούσε λοιπόν νά είναι καλύτερη άπ΄ αύτούς τούς ίδιους. Πασχίζοντας νά καταστούν άγιοι, προσπαθούσαν άπλώς νά βγάλουν κάτι καθαρό άπό κάτι τό άκάθαρτο. Ό νόμος του Θεού είναι άγιος όπως Εκείνος είναι άγιος. Είναι τέλειος όπως Εκείνος είναι τέλειος. Παρουσιάζει στους ανθρώπους τή δικαιοσύνη του Θεού. Είναι αδύνατο άφραυτού του ό άνθρωπος νά τηρήσει ένα τέτοιο νόμο. «Επειδή ή φύση τού

[62]

άνθρώπου είναι διεστραμμένη, παραμορφωμένη, διαμετρικά αντίθετη από τόν χαρακτήρα του Θεού. Τά έργα τής φίλαυτης καρδιάς είναι «ώς ακάθαρτον πράγμα καί πάσα ἡ δικαιοσύνη ἡμῶν εἶναι ὡς ρυπαρόν ἱμάτιον.» (Ἡς. 64:6).

Ἐφόσον ὁ νόμος εἶναι ἅγιος, ἦταν ἀδύνατον οἱ Ἰουδαῖοι νά ἀποκτήσουν τή δικαιοσύνη μέ τίς προσπάθειες πού κατέβαλαν γιά τήν τήρηση του νόμου. Οἱ οπαδοί του Χριστοῦ πρέπει νά ἀποκτήσουν μιὰ δικαιοσύνη εντελῶς διαφορετική ἀπό εκείνη τῶν Φαρισαίων, ἀν θέλουν νά εἰσέλθουν στή βασιλεία τῶν οὐρανῶν. Προσφέροντας τόν Υἱό Του ὁ Θεός τούς προσφέρει τήν τέλεια δικαιοσύνη του νόμου. Ἄν ἀφήσουν τίς καρδιές τους ελεύθερες νά δεχθοῦν τόν Χριστό, τότε αὐτή ἡ ζωή του Θεοῦ, ἡ ἀγάπη Του, θά κατοικήσει μέσα τους, μετασχηματίζοντάς τους κατά τήν ομοιότητά Του. Κι' ἔτσι μέ τό προσφερόμενο αὐτό δῶρο ἀπ' τόν Θεό, γίνονται ικανοί νά ἀποκτήσουν τή δικαιοσύνη πού ἀπαιτεῖ ὁ νόμος. Ἄλλ' οἱ Φαρισαῖοι ἀπέρριψαν τόν Χριστό. «Μή γνωρίζοντες τήν δικαιοσύνην τοῦ Θεοῦ, καί ζητούντες νά συστήσωσι τήν ἰδίαν αὐτῶν δικαιοσύνην, δέν ὑπετάχθησαν εἰς τήν δικαιοσύνην του Θεοῦ.» (Ρωμ. 10:3).

Στή συνέχεια ὁ Ἰησοῦς ὑπέδειξε στούς ἀχροατές Του σέ τί ἐγκτεῖται ἡ τήρηση τῶν ἐντολῶν του Θεοῦ—στό νά ἀνασχηματίσει μέσα τους τόν χαρακτήρα του Χριστοῦ. Ἐπειδή μέσο Αὐτοῦ ὁ Θεός παρουσιάζονταν καθημερινά μπροστά τους.

«Πας ὁ ὀργιζόμενος ἀναιτίως κατά του ἀδελφοῦ αὐτοῦ, θέλει εἰσθαι ἔνοχος εἰς τήν κρίσιν»—ματθ. 5:22

[63] Μέσο του Μωϋσῆ ὁ Θεός εἶχε πει: «Δέν θέλεις μισήσει τόν ἀδελφόν σου ἐν τῇ καρδίᾳ σου... Δέν θέλεις ἐκδικεῖσθαι, οὐδέ θέλεις μνησικαχεῖ κατά τῶν υἰῶν του λαοῦ σου· ἀλλά θέλεις ἀγαπά τόν πλησίον σου ὡς σεαυτόν.» (Λευ. 19:17,18). Οἱ ἀλήθειες πού ἐξέθετε ὁ Χριστός ἦταν οἱ ἴδιες πού εἶχαν διδάξει οἱ προφῆτες. Ἄλλ' ἡ σκληροκαρδία καί ἡ ἀγάπη τῆς ἀμαρτίας τίς εἶχαν ἐπισκιάσει.

Τά λόγια τοῦ Σωτήρα φανέρωναν στούς ἀχροατές Του ὅτι ἐνώ κατέκριναν τούς ἄλλους γιά παραβάτες, αὐτοί οἱ ἴδιοι ἦταν ἐξίσου ἔνοχοι, ἀφοῦ ὑπέθαλπαν μέσα τους τήν κακεντρέχεια καί τό μῖσος.

Ἀντίπερα ἀπ' τήν ἀκτὴ τῆς λίμνης ὅπου τό πλήθος εἶχε συγκεντρωθεῖ, βρῖσκονταν ἡ χώρα τῆς Βασάν, μιὰ ἀπομονωμένη περιοχή τῆς ὁποίας τά χάσκοντα φαράγγια κι' οἱ δασωμένοι λόφοι πρόσφε-

ραν εύνοϊκούς κρυφώνες σέ κάθε λογής εγκληματίες. Οί φήμες γιά διάφορες ληστείες καί εγκληματικές πράξεις πού είχαν διαπραχθεί εκεί ήταν ακόμη νωπές στή μνήμη τών ανθρώπων καί πολλοί έσπευδαν νά καταδικάσουν μέ άποτροπιασμό τούς κακοποιούς εκείνους. Άλλά ταυτόχρονα αύτοί οί ίδιοι δέν ήταν άπαλλαγμένοι από τά πάθη καί τίς φιλονικίες. Έτρεφαν τό πιο πικρόχολο μίσος εναντίον τών Ρωμαίων κατακτητών τους καί έκριναν ότι είχαν τό δικαίωμα νά μισούν καί νά καταφρονούν όλους τούς άλλους λαούς, καί αύτούς ακόμη τούς συμπατριώτες τους πού δέ συμφωνούσαν κατά πάντα μέ τή γνώμη τους. Μέ μιά τέτοια στάση παρέβαιναν τήν εντολή πού διακηρύσσει, «Μή φονεύσεις.»

Τό πνεύμα τού μίσους καί τής εκδίκησης προέρχεται από τόν Σατανά καί τόν ώθησε μέχρι τό σημείο νά θανατώσει τόν Υίο του Θεού. «Οποιος υποθάλπει τό πνεύμα τής κακεντρέχειας καί τής βαναυσότητας υποθάλπει τό ίδιο αύτό πνεύμα τό όποίο καταλήγει σέ θανατηφόρα αποτελέσματα. Η εκδικητική σκέψη κλείνει μέσα της τό έμβρυο τής κακής πράξης, όπως ό σπόρος κλείνει μέσα του τό φύτρο. «Πάς δστις μισεί τόν αδελφόν αύτού είναι άνθρωποκτόνος· καί έξεύρετε ότι πάς άνθρωποκτόνος δέν έχει ζωήν αιώνιον μένουσαν εν έαυτώ.» (Α΄ Ίωάν. 3:15).

[64]

«Όστις είπη πρός τόν αδελφόν αύτού, Ρακά, (ήλίθιε), θέλει είσθαι ένοχος εις τό συνέδριον.» Μέ τή δωρεά τού Υιού Του γιά τήν άπολύτρωσή μας, ό Θεός απέδειξε πόσο μεγάλη άξία άποδίδει στήν κάθε ανθρώπινη ψυχή καί δέν δίνει σέ κανένα τό δικαίωμα νά εκφράζεται περιφρονητικά γιά τόν άλλον. Ασφαλώς θά άνακαλύψομε λάθη καί αδυναμίες στους γύρω μας, άλλ΄ ό Θεός διεκδικεί τήν κάθε ψυχή γιά δική Του—δική Του όχι μόνο επειδή τήν έπλασε, αλλά διπλά δική Του επειδή τήν εξαγόρασε μέ τό πολύτιμο αίμα τού Χριστού. Όλοι έχουν πλαστεί σύμφωνα μέ τήν εικόνα Του καί ς΄ αύτούς ακόμη τούς πιο ξεπεσμένους όφείλομε νά συμπεριφερόμαστε μέ σεβασμό καί καλοσύνη. Ό Θεός θά μάς ζητήσει λόγο καί γιά μιά ακόμη περιφρονητική κουβέντα πού άπευθύνομε σέ μιά ψυχή γιά τήν όποία ό Χριστός έδωσε τή ζωή Του.

«Τίς σέ διακρίνει από τού άλλου· καί τί έχεις τό όποίον δέν έλαβες· Έάν δέ καί έλαβες, τί καυχάσαι ως μή λαβών·» «Σύ τίς είσαι όστις κρίνεις ξένον δούλον· εις τόν ίδιον αύτού κύριον ίσταται ή πίπτει.» (Α΄ Κορ. 4:7, Ρωμ. 14:4).

«Όστις είπη, Μωρέ, θέλει εΐσθαι ένοχος εις τήν γένναν του πυρός.» Στην Παλαιά Διαθήκη ή λέξη «μωρός» ύποδηλεί κάποιον πού έχει αποστατήσει, κάποιον πού έχει παραδοθεί στην άμαρτία. Καί ό Χριστός λέγει ότι όποιος καταδικάζει τόν άδελφό του για άποστάτη ή για άρνητή του Θεού, δείχνει ότι αυτός ό ίδιος είναι άξιος τής αύτης καταδίκης.

[65] 'Ο ίδιος ό Χριστός κατά τή φιλονικία μέ τό διάβολο για τό σώμα του Μωϋσή, «δέν έτόλμησε νά έπιφέρη εναντίον αυτού κατηγορίαν βλάσφημον.» (Ιούδα 9). Άν τό εκανε αυτό, θά είχε εισδύσει σέ εχθρικό έδαφος, επειδή ή κατηγορία είναι τό όπλο του Σατανά. Στη Γραφή άποκαλείται «ό κατήγορος τών άδελφών ημών.» (Άποκ. 12:10). 'Ο Χριστός δέν προτίθονταν νά χρησιμοποιήσει κανένα από τά όπλα του πονηρού. Τόν άντιμετώπισε μέ τά λόγια: «'Ο Κύριος νά σέ έπιτιμήσει.» (Ίούδα 9).

Αυτό τό παράδειγμα πρέπει νά ακολουθήσομε κι' έμείς. Όταν άντιμετωπίζομε διαμάχες μέ τούς εχθρούς του Χριστού, δέν πρέπει νά λέμε τίποτε μέ πνεύμα εκδικητικό, ούτε καί μέ πνεύμα πού φέρει τή χροιά μιας χλευαστικής κατηγορίας. Εκείνος πού μιλάει σάν εκπρόσωπος του Θεού, δέν πρέπει ποτέ νά ξεστομίζει λόγια πού ούτε αύτή άκόμη ή Μεγαλειότητα του ούρανού τόλμησε νά προφέρει φιλονικώντας μέ τόν Σατανά. Τό έργο τής κρίσης καί τής καταδίκης πρέπει νά τό αφήσομε στά χέρια του Θεού.

«Φιλιώθητι μέ τόν αδελφόν σου»—ματθ. 5:24

'Η θεϊκή αγάπη είναι κάτι πολύ περισσότερο από μιά άπλή άποχή. Είναι μιά θετική, ενεργητική αρχή, μιά ζωντανή πηγή πού ρέει διαρκώς προσκομίζοντας εύλογίες στους άλλους. Άν έχομε τήν αγάπη του Χριστού στην καρδιά μας, τότε δέν θά άρκούμαστε άπλώς στό νά μή τρέφομε μίσος κατά τών συνανθρώπων μας, αλλά θά προσπαθούμε μέ κάθε δυνατό τρόπο νά τούς δείξομε τήν αγάπη μας.

[66] 'Ο Χριστός λέγει: «Εάν προσφέρης τό δώρον σου εις τό θυσιαστήριον, καί εκεί ένθυμηθής ότι ό αδελφός σου έχει τι κατά σου, άφες εκεί τό δώρον σου έμπροσθεν του θυσιαστηρίου, καί ύπαγε, πρώτον φιλιώθητι μέ τόν αδελφόν σου, καί τότε έλθών πρόσφερε τό δώρον σου.» 'Η προσφορά τών θυσιών ήταν μιά εκδήλωση πίστης ότι μέσο του Χριστού ό προσφέρων γίνονταν μέτοχος τής ευσπλαχνίας καί αγάπης του Θεού. Άλλά τό νά εκφράζει κανείς

πίστη στη συγχωρητική αγάπη τού Θεού, ενώ υποθάλπει μέσα του ένα άστοργο πνεύμα, αποτελεί άπλη είρωνία.

Όταν εκείνος πού ισχυρίζεται ότι ύπηρετεί τόν Θεό βλάπτει ή πληγώνει τόν άδελφό του, παρουσιάζει στον άδελφό αυτόν μία διαστρεβλωμένη εικόνα του χαρακτήρα τού Θεού. Πρέπει νά ομολογήσει καί νά παραδεχθεί τήν άδικία αυτή σάν άμάρτημα πού διέπραξε, άν θέλει νά βρísκεται σέ άρμονικές σχέσεις μέ τόν Θεό. Ενδεχόμενο ο άδελφός μας νά μάς έχει κάνει μεγαλύτερο κακό άπ' ό,τι εμείς του κάναμε· αυτό όμως δέν μάς άπαλλάσσει από τήν εύθύνη. Άν όταν ερχόμαστε στην παρουσία του Θεού, θυμηθούμε ότι κάποιος κάτι έχει εναντίον μας, πρέπει νά αφήσουμε εκεί προσωρινά τό δώρο τής προσευχής μας, τής εύχαριστίας μας, τής άυτοπροαίρετης προσφοράς μας, καί νά πάμε πρώτα στον άδελφό μέ τόν όποίο έχομε τή διαφορά, νά όμολογήσομε μέ ταπεινοφροσύνη τό σφάλμα μας καί νά ζητήσομε συγνώμη.

Άν κατά κάποιον τρόπο έξαπατήσαμε ή άδικήσαμε τόν άδελφό μας, έχομε καθήκον νά έπανορθώσομε. τή βλάβη πού τού κάναμε. Άν άθελά μας προφέραμε μία μαρτυρία ψευδή, άν μέ άνακρίβεια έπαναλάβαμε τά λόγια πού άκούσαμε, άν βλάψαμε καθ' όποιοδήποτε τρόπο τήν ύπόληψή του, όφείλομε νά πάμε ς' εκείνους στους όποιους μιλήσαμε για τό πρόσωπο αυτό καί νά πάρομε πίσω όλες τίς άνακριβείς δηλώσεις μας.

[67]

Πόσο κακό θά μπορούσε νά προληφθεί άν διαφορές μεταξύ άδελφών αντί νά ξεσκεπάζονται στους άλλους, λύνονταν άναμεταξύ τους μέ ειλικρίνεια καί μέ πνεύμα χριστιανικής αγάπης! Πόσες ρίζες πικρίας πού δηλητηριάζουν τόσον κόσμο θά είχαν καταστραφεί, καί πόσο στενά καί τρυφερά συνδεδεμένοι θά ζούσαν οί οπαδοί του Χριστού μέ τούς δεσμούς τής αγάπης Του!

«Πας ό βλέπων γυναίκα, διά νά επιθυμήσει αυτήν, ήδη έμοίχευσεν αυτήν εν τη καρδία αυτού»—ματθ. 5:28

Οί Ιουδαίοι, περήφανοι για τήν ήθικότητά τους, παρατηρούσαν μέ άποτροπιασμό τά χαλαρά ήθη κι' έθιμα τών εθνικών. Η παρουσία τών άπεσταλμένων από τήν άυτοκρατορική εξουσία Ρωμαίων άξιωματούχων στην Παλαιστίνη αποτελούσε ενα συνεχές σκάνδαλο για τό λαό, επειδή οί ξένοι αυτοί έφερναν άπ' τήν πατρίδα τους ενα χείμαρρο σωστό από είδωλολατρικές συνήθειες, πράξεις λαγνε-

ίας κι” έκλυτο βίο. Στήν Καπερναούμ, οί Ρωμαίοι άξιωματικοί, συνοδευόμενοι άπ” τίς εύθυμες συντρόφισές τους, πρωτοστατούσαν στίς παρελάσεις καί στούς περιπάτους καί συχνά τό ξεφάντωμα καί οί φωνασκίες τους τάρασσαν τή σιγαλιά τής λίμνης καθώς οί ήδονικές τους βάρκες γλυστρούσαν πάνω στά ήρεμα νερά της. Τά πλήθη περίμεναν νά άκούσουν άπό τόν Ιησού μιá δημόσια επίκριση πού νά καυτηριάζει τή διαγωγή τών εισβολέων αύτών. Μέ τί έκπληξη όμως άκουγαν μάλλον λόγια πού παρουσίαζαν ολόγυμνα τά αισθήματα τής δικής τους καρδιάς!

[68] Όταν μάς άπασχολούν πονηρές σκέψεις πού τίς υποθάλπομε στήν καρδιά, όσο καί κρυφά, ό Ιησούς είπε ότι αύτό άποτελεί ένδειξη πώς ή άμαρτία βασιλεύει άκόμη στήν καρδιά. Ή ψυχή ζει μέσ” τό μίασμα τής πικρόχολης κακίας, σκλάβά τής παρανομίας. Όποιος τέρπεται μέ τίς άνήθικες σκηνές, όποιος υποθάλπει πονηρές σκέψεις, καί ρίχνει λάγνες ματιές, θά μπορούσε νά άντιληφθεΐ τή φύση τού κακού πού εγκυμονεί μέσ” τούς κρυφούς θαλάμους τής ψυχής του, άν παρατηρούσε τό μέγεθος τής ντροπής καί τής σπαραξικάρδιας λύπης εκείνου πού έπεσε ήδη στήν άμαρτία. Ή περίοδος τού πειρασμού πού προηγείται άπό τή διάπραξη μιáς σοβαρής άμαρτίας, δέν είναι αύτή καθ΄ έαυτή ύπαίτια γιά τήν έμπρακτη εκδήλωση τού κακού. Τό μόνο πού κάνει είναι ότι αναπτύσσει καί γεννά ένα άποκύημα πού μέχρι τότε άδρανούσε κρυμμένο στήν καρδιά. Επειδή ό άνθρωπος «καθώς φρονεί εν τή καρδιά αύτού τοιούτος είναι.» «Διότι εκ ταύτης προέρχονται αί εκβάσεις τής ζωής.» (Παρ. 23:7, 4:23).

«Εάν ή δεξιά σου χειρ σέ σκανδαλίζει έκκοψον αύτήν»—ματιθ.

5:30

Προκειμένου νά εμποδίσει τήν αρρώστια νά ξαπλωθεί στό υπόλοιπο σώμα του καί νά φθείρει τή ζωή του, ό άνθρωπος θά συγκατατίθονταν νά άποχωρισθεί καί άπό τό δεξί του άκόμη χέρι. Πόσο προθυμότερα θά έπρεπε νά άποχωρισθεί άπ” ό,τιδήποτε διακυβεύει τή ζωή τής ψυχής!

Σκοπός τού εύαγγελίου είναι νά οδηγήσει διεφθαρμένες καί παγιδευμένες άπό τό Σατανά ψυχές στήν άπολύτρωση καί στή δοξασμένη ελευθερία τών παιδιών τού Θεού. Ό Θεός δέν προτίθεται μόνο νά μάς ανακουφίσει άπό τή συμφορά πού είναι τό άναπόφευ-

κτο αποτέλεσμα τής αμαρτίας, αλλά και νά μάς λυτρώσει από τήν ίδια τήν αμαρτία. Ἡ διεφθαρμένη καί παραμορφωμένη ψυχή πρέπει πρώτα νά ἐξαγνισθεῖ, νά μεταπλασθεῖ πρὶν νά τήν επενδύσει «ἡ λαμπρότης Κυρίου τοῦ Θεοῦ ἡμῶν,» ἡ ὁποία θά μάς καταστήσει «συμμόρφους τής εἰκόνος τοῦ Υἱοῦ Αὐτοῦ.» «Ἐκεῖνα τὰ ὅποια οφθαλμός δέν εἶδε, καί ὠτίον δέν ἤκουσε, καί εἰς καρδίαν ἀνθρώπου δέν ἀνέβησαν, τὰ ὅποια ὁ Θεός ἠτοίμασεν εἰς τοὺς ἀγαπώντας Αὐτόν.» (Ψαλμ. 90:17, Ρωμ. 8:29, Α΄ Κορ. 2:9). Μόνο ἡ αἰωνιότητα μπορεῖ νά ἀποκαλύψει τό ἐνδοξο πεπρωμένο του ἀνθρώπου στόν ὁποῖο ἡ εἰκόνα τοῦ Θεοῦ ἔχει ἀποκατασταθεῖ.

Γιά νά μπορέσουμε νά επιτύχομε τὰ ὑψηλά αὐτά ἰδανικά πρέπει νά θυσιάσουμε κάθε τι πού παρεμβάλλεται σάν εμπόδιο στήν ψυχή. Προκειμένου νά μάς παρασύρει, ἡ αμαρτία στηρίζεται στό θέλημα του ἀνθρώπου. Ἐτσι ἡ ἀρνηση του συγκαταβατικῆς θελήματος συμβολίζεται μέ τό κόψιμο του χεριοῦ ἢ μέ τό βγάλσιμο του ματιοῦ. Πολλές φορές μάς φαίνεται ὅτι ἂν παραχωρήσουμε τό θέλημά μας στόν Θεό εἶναι σάν νά συγκατανεύομε νά διέλθομε τή ζωή μας ἀκρωτηριασμένοι ἢ ἀνάπηροι. Ἄλλ’ ὁ Χριστός μάς λέγει ὅτι τό ἐγώ πρέπει νά ἀκρωτηριασθεῖ, νά πληγωθεῖ, νά ἀποκοπεί, ἂν μ’ αὐτόν τόν τρόπο θά μπορέσουμε νά εἰσέλθομε στή ζωή. Κάτι πού εμεῖς τό βλέπομε σάν συμφορά, στήν πραγματικότητα εἶναι ἡ πύλη πού οδηγεῖ σέ κέρδη ἀνυπολόγιστα.

Ὁ Θεός εἶναι ἡ πηγὴ τής ζωῆς καί τότε μόνο εμεῖς μπορούμε νά ἔχομε ζωή, ὅταν βρισκόμαστε σέ διαρκή ἐπικοινωνία μαζί Του. Χωρισμένοι ἀπό τόν Θεό, μπορεῖ νά ἐξακολουθοῦμε τήν ὑπαρξή μας γιά ενα ὀρισμένο διάστημα, ἀλλά δέν κατέχομε τή ζωή. Μιά τέτοια ὑπαρξή «δεδομένη εἰς τὰς ἡδονάς, ἐνῶ ζῆ εἶναι νεκρά.» (Α΄ Τιμ. 5:6). Μόνο ἂν παραχωρήσουμε τό θέλημά μας στόν Θεό, Τοῦ προσφέρομε τή δυνατότητα νά μάς χορηγήσει τή ζωή. Μόνο ἂν μέ τήν αὐτοπαραχώρηση γινόμαστε οἱ δέκτες τής ζωῆς Του, εἶπε ὁ Ἰησοῦς, μόνο τότε εἶναι δυνατό νά υπερνικήσουμε ὅλα αὐτά τὰ κρύφια ἀμαρτήματα τὰ ὅποια ἀνέφερε. Μπορεῖ νά κατορθώσουμε νά τὰ κρατήσουμε θαμμένα στά μύχια τής καρδιάς μας, νά τὰ ἀποκρύψομε ἀπό τὰ μάτια τῶν ἀνθρώπων, πῶς ὅμως θά μπορέσουμε ποτέ νά σταθοῦμε στήν παρουσία τοῦ Θεοῦ.

Ἄν προσκολλάσθε στόν εαυτό σας σέ σημεῖο πού νά ἀρνεῖσθε νά παραχωρήσετε τή θέλησή σας στόν Θεό, διαλέγετε τό θάνατο. Γιά τήν αμαρτία, ῥ’ ὁποιαδήποτε μορφή καί ἂν ἀπαντάται, ὁ Θεός

[69]

[70]

είναι «πύρ καταναλίσκον». Ἄν προτιμάτε τήν ἀμαρτία καί ἀρνεύσθε νά ἀποχωρισθῆσθε ἀπ' αὐτήν, τότε ἡ παρουσία τοῦ Θεοῦ, καταναλίσκοντας τήν ἀμαρτία, θά καταναλώσει καί σάς μαζί.

Ἄπαιτεῖται θυσία προκειμένου νά παραδοθεῖ κανεῖς στόν Θεό. Ἄλλ' αὐτό πού θυσιάζεται εἶναι κάτι τό κατώτερο χάρι τοῦ ἀνώτερου· κάτι τό γήινο χάρι τοῦ πνευματικοῦ· κάτι τό πρόσκαιρο χάρι τοῦ αἰώνιου. Ὁ Θεός δέν ἀποβλέπει στό νά ἐξουδετερώσει τή θέλησή μας, ἀφοῦ μόνο μέ τήν ἐξάσκησιν τῆς θέλησής γίνεται ἐφικτό αὐτό πού μάς ζητάει νά κάνομε. Ἄλλ' ὀφείλομε νά παραχωρήσομε τό θέλημά μας ὅτι Αὐτόν γιά νά τό παραλάβομε πίσω πάλι καθαρισμένο καί ἐξαγνισμένο καί τόσο στενά συνδεδεμένο μέ τή Θεότητα, ὥστε νά μπορεῖ νά ἐξαποστέλλει ὁ Θεός μ' ἐμάς τά ρεύματα τῆς ἀγάπης καί τῆς ἰσχύος Του. Ὅσο δύσκολη κι' ἐπώδυνη ἂν φαίνεται στήν πεισματωμένη, παραστρατημένη καρδιά μιά τέτοια παραχώρηση, ἄς ἔχομε πάντοτε ὑπόψη ὅτι αὐτό εἶναι «πρός τό συμφέρον ἡμῶν.» (Ἐβρ. 12:10).

[71] Μόνο ὅταν ἀνάπηρος κι' ἀποκαμωμένος ἐπέσε ὁ Ἰακώβ στό στήθος τοῦ ἀγγέλου τῆς διαθήκης, γνώρισε τή νίκη τῆς θριαμβευτικῆς πίστεως καί δέχθηκε τόν πριγκηπικό του τίτλο ἀπό τόν Θεό. Μόνο ὅταν ἄρχισε νά «χωλαίνει κατὰ τόν μηρόν αὐτοῦ.» (Γεν. 32:31), τά ἀρματωμένα τάγματα τοῦ Ἡσαῦ κατασίγασαν στήν παρουσία του, καί ἀργότερα ὁ Φαραώ, ὁ περήφανος κληρονόμος μέ βασιλική σειρά διαδοχῆς, ὑποκλίθηκε ταπεινά γιά νά δεχθεῖ τήν εὐλογία τοῦ πατριάρχου. Ὁ ἴδιος ὁ Ἀρχηγός τῆς σωτηρίας μας ἐγένε τέλειος «διά τῶν παθημάτων» (Ἐβρ. 2:10), καί οἱ ἄνθρωποι τῆς πίστεως «ἐνεδυναμώθησαν ἀπό ἀσθενείας» καί «έτρεψαν εἰς φυγῆν στρατεύματα ἀλλοτρίων.» (Ἐβρ. 11:34). Ἐτσι «οἱ χωλοὶ θέλουσι διαρπάσει τήν λείαν» (Ἠς. 33:23), καί «ὁ ἀδύνατος... θέλει εἰσθαι ὡς ὁ Δαβίδ, καί ὁ οἶκος τοῦ Δαβίδ... ὡς ἀγγελος Κυρίου.» (Ζαχ. 12:8).

«Συγχωρεῖται εἰς τόν ἄνθρωπον νά χωρισθεῖ τήν γυναῖκα αὐτοῦ»—ματθ. 19:3

Μεταξύ τῶν Ἰουδαίων ὁ ἄνδρας εἶχε τό δικαίωμα νά χωρισθεῖ τή γυναῖκα του γιά τίς πύο ἀσήμαντες ἀφορμές καί ἡ γυναῖκα ἦταν τότε ἐλεύθερη νά ξαναπαντρευθεῖ. Αὐτή ἡ ἀμαρτωλή συνήθεια εἶχε ὀδηγήσει σέ μεγάλη ἐξαχρείωση καί δυστυχία. Στήν ἐπί του Όρους

Ομιλία ό Χριστός διακήρυξε μέ σαφήνεια ότι ό δεσμός τού γάμου είναι άκατάλυτος, έκτός από τήν περίπτωση τής συζυγικής απιστίας. «Όστις χωρισθεί τήν γυναίκα αύτου,» είπε, «καί νυμφευθή άλλην, γίνεται μοιχός· καί όστις νυμφευθή γυναίκα κεχωρισμένην, γίνεται μοιχός.»

Όταν αργότερα οί Φαρισαίοι του ύπέβαλαν τήν ερώτηση σχετικά μέ τή νομιμότητα τού διαζυγίου, ό Χριστός παρέπεμψε τούς άκροατές Του στό άρχικό θέσπισμα του γάμου όπως είχε καθιερωθεί κατά τή δημιουργία. «Διά τήν σκληροκαρδίαν σας», τούς εξήγησε, «συνεχώρησεν [ό Μωϋσής] εις εσάς νά χωρίζησθε τάς γυναίκας σας· άπ' άρχής όμως δέν έγεινεν ούτω.» (Ματθ. 19:8). Άναφέρθηκε στην ευλογημένη εποχή τής Έδεμικής ευτυχίας, τότε πού ό Θεός είχε ανακηρύξει τά πάντα «καλά λίαν». Έκει όπου τόσο ό γάμος όσο καί τό Σάββατο έλκουν τήν καταγωγή τους, διττά θεσπίσματα πρός δόξα του Θεού καί πρός τό καλό τής ανθρωπότητας. Ένώνοντας τά χέρια του άγιου εκείνου ζευγαριού μέ τό δεσμό του γάμου καί λέγοντας ότι «θέλει αφήσει ό άνθρωπος τόν πατέρα αύτου καί τήν μητέρα αύτου, καί θέλει προσκολληθή εις τήν γυναίκα αύτου- καί θέλουσιν είσθαι οί δύο εις σάρκα μίαν» (Γεν. 2:24), ό Θεός νομιμοποιούσε οριστικά τό θέσπισμα του γάμου για όλους τούς απογόνους τού Άδάμ μέχρι τή συντέλεια τού αιώνος. Αυτό πού ό ίδιος ό Αιώνιος Πατέρας μας ανακήρυξε καλό ήταν ένα νομοθέτημα πού εξασφάλιζε τίς εκλεκτότερες εύλογίες καί τά ανώτερα όρια τής ανθρώπινης ανάπτυξης.

Άλλ' όπως μέ όλα τά άλλα καλά δώρα πού εμπιστεύτηκε ό Θεός στόν άνθρωπο, έτσι καί ό γάμος διαστρεβλώθηκε καί αύτός από τήν άμαρτία. Σκοπός όμως του εύαγγελίου είναι νά τόν επαναφέρει στην άρχική του άγνότητα καί ομορφιά. Τόσο ή Παλαιά όσο καί ή Καινή Διαθήκη χρησιμοποιούν τή σχέση του γάμου για νά παραστήσουν τήν τρυφερή καί ιερή ένωση πού ύφίσταται ανάμεσα στόν Χριστό καί στό λαό Του, τούς λυτρωμένους Του πού απέκτησε μέ τήν τιμή του Γολγοθά. «Μή φοβού», λέγει, «διότι ό άνήρ σου είναι ό Ποιητής σου· τό όνομα Αύτου είναι, ό Κύριος τών δυνάμεων. (Ής. 54:4,5). Στο Άσμα τών Άσμάτων ακούμε τή φωνή τής νύφης νά λέγει: «Ό άγαπητός Μου είναι εις εμέ καί εγώ εις Αύτόν.» Καί Εκείνος πού είναι γι' αύτήν ό «διακρινόμενος μεταξύ μυριάδων,» άνταποκρίνεται πρός τήν έκλεκτή Του: «Όλη ώραία είσαι, άγαπητή Μου, καί μώμος δέν υπάρχει εν σοί.» (Άσμα 2:16, 510, 4:7).

[72]

[73]

Χρόνια αργότερα, ο απόστολος Παύλος γράφοντας προς τους Χριστιανούς της Εφέσου, δηλώνει ότι ο Κύριος κατέστησε τον άνδρα κεφαλή της γυναίκας, για να την προστατεύει και να της εξασφαλίσει μια στέγη όπου τα μέλη της οικογένειας να ζούν αρμονικά άναμεταξύ τους, όπως ακριβώς ο Χριστός είναι ή κεφαλή της εκκλησίας και ο Σωτήρας του μυστηριακού εκκλησιαστικού σώματος. Γι' αυτό και λέγει: «Οί άνδρες αγαπάτε τās γυναίκας σας, καθώς ο Χριστός ήγάπησε τήν εκκλησίαν, και παρέδωκεν Εαυτόν υπέρ αυτής, διά να αγιάση αυτήν καθαρίσας μέ τό λουτρόν του ύδατος διά του λόγου· διά να παραστήση αυτήν εις Εαυτόν ένδοξον εκκλησίαν μή έχουσαν κηλίδα, ή ρυτίδα, ή τι τών τοιούτων, αλλά διά να ήναι αγία και άμωμος. Ούτω χρεωστούσιν οί άνδρες να αγαπώσι τās εαυτών γυναίκας.» (Εφεσ. 5:24-28).

Η χάρη του Χριστού, αυτή και μόνη, μπορεί να καταστήσει τον θεσμό του γάμου εκείνο που είχε υπόψη Του ο Θεός, δηλαδή ένα μέσο για την εύλογία και την ηθική ανάταση της ανθρωπότητας. Και μ' αυτόν τον τρόπο οί οικογένειες αυτής της γης, μέ τήν ένότητα, τήν ειρήνη και τήν αγάπη που εκδηλώνουν, μπορούν να άπεικονίζουν τήν οικογένεια του ούρανού.

Σήμερα, όπως και στην εποχή του Χριστού, οί κοινωνικές συνθήκες παρουσιάζουν μια τραγική παραποίηση του ούράνιου ιδανικού για τον ιερό αυτό δεσμό. Μολαταύτα και γι' αυτούς ακόμη που δέ γεύθηκαν παρά μόνο πίκρες και απογοητεύσεις στη σύζευξη όπου περίμεναν να βρούν τήν εύτυχία και τή χαρά, τό εύαγγέλιο του Χριστού προσφέρει ανακούφιση. Η ύπομονή και ή καλωσύνη που χορηγεί τό Πνεύμα Του μπορεί να γλυκάνει τήν πίκρα της κακοτυχιάς. Η καρδιά μέσα στην οποία κατοικεί ο Χριστός είναι τόσο χορτάτη, τόσο ικανοποιημένη μέ τήν αγάπη Του, ώστε δέν καταναλίσκεται από τή σφοδρή έπιθυμία να επισύρει τον οίκτο και τή συμπάθεια τών άλλων. Και όταν ή καρδιά παραχωρείται στον Θεό, ή θεϊκή σοφία θά έπιτελέσει ό,τι ή ανθρώπινη σοφία άδυνατεί να επιτύχει. Μέ τήν αποκάλυψη της χάρης Του, καρδιές άλλοτε άδιάφορες και απογυμνωμένες από αγάπη, μπορούν να ένωθούν μεταξύ τους μέ δεσμούς στενότερους και σταθερότερους από τούς επίγειους δεσμούς—να κρικοποιηθούν μέ τούς χρυσούς δεσμούς μιας αγάπης που άντεπεξέρχεται στη δοκιμασία τών θλίψεων.

[74]

«Μή όμόσητε μηδόλως»—ματθ. 5:34

Ή εξήγηση πού μάς δίνεται για τήν άπογόρευση αύτή είναι ή ακόλουθη: Δέν πρέπει νά ορκιζόμαστε «μήτε εις τόν ούρανόν, διότι είναι θρόνος τού Θεού· μήτε εις τά Ιεροσόλυμα, διότι είναι πόλις τού μεγάλου βασιλέως. Μήτε εις τήν κεφαλήν σου νά όμόσης, διότι δέν δύνασαι μίαν τρίχα νά κάμης λευκήν ή μέλαιναν.»

Τά πάντα προέρχονται από τόν Θεό. Δέν κατέχομε τίποτε πού νά μή μάς τό έχει δώσει· ή ακόμη καλύτερα, δέν κατέχομε τίποτε πού δέν έχει άγορασθεί για μάς μέ τό αίμα του Χριστού. Κάθε τι πού ερχεται στην κατοχή μας είναι σταμπαρισμένο μέ τή σφραγίδα του σταυρού, είναι εξαγορασμένο μέ τήν άνυπολόγιστη άξία τού αίματος, είναι ισότιμο μέ τή ζωή του Θεού. Επομένως δέν ύπάρχει τίποτε πού νά μπορούμε δικαιοματικά νά χρησιμοποιήσομε σά δικό μας, για εγγύηση προκειμένου νά δώσομε βάση στά λόγια μας.

Οί Ιουδαίοι άντιλαμβάνονταν τήν τρίτη εντολή σάν άπαγόρευση τής βέβηλης χρήσης τού ονόματος του Θεού. Πίστευαν όμως [75] ότι άλλους όρκους μπορούσαν νά χρησιμοποιούν. Ή όρκομωσία είχε γίνει κοινή συνήθεια μεταξύ τους. Μέσο τού Μωύσή ιούς είχε άπαγορευθεί ή ψευδορκία, άλλ' αύτοί είχαν εφεύρει διάφορα τεχνάσματα για νά άπαλλαγούν από τή δεσμευτική ύποχρέωση του όρκου. Δέν δίσταζαν καθόλου νά χρησιμοποιούν πραγματικά βέβηλες μεθόδους, ούτε κι άποστρέφονταν τήν επιορκία, φθάνει νά μπορούσαν νά τήν καλύψουν μέ κάποια έντεχνη παράκαμψη του νόμου.

Ό Ιησούς κατέκρινε τή διαγωγή τους, δηλώνοντας ότι οί άναφερόμενες στην ορκοληψία συνήθειές τους, άποτελούσαν παράβαση τού νόμου του Θεού. Άλλ' ό Σωτήρας μας δέν άπαγόρευσε τή χρήση τού δικαστικού όρκου κατά τόν όποίο μέ επισημότητα επικαλείται κανείς τόν Θεό ή μαρτυρική κατάθεσή του άνταποκρίνεται πρós τήν άλήθεια και μόνη τήν άλήθεια. Ό ίδιος ό Ιησούς κατά τή δίκη Του μπροστά στό Ανώτατο Συνέδριο, δέν άρνήθηκε νά δώσει τήν ένορκη μαρτυρία Του. Ανακρινόμενος από τόν άρχιερέα μέ τήν ερώτηση, «Σέ ορκίζω εις τόν Θεόν τόν ζώντα, νά είπης πρós ήμάς, άν Σύ είσαι ό Χριστός, ό Υιός του Θεού,» ό Ιησούς άπήντησε: «Σύ είπας.» (Ματθ. 26:63,64). «Αν ό Χριστός είχε άπαγορεύσει τόν δικαστικό όρκο στην επί του Όρους Όμιλία, θά είχε στην περίπτωση

αυτή έπιπλήξει τόν πρωθιερέα, καί μέ τόν τρόπο αυτό θά έφήρμοζε τή διδασκαλία Του χάρη τών οπαδών Του.

[76] Πολλοί είναι εκείνοι πού ενώ δέν φοβούνται νά έξαπατήσουν τούς συνανθρώπους τους, έχουν όμως διδαχθεί καί επίσης αισθανθεί μέ τήν έπήρεια τού Πνεύματος του Θεού τί τρομερό πράγμα είναι νά ψευσθεί κανείς στόν Δημιουργό του. Όταν τούς ζητούν νά όρκισθούν, τότε αισθάνονται ότι δίνουν τή μαρτυρία τους όχι μόνο παρουσία τών ανθρώπων, αλλά καί παρουσία του Θεού. Καί ότι άν ψευδοματυρήσουν, ενοχοποιούνται έναντι Εκείνου πού διαβάζει τά μυστικά της καρδιάς καί πού γνωρίζει τή γυμνή αλήθεια. Η ανάμνηση τών τρομακτικών τιμωριών πού βρήκαν άλλους σάν επακόλουθο του άμαρτήματος αυτού, άσκει μιά άναχαιτιστική επιρροή επάνω τους.

‘Αλλ’ άν υπάρχει κάποιος πού κατά λογική συνέπεια μπορεί νά καταθέτει ενόρκως, αυτός είναι ό Χριστιανός. Αύτός ζει σά νά βρίσκει διαρκώς στήν παρουσία του Θεού, γνωρίζοντας ότι τά πάντα είναι φανερά «εις τούς οφθαλμούς Εκείνου πρός Όν έχομε νά δώσωμεν λόγον.» Όστε όταν τού τό άπαιτούν, είναι σωστό νά έπικαλεσθεί τή μαρτυρία του Θεού ότι θά πει τήν αλήθεια καί μόνο τήν αλήθεια.

Συνεχίζοντας ό Χριστός, εδραίωσε μιά άρχή πού σκοπό έχει νά καταστήσει κάθε όρκομωσία περιττή. Δίδαξε ότι ή άπόλυτη αλήθεια πρέπει νά άποτελεί τό γνώμονα κάθε ομιλίας. «Άς ήναι ό λόγος σας, Ναί, ναί· Ού, ού· τό δέ πλειότερον τούτων είναι εκ του πονηρού.»

Τά λόγια αυτά άποδοκιμάζουν όλες εκείνες τίς χωρίς νόημα χρησιμοποιούμενες εκφράσεις καί τά επιφωνήματα πού έγγίζουν τά όρια τής άνοσιότητας. Καταδικάζουν τούς άπατηλούς επαίνους, τήν παραποίηση τής αλήθειας, τά κολακευτικά λόγια, τίς ύπερβολές, τίς εμπορικές άτασθαλίες πού τόσο συνηθίζονται στους κοινωνικούς κύκλους καί στόν επαγγελματικό κόσμο. Διδάσκουν ότι κανένας πού προσπαθεί νά φανεί διαφορετικός άπ’ ό,τι είναι καί τού όποιου τά λόγια δέν εκφράζουν τά πραγματικά αισθήματα τής καρδιάς, μπορεί ποτέ νά λέγεται ειλικρινής.

[77] Άν δίνονταν ή δέουσα προσοχή στα λόγια αυτά του Χριστού, θά περιορίζονταν οί κουβέντες οί γύρω άπό άβάσιμες εικασίες καί βάνασες επικρίσεις. Επειδή ποιός μπορεί νά είναι σίγουρος ότι λέει τήν καθαρή αλήθεια όταν μιλάει για τά κίνητρα καί για τίς πράξεις τών άλλων· Πόσες φορές ή υπερηφάνεια, ή οργή ή ή προσωπική άν-

τιπάθεια δέν επηρεάζουν τήν εντύπωση πού προξενούν οί άνθρωποι! Καί μιά μόνο ματιά, μιά λέξη, καί αὐτός ἀκόμη ὁ τόνος τῆς φωνῆς, μπορούν νά καλύπτουν τήν ψευτιά. Ἄλλά καί πραγματικά γεγονότα εἶναι δυνατό νά ἀναμεταδίδονται τόσο παραπονημένα, ὥστε οί ἄλλοι νά σχηματίσουν εσφαλμένη ἀντίληψη. Καί ὅ,τι «εἶναι πλειότερον» τῆς ἀληθείας, «εἶναι ἐκ τοῦ πονηροῦ.»

Ὅλες οί πράξεις τοῦ Χριστιανοῦ πρέπει νά εἶναι καθαρές καί διάφανες σάν τό ἥλιακό φῶς. Ἡ ἀλήθεια προέρχεται ἀπό τόν Θεό. Ἡ ἀπάτη, ῥ" ὄλες τίς μυριόμορφες φάσεις τῆς, προέρχεται ἀπό τόν Σατανά. Καί ὅποιος μέ ὅποιοιδήποτε τρόπο ξεφεύγει ἀπό τήν εὐθυγραμμισμένη ἀλήθεια, προδίδει τόν ἑαυτό του καί κατατάσσεται μέ τό μέρος τοῦ πονηροῦ. Δέν μπορούμε νά πούμε τήν ἀλήθεια ἐκτός μόνο ἀν τήν ξέρομε. Καί πόσες φορές συμβαίνει προκατειλημμένες γνώμες, προσωπικές προτιμήσεις, περιορισμένη γνώση τῶν πραγμάτων, πλημμελής κρίση, νά ἐμποδίζουν τήν ορθή ἀντίληψη τῶν ζητημάτων μέ τά ὅποια εχομε νά κάνομε! Δέν μπορούμε νά λέμε τήν ἀλήθεια ἐκτός ἀν ἡ σκέψη μας καθοδηγεῖται διαρκῶς ἀπό Ἐκεῖνον ὁ Ὅποιος εἶναι ἡ ἀλήθεια.

Μέ τόν ἀπόστολο Παῦλο ὁ Χριστός μάς παροτρύνει, «Ὁ λόγος σας ἀς ἦναι πάντοτε μέ χάριν.» «Μηδεῖς λόγος σαπρός ἀς μή ἐξέρχεται ἐκ τοῦ στόματός σας, ἀλλ" ὅστις εἶναι καλός πρὸς οἰκοδομήν τῆς χρείας, διὰ νά δώση χάριν εἰς τοὺς ἀκούοντας.» (Κολ. 4:6, Ἐφ. 4:29). Ἐξεταζόμενα κάτω ἀπ" αὐτό τό βιβλικό φῶς, τά ἐπί, τοῦ ὄρους λόγια τοῦ Χριστοῦ φαίνονται νά καταδικάζουν τά πειράγματα, τίς ἀνοησίες καί τίς ἀσεμνες συζητήσεις. Απαιτοῦν νά εἶναι τά λόγια μας ὄχι μόνο ειλικρινή, ἀλλά καί ἀγνά.

Ὅσοι μαθητεύουν κοντά στόν Χριστό δέν θά συγκοινωνοῦν [78] «εἰς τά ἔργα τά ἀκαρπα τοῦ σκότους.» (Ἐφ. 5:11). Μέ τίς κουβέντες τους, ὅπως καί μέ τή ζωή τους, θά ἐκδηλώνουν τήν ἀπλότητα, τήν ἐντιμότητα καί τή φιλαλήθεια. Ἐπειδή προετοιμάζονται νά ζήσουν μέ τή συντροφιά ἐκείνων γιά τοὺς ὅποιους λέγεται ὅτι «ἐν τῷ στόματι αὐτῶν δέν εὐρέθη δόλος.» (Ἄποκ. 14:5).

«Μή ἀντισταθῆτε πρὸς τόν πονηρόν ἀλλ" ὅστις σέ ραπίση εἰς τήν δεξιάν σου σιαγόνα στρέψον εἰς αὐτόν καί τήν ἄλλην»—ματθ. 5:39

Αφορμές γιά προστριβές δέν ἐλλειπαν ἀπό τοὺς Ἰουδαίους καθῶς ἔρχονταν σέ συχνή επαφή μέ τοὺς Ρωμαίους στρατιῶτες.

Στρατιωτικά αποσπάσματα βρίσκονταν έγκαταστημένα σέ διάφορα σημεία τής Ίουδαίας και τής Γαλιλαίας, και ή παρουσία τους υπενθύμιζε διαρκώς στό λαό τήν εθνική τους κατάπτωση. Μέ πικρία ψυχής άκουγαν τόν γοερό ήχο τής σάλπιγγας και έβλεπαν τίς στρατιωτικές ομάδες νά παρατάσσονται γύρω από τό ρωμαϊκό λάβαρο και νά υποκλίνονται εύλαβικά μπροστά στό σύμβολο αυτό τής αύτοκρατορικής δύναμης. Ό λαός έρχονταν σέ συχνές μέ τό στρατό προστριβές οί όποιες ξάναβαν τά λαϊκά πάθη. Πολλές φορές τύχαινε ένας Ρωμαίος άξιωματικός νά οδοιπορεί επί κεφαλής τών άνδρών τής στρατιωτικής φρουράς πού μετακινούνταν βιαστικά από τό ένα μέρος στό άλλο, και νά βρεθεί ξαφνικά μπροστά σέ Εβραίους χωρικούς πού εργάζονταν στά χωράφια τους. Τούς άνάγκασε τότε νά σηκώσουν τό φορτίο του και νά τό άνεβάσουν στή βουνοπλαγιά ή νά κάνουν όποιαδήποτε άλλη άγγαρεία τούς χρειαζόνταν. Τό δικαίωμα αυτό τούς τό χορηγούσε ό ρωμαϊκός νόμος και κάθε αντίσταση σέ τέτοιου είδους προσταγές αντιμετωπίζονταν μέ τούς σαρκασμούς και τή βαναυσότητα τών κατακτητών. Η κάθε μέρα πού περνούσε προξενούσε στήν καρδιά τού λαού ζωηρότερη διαρκώς τήν επιθυμία νά άποτινάξουν τόν ρωμαϊκό ζυγό. Τό επαναστατικό αυτό πνεύμα εκδηλώνονταν εντονότερα άνάμεσα στους θαρραλέους και σκληραγωγημένους Γαλιλαίους. Η συνοριακή πόλη τής Καπερναούμ άποτελούσε τήν έδρα τής τοπικής ρωμαϊκής φρουράς, και τήν ώρα άκόμη εκείνη τής διδαχής του Ιησού, ή θέα μιάς ομάδας στρατιωτών ξανάφερε στή μνήμη τών άχροατών Του τήν τραγική σκέψη τής ταπείνωσης του Ισραήλ. Οί άνθρωποι έστρεφαν τά βλέμματα μέ άγωνία στόν Χριστό, ελπίζοντας ότι Αύτός ήταν Εκείνος πού θά ταπείνωνε τήν περηφάνεια τής Ρώμης.

Ό Ιησούς άτένιζε μέ λύπη τά στραμμένα σ' Αύτόν πρόσωπα ολόγυρά Του. Παρατηρούσε τό πνεύμα τής εκδίκησης πού άφησε σταμπαριστά τά ίχνη του πάνω σ' αυτά και άνεγνώριζε μέ τί βαθειά ριζωμένη πικρία οί άνθρωποι λαχταρούσαν για τή δύναμη νά συντρίψουν τούς καταδυνάστες τους. Μέ θλιμμένο ύφος τούς εκλιπαρεί, «μη άντισταθήτε πρός τόν πονηρόν· άλλ' όστις σέ ραπίση εις τήν δεξιάν σου σιαγόνα, στρέψον εις αύτόν και τήν άλλην.»

Τά λόγια αυτά ήταν άπλώς μιά επανάληψη τής διδασκαλίας τής Παλαιάς Διαθήκης. Είναι αλήθεια ότι ή εντολή «“Οφθαλμόν αντί οφθαλμού και όδόντα αντί όδόντος» (Λευ. 24:20), συμπεριλαμβάνονταν στή Μωσαϊκή νομοθεσία. Άλλ' αυτό ήταν ένα πολιτικό

θέσπισμα. Κανένας δέν είχε τή δικαιολογία νά εκδικηθεί υπερασπιζόμενος τόν έαυτό του, αφού ό Κύριος είχε δηλώσει: «Μή είπης, θέλω άνταποδώσει κακόν.» «Μή είπης, καθώς έκαμεν εις εμέ, ούτω θέλω κάμει εις αυτόν.» «Εις τήν πτώσιν του εχθρού σου μή χαρής. Εάν πεινά ό εχθρός σου, δός εις αυτόν άρτον νά φάγη και εάν διψά, πότισον αυτόν ύδωρ.» (Παρ. 20:22, 24:29,17, 25:21-22).

[80]

Ολόκληρη ή ζωή του Χριστού δέν ήταν παρά μιá έμπρακτη εφαρμογή τής αρχής αυτής. Ό Σωτήρας μας έγκατέλειψε τήν ούράνια κατοικία Του μέ τό σκοπό νά φέρει τό ψωμί τής ζωής στους εχθρούς Του. Άν και ή δυσφήμιση και ό κατατρεγμός Τόν άκολουθούσαν κατά πόδι άπ' τή φάτνη μέχρι τόν τάφο, τό μόνο αποτέλεσμα πού έδρεψαν άπ' Αυτόν ήταν ή ακατάβλητη εκδήλωση τής συγχωρητικής αγάπης. Μιλώντας μέσο του προφήτη Ήσαία λέγει: «Τόν νότον Μου έδωκα εις τούς μαστιγούντας, και τás σιαγόνas Μου εις τούς μαδίζοντας· δέν έκρυφα τό πρόσωπόν Μου άπό ύβρισμών και έμπτυσμάτων.» «Ήτο κατατεθλιμμένος και βεβασανισμένος, αλλά δέν ήνοιξε τό στόμα Αυτόύ· έφέρθη ως άρνίον επί σφαγήν, και ως πρόβατον έμπροσθεν του κείροντος αυτό άφωνον, ούτω δέν ήνοιξε τό στόμα Αυτόύ.» (Ής. 50:6, 53:7). Και άπό τό σταυρό του Γολγοθά άντηχούν άκόμη μέσ' τό κύλισμα του χρόνου οί προσευχές Του για τούς δολοφόνους Του και τό έλπιδοφόρο μήνυμά Του για τόν έτοιμοθάνατο ληστή.

Ή παρουσία του Πατέρα περιέβαλλε τόν Χριστό ώστε νά μή ύποστει περισσότερο άπ' ό,τι ή αιώνια αγάπη έκρινε άπαραίτητο για τό καλό του κόσμου. Αυτή ή σκέψη αποτελούσε τήν πηγή τής παρηγοριάς Του και πρέπει νά τήν άποτελεί και για μάς. Εκείνος στήν καρδιά του όποιου έχει ένσταλλαχθεί τό Πνεύμα του Χριστού, ζει αναπόσπαστος άπό τόν Χριστό. Τό κτύπημα πού στοχεύει εναντίον του, πέφτει πάνω στον Σωτήρα ό Οποίος τόν περιβάλλει μέ τήν παρουσία Του. Ό,τιδήποτε του συμβαίνει έρχεται άπό τόν Χριστό. Δέν έχει άνάγκη νά άντισταθεί μόνος του στο κακό, επειδή ό Χριστός είναι ό υπερασπιστής του. Τίποτε δέν μπορεί νά τόν έγγίσει εκτός άν τό επιτρέψει ό Κύριος και «τά πάντα» όσα Εκείνος επιτρέπει «συνεργούσι προς τό άγαθόν εις τούς αγαπώντας τόν Θεόν.» (Ρωμ. 8:28).

[81]

«Εις τόν θέλοντα νά κριθή μετά σου, και νά λάβη τόν χιτώνα σου, άφες εις αυτόν και τό ίμάτιον· και άν σε άγγαρεύσει τις μίλιον εν, ύπαγε μετ' αυτού δύο.»

Ὁ Ἰησοῦς ἀπαίτησε ἀπό τούς οπαδούς Του, ἀντί νά ἀντιστέκον-
 ται στίς ἀξιώσεις αὐτῶν πού βρῖσκονταν στήν ἐξουσία, νά κάνουν
 περισσότερο ἀκόμη ἀπ' ὅ,τι τούς ζητούσαν νά κάνουν. Καθόσο
 τούς ἦταν δυνατό, ὄφειλαν νά ἐκτελοῦν τήν κάθε ὑποχρέωσή τους
 προσφέροντας καί παραπάνω ἀπ' ὅ,τι τούς πρόσταζε ἡ κρατική νο-
 μοθεσία. Ὁ νόμος, ὅπως τόν μετέδωσε ὁ Μωϋσῆς, ἐξασφάλιζε μιᾶ
 συγκινητική προστασία γιά τούς φτωχοῦς. Ὄταν ἕνας ἄπορος ἐνε-
 χυρίαζε τό ρούχο του σάν ἐγγύηση ὅτι θά τηρούσε τό λόγο του ἢ
 θά ξεπλήρωνε τό χρέος του, ὁ πιστωτής δέν εἶχε τό δικαίωμα νά
 μπει μέσα στό σπίτι του γιά νά τό πάρει. Ἐπρεπε νά περιμένει νά
 τοῦ φέρουν τό ἐνέχυρο ἐξω στό δρόμο. Καί ἀνεξαίρετα, κάτω ἀπ'
 ὅποιαδήποτε περίσταση, μέ τή δύση του ἡλίου ἐπρεπε νά ἐπιστρα-
 φεῖ τό ἐνέχυρο στόν κάτοχό του. (Δευτ. 24:10-13). Τήν εποχή
 του Χριστοῦ ἐλάχιστη σημασία δίνονταν στίς φιλόστοργες αὐτές
 προνοητικές ἐκδηλώσεις πού προμήθευε ὁ νόμος. Ὁ Ἰησοῦς ὅμως
 δίδαξε τούς οπαδούς Του νά σέβονται τίς ἀποφάσεις του δικαστη-
 ρίου, ἔστω καί ἂν αὐτές ὑπερέβαιναν τίς ἀξιώσεις τίς ἐπιβεβλημένες
 ἀπό τό Μωσαϊκό νόμο. Καί ἂν ἀκόμη ἡ ποινή τούς επέβαλε τή
 στέρηση ἐνός μέρους τοῦ ντυσίματός τους, ἐπρεπε νά ὑποταγοῦν
 σ' αὐτή. Ἐπί πλέον ὄφειλαν ὄχι μόνο νά παραχωρήσουν στόν πι-
 στωτή ὅ,τι δικαιωματικά του ἀνήκε, ἀλλά στήν ἀνάγκη, ἐπρεπε νά
 δώσουν καί περισσότερο ἀκόμη ἀπ' ὅ,τι τό δικαστήριο του χορη-
 γούσε τό δικαίωμα νά πάρει. «Εἰς τόν θέλοντα νά κριθεῖ μετά σου,»
 εἶπε, «καί νά λάβει τόν χιτώνα σου, ἄφες εἰς αὐτόν καί τό ἱμάτιον.
 Καί ἂν σέ ἀγγαρεύση τις μίλιον ἐν, ὑπαγε μετ' αὐτοῦ δύο.» Καί
 προσθέτει: «Εἰς τόν ζητούντα παρά σου δίδε· καί τόν θέλοντα νά
 δανεισθῆ ἀπό σου μὴ ἀποστραφῆς.» Τό ἴδιο ἀκριβῶς μάθημα εἶχε
 διδάξει ὁ Μωϋσῆς: «Δέν θέλεις σκληρύνει τήν καρδίαν σου, οὔδέ
 θέλεις κλείσει τήν χεῖρα σου ἀπό τοῦ πτωχοῦ ἀδελφοῦ σου· ἀλλ'
 ἐξάπαντος θέλεις δανείσει εἰς αὐτόν ἱκανά διά τήν χρεῖαν αὐτοῦ, εἰς
 ὅ,τι χρειάζεται.» (Δευτ. 15:7-8). Αὐτή ἡ γραφική περιχοπή διευ-
 κρινίζει τή σημασία τῶν λόγων του Σωτήρα. Ὁ Χριστός δέν μάς
 διδάσκει νά δίνουμε χωρίς καμιᾶ διάκριση στόν καθένα πού παρουσι-
 ἀζεται ζητώντας μας βοήθεια. Τό «Θέλεις δανείσει εἰς αὐτόν ἱκανά
 διά τήν χρεῖαν αὐτοῦ,» δέν ἀναφέρεται σέ δάνειο, ἀλλά μάλλον σέ
 χάρισμα καί συμφωνεῖ μέ τήν προτροπή, «δανεῖζετε, μηδεμίαν ἀπο-
 λαβήν ἐλπίζοντες.» (Λουκ. 6:35).

«Όταν ελεείς μέ τήν καρδιά σου,
τρεις ελεείς αντί γιά ένα:
Τόν πεινασμένο γείτονά σου,
τόν έαυτό σου καί Εμένα.»

«Αγαπάτε τούς εχθρούς σας»—ματθ. 5:44

Του Λυτρωτή τό μάθημα «μή αντίσταθήτε πρός τόν πονηρόν», ήταν δυσκολοχώννευτο γιά τούς εκδικητικούς Εβραίους καί άρχισαν νά γογγύζουν ψιθυρίζοντας άναμεταξύ τους. Άλλ' ό Χριστός συνέχισε κάνοντας μιά άκόμη πιό άπαιτητική δήλωση: «Ήκούσατε ότι έρρέθη, θέλεις αγαπά τόν πλησίον σου καί μίσει τόν εχθρόν σου· Εγώ όμως σάς λέγω, Αγαπάτε τούς εχθρούς σας, εύλογείτε εκείνους οίτινες σάς καταρώνται, ευεργετείτε εκείνους οίτινες σάς μισούσι, καί προσεύχεσθε υπέρ εκείνων οίτινες σάς βλάπτουσι καί σάς κατατρέχουσι· διά νά γείνητε υιοί του Πατρός σας του εν τοίς ούρανοίς.»

[83]

Αυτό ήταν τό πνεύμα τού νόμου τόν όποίο οί ραββίνοι είχαν καταντήσει ένα ψυχρό καί άκαμπτο κώδικα διαφόρων άπαιτήσεων. Θεωρούσαν τόν εαυτό τους άνώτερο άπό τούς λοιπούς ανθρώπους καί άξιο ιδιαιτέρων θεϊκών άπολαυών λόγω τής φυλετικής καταγωγής τους σάν Ισραηλίτες. Ό Χριστός όμως τόνισε ότι μόνο μέ τήν εκδήλωση ενός συγχωρητικού πνεύματος αγάπης θά μπορούσαν νά άποδείξουν ότι αύτοί εμφορούνται άπό κίνητρα άνώτερα άπ' ό,τι οί τελώνες καί οί άμαρτωλοί τούς όποιους περιφρονούσαν.

Έστρεψε τήν προσοχή τών άχροατών Του στόν Αρχηγό του σύμπαντος, παρουσιάζοντάς Τον μ' ένα καινούργιο όνομα, «Πάτερ ήμών.» Ήθελε νά τούς κάνει νά καταλάβουν τί τρυφερά αισθήματα έτρεφε γι' αύτούς ό Θεός. Δίδαξε ότι ό Θεός ένδιαφέρεται γιά κάθε μιά ψυχή· ότι «καθώς σπλαχνίζεται ό Πατήρ τά τέκνα, ούτως ό Κύριος σπλαχνίζεται τούς φοβουμένους Αύτόν.» (Ψαλμ. 103:13). «Ενας τέτοιος χαρακτηρισμός του Θεού δέν έχει ποτέ δοθεί άπό καμιά θρησκεία του κόσμου εκτός άπό τή θρησκεία τής Βίβλου. Ή είδωλολατρεία διδάσκει τούς ανθρώπους νά άποβλέπουν στό ύπέρτατο Όν σάν άντικείμενο πού εμπνέει τό φόβο μάλλον παρά τήν αγάπη—σάν μιά μοχθηρή θεότητα πού κατευνάζεται μέ θυσίες μάλλον, παρά σάν Πατέρα πού σκορπίζει μέ άφθονία στά παιδιά Του τά δώρα τής αγάπης Του. Καί αύτοί άκόμη οί Ισραηλίτες είχαν

τόσο τυφλωθεί ως προς τις πολύτιμες διδασκαλίες των προφητών σχετικά με τον χαρακτήρα του Θεού, ώστε αυτή η αποκάλυψη της πατρικής αγάπης Του τούς ήρθε σάν κάτι τό πρωτότυπο, σάν δώρο ολοκαίνουργο προσφερόμενο στον κόσμο.

[84] Οί Ιουδαίοι πίστευαν ότι ο Θεός αγαπούσε εκείνους πού Τόν ύπηρετούσαν—καί κατά τή γνώμη τους, αυτοί ήταν εκείνοι πού τηρούσαν τά εντάλματα των ραββίνων—καί ότι ο υπόλοιπος κόσμος βρίσκονταν κάτω από τήν αποδοκιμασία και τήν κατάρα του Θεού. 'Αλλ' ο Ιησούς είπε ότι δέν είναι έτσι. Ολόκληρος ο κόσμος, καλός και κακός, επωφελείται από τις ήλιαχτίδες της αγάπης Του. Τήν αλήθεια αυτή έπρεπε νά τήν έχουν διδαχθεί από τήν ίδια τή φύση. Επειδή ο Θεός «ανάτέλλει τον ήλιον Αύτου επί πονηρούς και αγαθούς, και βρέχει επί δικαίους και άδικους.»

Δέν είναι καμιά ιδιαίτερη δύναμη κρυμμένη στα σπλάχνα της γης πού τήν αναγκάζει νά παράγει χρόνο μέ τό χρόνο τά αγαθά της και νά ακολουθεί κανονικά γύρω άπ' τον ήλιο τήν τροχιά της. Τό χέρι του Θεού κατευθύνει τους πλανήτες και τούς κρατάει πάνω στην καθορισμένη τους τροχιά στον ούρανό. Μέ τή δύναμη Του χειμώνας και καλοκαίρι, σπορητός και θερισμός, μέρα και νύχτα διαδέχονται τό ένα τό άλλο κατά τή συνηθισμένη τους αλληλουχία. Μέ τό λόγο Του ή βλάστηση αύξάνει, τά φύλλα ξεπετάζονται και τά λουλούδια άνθοϋν. Κάθε τι καλό πού εχομε, κάθε ακτίνα ήλιακού φωτός, κάθε σταλαματιά βροχής, κάθε μόριο τροφής, κάθε στιγμή ζωής, είναι ένα δώρο της αγάπης Του.

Ενώ ούτε νά αγαπήσομε μπορούσαμε άκόμη, ούτε άξιαγάπητοι είμασταν στον χαρακτήρα, αλλά «μισητοί και μισούντες αλληλους,» ο ούράνιος Πατέρας μας μάς εύσπλαχνίστηκε. Καί «ότε έφανερώθη ή χρηστότης και ή φιλανθρωπία του Σωτήρος ήμών Θεού, ούχι εξ έργων δικαιοσύνης, τά όποια έπράξαμεν ήμείς, αλλά κατά τό έλεος Αύτου έσωσεν ήμάς.» (Τίτ. 3:3-5). 'Η άποδοχή της αγάπης Του θά μάς κάνει και εμάς κατά τον ίδιο τρόπο αγαθούς και τρυφερούς όχι μόνο προς αυτούς πού μάς είναι ευχάριστοι, αλλά και προς τούς πιο άνόσιους, άδικους και άμαρτωλούς.

[85] Παιδιά του Θεού λογίζονται όσοι είναι συμμετοχοι της φύσης Του. Ούτε ή κοινωνική μας θέση, ούτε ή καταγωγή μας, ούτε ή εθνικότητά μας, ούτε τά θρησκευτικά μας προνόμια μπορούν νά άποδείξουν ότι είμαστε μέλη της οικογένειας του Θεού. Αυτό τό κατορθώνει μόνο ή αγάπη, ή αγάπη πού άγκαλιάζει τον κόσμο ο-

λόκληρο. Καί οί άμαρτωλοί άκόμη, όσοι δέν έχουν κλείσει έρμητικά τήν καρδιά τους στό Πνεύμα τού Θεού, άνταποκρίνονται καί αύτοί στην καλωσύνη. Μπορεί νά άνταποκρίνονται μέ μίσος στό μίσος, ξέρουν όμως νά δείχνουν καί αγάπη γιά τήν αγάπη. Αλλά τό μόνο πού προσφέρει αγάπη άντί γιά μίσος είναι τό Πνεύμα του Θεού. Τό νά δείχνει κανείς καλωσύνη στους άχάριστους καί στους κακούς, τό νά κάνει τό καλό χωρίς νά περιμένει καμιά άνταπόδοση, είναι τά διακριτικά του ούράνιου βασιλικού άξιώματος, τά βέβαια άποδεικτικά μέ τά όποια τά τέκνα του Ύψιστου φανερώνουν τήν προνομιούχο θέση τους.

«Έστε λοιπόν σεις τέλειοι, καθώς ό πατήρ σας ό εν τοις ούρανοίς είναι τέλειος»—ματθ. 5:48

Η λέξη «λοιπόν» ύπαινίσσεται κάποιο συμπέρασμα, μιά κατάληξη των όσων έχουν ειπωθεί προηγουμένως. Αφού ό Ιησούς περιέγραψε στό άχροατήριό του τήν άστείρευτη εύσπλαχνία καί αγάπη του Θεού, σάν επακόλουθο τούς ζητάει νά γίνουν καί αύτοί τέλειοι. Επειδή ό ούράνιος Πατέρας σας «είναι αγαθός προς τούς άχάριστους καί τούς κακούς» (Λουκ. 6:35), επειδή έσχυψε τόσο χαμηλά γιά νά σάς ύψώσει. έπομένως μπορείτε. λέγει ό Ιησούς, νά [86] Τοϋ μοιάσετε κατά τόν χαρακτήρα καί νά σταθήτε άψογοι στην παρουσία άνθρώπων καί άγγέλων.

Οί όροι πού εξασφαλίζουν μέ τή χάρη τού Θεού τήν αιώνια ζωή είναι άκριβώς οί ίδιοι πού ύπήρχαν στην Έδέμ, άψογη δηλαδή δικαιοσύνη, άρμονία μέ τόν Θεό, άπόλυτη προσαρμογή στις άρχές τού νόμου Του. Ό ιδανικός χαρακτήρας παρουσιάζεται ό ίδιος στην Παλαιά Διαθήκη όπως καί στην Καινή. Τό ιδανικό αύτό δέν είναι κάτι τό άκατόρθωτο γιά μάς. Η κάθε εντολή, τό κάθε πρόσταγμα τού Θεού περικλείει μιά θετική ύπόσχεση πάνω στην όποία βασίζεται ή εντολή. Ό Θεός προνόησε γιά τά μέσα πού θά μάς βοηθήσουν νά γίνομε όμοιοι μέ Αύτόν. Τόν άντικειμενικό αύτόν σκοπό θά τόν εκπληρώσει γιά δλους εκείνους πού δέν άντιτίθενται στό έργο τής χάρης Του παρεμβάλλοντας πεισματικά τό δικό τους θέλημα.

Ό Θεός μάς αγάπησε μέ άνείπωτη αγάπη καί ή δική μας προς Αύτόν αγάπη ξυπνάει μόλις αρχίζομε νά σχηματίζομε κάποια ιδέα γιά τό μήκος καί πλάτος καί ύψος καί βάθος από τήν αγάπη Του αύτή «τήν υπερβάλλουσαν πάσαν γνώσιν.» Μέ τήν άποκάλυψη τής

έλκυστικής ζωής τού Χριστού, μέ τήν επίγνωση τής αγάπης πού εκδήλωσε γιά μάς ενώ είμασταν ακόμη μέσα στήν άμαρτία, ή σκληρή καρδιά μαλακώνει καί δαμάζεται καί ό άμαρτωλός μετασχηματίζεται καί γίνεται παιδί τού ούρανού. Ποτέ ό Θεός δέν μετέρχεται μέσα εξαναγκαστικά. Μεταχειρίζεται τήν αγάπη γιά νά άποβάλλει τήν άμαρτία από τήν καρδιά. Κι” έτσι μετατρέπει τήν ύπερηφάνεια σέ ταπεινοφροσύνη καί τήν εχθρα καί άπιστία, σέ αγάπη, καί πιστότητα.

[87] Οί Ιουδαίοι αγωνίζονταν σκληρά νά φθάσουν στήν τελειότητα μέ τίς άτομικές τους προσπάθειες, χωρίς όμως νά τό κατορθώσουν. Ό Χριστός τούς είχε ήδη πει ότι μέ τή δική τους τή δικαιοσύνη δέν θά μπορούσαν ποτέ νά εισέλθουν στή βασιλεία τών ούρανών. Καί τώρα τούς ύποδειχνει τά πραγματικά χαρακτηριστικά τής δικαιοσύνης από τήν όποία πρέπει νά διέπονται όλοι όσοι θά εισέλθουν στόν ούρανό. Από τήν άρχή μέχρι τό τέλος τής επί του Όρους Ομιλίας Του είχε περιγράψει τούς καρπούς της. Τώρα μέ μία μόνο φράση τονίζει τήν πηγή καί τή φύση της: «Έστε τέλειοι καθώς ό Θεός είναι τέλειος.» Ό νόμος είναι άπλώς τό αντίγραφο τού χαρακτήρα τού Θεού. Παρατηρήσετε στόν ούράνιο Πατέρα σας μιά τέλεια εκδήλωση τών άρχών πού συνιστούν τά θεμέλια του διακυβερνητικού Του συστήματος.

Ό Θεός είναι αγάπη. Όπως οί φωτεινές άκτίνες άπαυγάζουν άπ” τόν ήλιο, έτσι ρέουν άπ” Αυτόν ή αγάπη, τό φώς καί ή χαρά πρós όλα Του τά πλάσματα. Η φύση Του είναι νά δίνει. Η ζωή Του ή ίδια είναι ένα ξεχείλισμα άφίλαυτης αγάπης.

«Δόξα Του είναι τών παιδιών Του τό καλό.

Χαρά Του, τής Πατρότητας τό τρυφερό φυτό.»

Μάς λέγει νά είμαστε τέλειοι κατά τόν ίδιο τρόπο, όπως ό Θεός είναι τέλειος. Όφείλομε νά είμαστε πηγή φωτός καί εύλογίας μέσα στόν περιορισμένο μας κύκλο, όπως Εκείνος είναι ς” ολόκληρο τό σύμπαν. Έμείς δέν έχομε τίποτε τό δικό μας, αλλά τό φώς τής αγάπης Του λάμπει επάνω μας καί καθήκον μας είναι νά άντανακλώμε τή λαμπρότητα Του. Χάρη στήν καλωσύνη πού δανειζόμαστε από τόν Θεό, μπορούμε νά είμαστε καί εμείς τέλειοι μέσα στή δική μας σφαίρα δπως Εκείνος είναι στή δική Του.

[88] Ό Ιησούς είπε: «Έστε τέλειοι καθώς ό Πατήρ σας είναι τέλειος.» Άν είσθε παιδιά του Θεού, είσθε συμμετοχοί της φύσης Του καί δέν μπορεί παρά νά είσθε όμοιοι μ” Αυτόν. Κάθε παιδί

γεννιέται άπ' τή ζωή τού πατέρα του. Άν εισθε παιδιά τού Θεού, γεννημένα μέ τό Πνεύμα Του, ζήτε μέ τή ζωή τού Θεού. «Έν Αύτώ [εν τώ Χριστώ] κατοικεί πάν τό πλήρωμα τής θεότητας σωματικώς.» (Κολ. 2:9). Καί ή ζωή του Χριστού φανερώνεται «έν τή θνητή ήμών σαρκί.» (Β' Κορ. 4:11). Αύτή ή ζωή θά άναπαράγει τόν ίδιο χαρακτήρα καί θά άποδώσει τά ίδια εργα όπως έκανε γι' Αύτόν. Μ' αυτόν τόν τρόπο θά βρεθήτε εναρμονισμένοι μέ κάθε εντολή του νόμου Του: «Επειδή ό νόμος τού Κυρίου είναι άμωμος, έπιστρέφων ψυχήν.» (Ψαλμ. 19:7). Μέσο τής άγάπης, έκπληροΐται «ή δικαιοσύνη του νόμου εις ήμάς τούς μή [περιπατούντας κατά τήν σάρκα], αλλά κατά τό Πνεϋμα.» (Ρωμ. 8:4).

[89]

Κεφάλαιο 4: Τα γνησια κινητρα της χριστιανικής υπηρεσίας

«Προσέχετε νά μή κάμνητε την ελεημοσύνην σας εμπροσθεν των ανθρώπων, διά νά βλέπησθε ύπ' αυτών»—ματθ. 6:1

Τά λόγια τής επί τού Όρους Διδαχής του Χριστού εξέφραξαν εκείνο ακριβώς πού προσπαθούσε νά διδάξει με την έμπρακτη ζωή Του καί πού οί άνθρωποι δεν μπορούσαν νά κατανοήσουν.

Δεν χωρούσε στό νού τους πώς γίνονταν, ενώ είχε τόσο μεγάλη δύναμη, νά μή τή χρησιμοποιεί για νά επιτύχει εκείνο πού αύτοί θεωρούσαν τό ανώτερο καλό. Τό πνεύμα τους, τά κινήτρά τους καί ή μεθοδικότητά τους διέφεραν διαμετρικά από τά δικά Του. Ενώ ισχυρίζονταν ότι ήταν στό άκρο ζηλωτές τού νόμου, ό αυτοδοξασμός όμως άποτελούσε τόν πραγματικό αντικειμενικό σκοπό τους. Ό Χριστός εμελλε άκριβώς νά τούς αποδείξει ότι ό φίλαυτος άνθρωπος είναι παραβάτης τού νόμου.

Άλλ' οί προσφιλείς τών Φαρισαίων αρχές είναι ιδιότητα χαρακτηριστική τού ανθρώπινου γένους τής κάθε εποχής. Τό φαρισαϊκό πνεύμα είναι τό πνεύμα τής ανθρώπινης φύσης. Δείχνοντας ό Χριστός την αντίθεση ανάμεσα στό δικό Του πνεύμα καί στή δική Του μέθοδο καί στό πνεύμα καί στίς μεθόδους τών ραββίνων, προσφέρει μιá διδαχή εφαρμόσιμη από τούς ανθρώπους τής κάθε εποχής.

[90]

Στόν καιρό τού Χριστού οί Φαρισαίοι προσπαθούσαν διαρκώς νά κερδίσουν τήν εύνοια τού ούρανού για νά εξασφαλίσουν τή δόξα τού κόσμου καί τήν εύημερία τήν όποία θεωρούσαν σάν αμοιβή τής αρετής. Έκαναν συνάμα τίς αγαθοεργίες τους κατά τρόπο επιδεικτικό μπροστά στους ανθρώπους μέ σκοπό νά επισύρουν τήν προσοχή τους καί νά αποκτήσουν τή φήμη τής άγιότητας.

Ό Χριστός τούς επέπληξε για τό επιδεικτικό τους πνεύμα, δηλώνοντας ότι μιá τέτοια λατρεία δέν τήν αναγνωρίζει ό Θεός καί ότι οί κολακείες καί ό θαυμασμός τών ανθρώπων πού αύτοί μέ τόσο ζήλο έπεδίωκαν, θά ήταν ή μοναδική τους αμοιβή. «Όταν δέ σύ κάμνης ελεημοσύνην,» είπε, «ας μή γνωρίζη ή άριστερά σου τί

κάμνει ή δεξιά σου. Διά νά ήναι ή ελεημοσύνη σου εν τω κρύπτω· καί ό Πατήρ σου ό βλέπων εν τω κρύπτω, Αύτός θέλει σοι ανταποδώσει έν τω φανερώ.»

Μέ τά λόγια αύτά ό Χριστός δέν δίδαξε ότι ή άγαθοεργία πρέπει νά τηρείται πάντοτε άπόλυτα μυστική. Γράφοντας μέ Πνεύμα Άγιο, ό απόστολος Παύλος δέν απέκρυψε τό γενναιόδωρο πνεύμα τής αύτοθυσίας τών Μακεδόνων Χριστιανών, άλλ' άνέφερε για τή χάρη μέ τήν όποία ό Χριστός έργάσθηκε μέσο αύτών. Τό αποτέλεσμα ήταν νά παρακινήθούν καί άλλοι από τό ίδιο πνεύμα. Άναφερόμενος επίσης στην εκκλησία τών Κορινθίων είπε ότι: «Ό ζήλος σας διηγείρε πολλούς.» (Β' Κορ. 9:2).

Τά λόγια τού Χριστού είναι άυτονόητα. Ή άγαθοεργία δέν άποσκοπεί στό νά εξασφαλίσει τήν από μέρους τών ανθρώπων δόξα καί τιμή. Ή πραγματική θεοσέβεια ποτέ δέν επιζητεί τήν επίδειξη. Αύτοί πού άρέσκονται στά παινέματα καί στίς κολακείες καί τρέφονται μ' αύτά σάν νάναι γλυφιτζούρι, μόνο τό όνομα έχουν ότι είναι Χριστιανοί.

Μέ τά καλά τους έργα οί οπαδοί τού Χριστού πρέπει νά επιζητούν τή δόξα όχι τή δική τους, αλλά Εκείνου μέ τή χάρη καί τή δύναμη τού Όποίου τά πραγματοποιούν. Κάθε καλό έργο έπιτελείται μέ τή βοήθεια τού Αγίου Πνεύματος καί τό Πνεύμα χορηγείται για νά δοξάσει όχι τόν παραλήπτη αλλά τόν Δωρητή. Όταν τό Πνεύμα τού Χριστού φωτίζει τήν ψυχή, τά χείλη προφέρουν διαρκώς αίνο καί εύγνωμοσύνη στόν Θεό. Οί προσευχές σας, ή εκπλήρωση τού καθήκοντος, ή φιλανθρωπία σας, ή αύτοθυσία σας δέν θά άποτελούν τό κέντρο τών σχέσεων σας ή τό θέμα τής ομιλίας σας. Ό Ιησούς θά εξυψώνεται, τό εγώ βαθμηδόν θά χάνεται καί τότε ό Χριστός θά καταστεί «τά πάντα έν πάσι.»

Όφείλομε νά βοηθούμε μέ τήν καρδιά μας, όχι ζητώντας νά επίδειχθούμε, άλλ' ώθούμενοι από οίκτο καί αγάπη για τούς δυστυχείς. Ή ειλικρινής πρόθεση καί ή πραγματική καλωσύνη τής καρδιάς είναι τά μοτίβα πού αναγνωρίζει ό ούρανός. Ή ψυχή πού εμφορείται από ειλικρινή αγάπη καί πραγματική καθιέρωση, είναι πολυτιμότερη στά μάτια τού Θεού άπ' ό,τι τό χρυσάφι τού Όφείρ.

Δέν πρέπει νά μάς απασχολεί καθόλου ή σχέση τής αμοιβής αλλά τής ύπηρεσίας. Καί ή άλήθεια είναι ότι καλωσύνη πού εκφράζεται μ' ενα τέτοιο άφίλαυτο πνεύμα δέν πρόκειται νά μείνει δίχως αμοιβή. «Ό Πατήρ σου ό βλέπων έν τω κρύπτω Αύτός θέλει σοί ανταπο-

δώσει ἐν τῷ φανερώ.» Ἄν καί ἀληθεύει ὅτι Αὐτός ὁ Ἴδιος ὁ Θεός εἶναι ἢ πολυτιμότερη Ἀμοιβή στήν ὁποία ὅλες οἱ ἄλλες συμπεριλαμβάνονται, ἢ ψυχὴ Τόν ἀποδέχεται καί Τόν ἀπολαβαίνει τότε μόνο δταν ἀφομοιωθεῖ μ' Αὐτόν κατὰ τόν χαρακτήρα. Μόνο ὅμοιες ἀναμεταξύ τους οντότητες ἀλληλοεκτιμούνται. Ὄταν ἐμεῖς προσφέρομε τόν ἑαυτό μας στόν Θεό γιά τήν ὑπηρεσία τῆς ἀνθρωπότητας, τότε Εκείνος ἀντιπροσφέρεται ς' ἐμάς.

[92] Εἶναι ἀδύνατο νά παραχωρεῖ κανεῖς τόν τόπο τῆς καρδιάς του γιά τό θεϊκό κανάλι τῶν εὐλογιῶν πού προορίζονται γιά τοὺς ἄλλους, καί νά μή γεύεται ὁ ἴδιος μιά πλούσια ἀνταμοιβή. Οἱ βουνοπλαγιές κι' οἱ κάμποι πού σχίζονται σέ ρεματιές γιά νά δώσουν πρὸς τὴ θάλασσα διέξοδο στά ορμητικά τῶν βουνῶν νερά, δέν βγαίνουν ζημιωμένες. Γιά τήν ὑπηρεσία πού προσφέρουν ἀμοίβονται ἑκατονταπλάσια. Ἐπειδὴ τό ρυάκι, κυλώντας μέ τό χαρούμενο μουρμουρητό του, ἀφίνει στό πέρασμά του πλούσια πίσω του τά δώρα τῆς βλάστησης καί τῆς γονιμότητας. Στίς ὄχθες του ἢ πρασινάδα εἶναι πάντα ζωηρότερη, τά δένδρα πιό πυκνόφυλλα, καί τά λουλούδια ἀφθονότερα. Ὄταν ἡ γῆ ἀσχημίζει ολόγυμνη καί κατάξερη κάτω ἀπὸ τόν πυρακτώμενο ἥλιο του καλοκαιριοῦ, μιά ολόδροση πράσινη σερπαντίνα προδίδει τό πέρασμα τοῦ ποταμοῦ. Καί ἡ πεδιάδα πού προσφέρει τόν κόρφο τῆς γιά ν' ἀγκαλιάσει τόν βουνίσιο θησαυρό καθὼς κατρακυλάει στή θάλασσα, ντύνεται κι' αὐτὴ μέ φρεσκάδα κι' ομορφιά, σύμβολο τῆς ἀνταμοιβῆς πού ἡ θεϊκὴ χάρη χορηγεῖ ς' ὅλους δσους προσφέρονται εὐελοντικά κανάλια γιά τὴ μετάδοσή τῆς στόν κόσμο.

Αὐτὴ τὴν εὐλογία γεύονται ὅσοι δείχνουν ἔλεος γιά τοὺς φτωχοὺς. Ὁ προφήτης Ἡσαΐας λέγει: «Δέν εἶναι τό νά διαμοιράζης τόν ἄρτον σου εἰς τόν πεινῶντα, καί νά εἰσάγης εἰς τὴν οἰκίαν σου τοὺς ἀστέγους πτωχοὺς· ὅταν βλέπεις τόν γυμνόν νά ἐνδύης αὐτόν, καί νά μή κρύπτῃς σεαυτόν ἀπὸ τῆς σαρκός σου· Τότε τό φῶς σου θέλει ἐκλάμψει ὡς ἡ αὐγὴ, καί ἡ ὑγεία σου ταχέως θέλει βλαστήσει... καί θέλεις εἰσθαι ὡς κήπος ποτιζόμενος, καί ὡς πηγὴ ὕδατος, τῆς ὁποίας τά ὕδατα δέν ἐκλείπουσι.» (Ἡς. 58:7-11).

[93] Ἡ φιλανθρωπία εἶναι πράξη διπλά εὐλογημένη. Ὅποιος βοηθᾷ τοὺς δυστυχεῖς δέν γίνεται μόνο εὐλογία γιά τοὺς ἄλλους, ἀλλ' εὐλογεῖται ταυτόχρονα καί ὁ ἴδιος καί μάλιστα σέ μεγαλύτερο ἀκόμη βαθμό. Ἡ χάρη του Χριστοῦ μέσ' τὴν καρδιά του δημιουργεῖ γνωρίσματα τοῦ χαρακτήρα διαμετρικὰ ἀντίθετα ἀπὸ τὴ φιλαυτία—γνω-

ρίσματα πού ραφινάρουν, εξευγενίζουν και πλουτίζουν τή ζωή. Καλωσυνάτες πράξεις καμωμένες στά κρυφά δένουν τίς καρδιές τών ανθρώπων τή μιά μέ τήν άλλη και τίς οδηγούν πλησιέστερα πρός τήν καρδιά Εκείνου από τόν Όποίο πηγάζει κάθε εύγενική παρόρμηση. Οί μικροφιλοφρονήσεις, οί μικροεκδηλώσεις αγάπης και αυτοθυσίας πού ξεχύνονται απ' τή ζωή τόσο φυσικά κι' ανθρώριβα σάν τή μοσχοβολιά του λουλουδιού, όλα παίζουν τό ρόλο τους στήν εύρύτερη απολαβή και εύτυχία τής ζωής. Και τελικά θά αποδειχθεί ότι ή αύταπάρνηση για τό καλό και τήν εύτυχία τών άλλων, όσο άφανής κι' άγνοημένη ς' αυτόν τόν κόσμο, στόν ούρανό άναγνωρίζεται σάν άπόδειξη τής ενότητάς μας μ' Εκείνον, τόν Βασιλιά τής δόξας, ό Όποίος ενώ ήταν πλούσιος, φτώχεψε για χάρη μας.

Οί καλοκάγαθες πράξεις μπορεί νά γίνονται στά κρυφά, τά άποτελέσματα όμως πού άσκούν πάνω στόν χαρακτήρα του εύεργέτη δέν είναι δυνατόν νά κρυβούν. Άν εμείς εργαζόμαστε μέ ολόψυχο ενδιαφέρον σάν οπαδοί του Χριστού, ή καρδιά θά συμμερίζεται από κοντά τή συμπάθεια του Θεού, ενώ τό Θεϊκό Του πνεύμα θά κάνει τήν ψυχή μας νά δονείται άρμονικά και εύλαβικά, άνταποκρινόμενη στό θεϊκό αυτό άγγιγμα.

Εκείνος ό Όποίος πολλαπλασιάζει τά τάλαντα αυτών πού έκμεταλλεύθηκαν μέ σύνεση τά εμπιστευμένα ς' αυτούς δωρήματα, άναγνωρίζει μέ εύαρέσκεια τήν ύπηρεσία του πιστού λαού Του πρός τόν Αγαπημένο Του Υίο μέ τή χάρη και τή δύναμη του Όποιου εργάστηκαν.

Όσοι έπεδίωξαν τήν ανάπτυξη και τήν τελειότητα του χριστιανικού χαρακτήρα μέ τό νά έξασκούν τίς ίκανότητές τους κάνοντας τό καλό, στόν έπόμενο κόσμο θά θερίσουν ό,τι έσπειραν. Τό έργο πού άρχισε προσωρινά στή γή θά ολοκληρωθεί μέσα στά πλαίσια τής τελειότερης και αγιότερης ζωής τής αιωνιότητας.

[94]

«Όταν προσεύχησαι μη έσο ώς οί ύποκριταί»—ματθ. 6:5

Οί Φαρισαίοι είχαν ορισμένες ώρες για προσευχή. Και άν συνέβαινε τίς ώρες εκείνες νά βρίσκονται μακριά απ' τό σπίτι, όπως γίνονταν συχνά, σταματούσαν τότε όπουδήποτε κι' άν τύχαινε νά βρίσκονται—άλλοτε καταμεσής του δρόμου, άλλοτε στήν αγορά, μέσ' τό συρφετό και στήν οχλαγωγία—και εκεί άρχιζαν νά άπαγγέλουν μεγαλόφωνα τίς τυποποιημένες προσευχές τους. Μιά τέτοια

λατρεία πού προσφέρονταν μόνο και μόνο για τόν αυτόδοξασμό, προκάλεσε τή δριμύτατη επίπληξη τού Χριστού. Χωρίς νά άπορρίπτει τή δημόσια προσευχή, αφού Αύτός ό Ίδιος προσεύχονταν μέ τούς μαθητές Του παρουσία τού πλήθους, διδάσκει μολαταύτα ότi ή ατομική προσευχή δέν πρέπει νά γίνεται δημοσία. Οί ευλαβείς, ενδόμυχες προσευχές μας δέν πρέπει νά φθάνουν στά αυτιά κανενός άλλου εκτός τού Θεού πού ένδιαφέρεται νά τίς άκούσει. Κανένα περίεργο αυτί δέν πρέπει νά συλλάβει τό φόρτο αυτού τού είδους τών παρακλήσεων.

«Σύ όμως όταν προσεύχησαι είσελθε εις τό ταμείον σου.» Έχε ένα ξέχωρο μέρος για τή μυστική προσευχή. Ο Ιησούς είχε διαλέξει ορισμένα μέρη όπου επικοινωνούσε μέ τόν Θεό, κι' έτσι πρέπει νά κάνομε και έμεις. Πρέπει συχνά νά άποσυρόμαστε σέ ένα ορισμένο σημείο, όσο και ταπεινό, όπου νά μπορούμε νά βρεθούμε μόνοι μας μέ τόν Θεό.

[95] «Προσευχήθητι εις τόν Πατέρα σου τόν έν τω κρύπτω.» Στο όνομα του Χριστού μπορούμε νά παρουσιασθούμε στόν Θεό μέ τήν εμπιστοσύνη ενός μικρού παιδιού. Δέν μάς χρειάζεται κανέναν ανθρώπινο μεσάζοντα. Μέσο τού Ιησού μπορούμε νά άνοίξομε τήν καρδιά μας στόν Θεό όπως κάνομε σέ κάποιον πού μάς ξέρει και μάς αγαπάει.

Μέσα στόν άπόμερο αυτόν τόπο τής προσευχής, εκεί όπου κανένα άλλο μάτι εκτός άπό τό μάτι τού Θεού μπορεί νά δει και κανένα άλλο αυτί εκτός άπό τό δικό Του μπορεί νά άκούσει, μπορούμε ελεύθερα νά φανερώσομε τούς πió άπόκρυφους πόθους μας και τίς σφοδρότερες επιθυμίες μας στόν Πατέρα τής άπειρης εύσπλαχνίας. Και μέσ' τή σιγαλιά και τή γαλήνη τής ψυχής, ή φωνή εκείνη πού ποτέ δέ λαθαίνει νά άπαντάει στήν κραυγή τής ανθρώπινης ανάγκης, θά μιλήσει στήν καρδιά μας.

«Είναι πολυεύσπλαχνος ό Κύριος και οικτίρμων.» (Ίακ. 5:11). Μέ άκατάβλητη άγάπη περιμένει νά άκούσει τή εξομολόγηση τού παραστρατημένου και νά δεχθεί τή μεταμέλειά του. Περιμένει κάποιο δείγμα εύγνωμοσύνης άπό μάς, όπως μιá μητέρα περιμένει ένα χαμόγελο εύγνωμοσύνης άπό τό άγαπημένο της παιδί. Θέλει νά μάς κάνει νά καταλάβομε μέ τί μεγάλη προθυμία και τρυφερότητα ή καρδιά Του σκιρτάει για μάς. Μάς καλεί νά καταφεύγομε για τίς δοκιμασίες μας στή φιλόστοργη φροντίδα Του, για τίς λύπες μας στήν άγάπη Του, για τά χτυπήματά μας στή γιατρεία Του, για

τίς αδυναμίες μας στή δύναμή Του, γιά τόν έκμηδενισμό μας στήν άρτιότητά Του. Ποτέ δέν άπογοήτευσε κανέναν πού κατέφυγε σ' Αύτόν. «Ανάβλεψαν πρός Αύτόν καί έφωτίσθησαν, καί τά πρόσωπα αύτών δέν κατησχύνθησαν.» (Ψαλμ. 34:5).

Όσοι ενδόμυχα έχζητοϋν τόν Θεό καί άναφέρουν στόν Κύριο τίς άνάγκες τους παρακαλώντας γιά βοήθεια, δέν ικετεύουν μάταια. [96] «Ό Πατήρ σου ό βλέπων εν τώ κρύπτω, Αύτός θέλει σοι άνταποδώσει εν τω φανερώ.» Όταν εμείς κάνομε τόν Χριστό σύντροφό μας καθημερινό, θά νοιώθομε νά μάς περιβάλλουν οί δυνάμεις ένός άόρατου κόσμου. Καί παρατηρώντας τόν Ιησού, θά γίνομε σύμμορφοι μέ τήν εικόνα Του. Μέ τήν παρατήρηση μεταβαλλόμαστε. Ό χαρακτήρας εξημερώνεται, ραφινάρεται καί εξευγενίζεται γιά τήν ούράνια βασιλεία. Τό βέβαιο αποτέλεσμα τής επαφής καί τής επικοινωνίας μας μέ τόν Κύριό μας θά είναι ή αύξηση τής εύσέβειας, τής άγνότητας καί του ζήλου. Διαρκώς θά αντιλαμβανόμαστε τή βαθύτερη έννοια τής προσευχής. Έτσι άποκτοϋμε μιά θεϊκή εκπαίδευση πού απεικονίζεται μέ μιά ζωή επιμέλειας καί ζήλου. Η ψυχή πού στρέφεται στόν Θεό γιά βοήθεια, ύποστήριξη καί δύναμη μέ καθημερινή, ενθερμη προσευχή, θά εμφορείται από εύγενείς επιδιώξεις, από σαφή αντίληψη τής άλήθειας καί του καθήκοντος, από άγνά κίνητρα πράξεων, καί από μιά συνεχή πείνα καί δίψα γιά τή δικαιοσύνη. Διατηρώντας τήν επαφή μέ τόν Θεό, θά μπορέσομε νά μεταδίδομε στους άλλους μέ τούς όποιους συναναστρεφόμαστε, τό φώς, τήν ειρήνη καί τή ψυχική γαλήνη πού βασιλεύουν στήν καρδιά μας. Η δύναμη πού άποκτάται μέ τήν προσευχή στόν Θεό, σέ συνδυασμό μέ τήν επίμονη προσπάθεια γιά τήν κατάρτισή του νού γιά εύθυκρισία καί επιμέλεια, προετοιμάζει τόν άνθρωπο γιά τά καθημερινά του καθήκοντα καί διατηρεί τό πνεύμα νηφάλιο κάτω από κάθε περίσταση.

Όταν εμείς πλησιάζομε τόν Θεό, Εκείνος θά βάλει τά κατάλληλα λόγια στό στόμα μας, ώστε νά μιλούμε γι' Αύτόν, μάλιστα νά δοξολογούμε τό όνομά Του. Θά μάς διδάξει τόν μελωδικό σκοπό των άγγέλων γιά νά προσφέρομε τίς εύχαριστίες μας στόν ούράνιο Πατέρα μας. Η κάθε πράξη τής ζωής θά φανερώνει τό φώς καί τήν [97] άγάπη του έννοικοϋντος Λυτρωτή. Τά εξωτερικά προβλήματα δέν μπορούν νά επηρεάσουν τή ζωή όταν αυτή τή ζει κανείς μέ πίστη στόν Υίο του Θεού.

«Όταν προσεύχησθε μη βατολογήσητε ως οί εθνικοί»—ματθ. 6:7

Οί εθνικοί θεωρούσαν ότι οί προσευχές τους περιείχαν καθεαυτές έξιλειωτική άξία για τήν άμαρτία. Γι' αυτό καί πίστευαν ότι όσο μακροσκελέστερη ή προσευχή, τόσο μεγαλύτερη ή άξία της. Άν κατόρθωναν νά έξαγιασθοϋν μέ τίς δικές τους τίς προσπάθειες, τότε θά είχαν κάτι τό άτομικό πού νά τούς προξενεί χαρά, κάποια βάση για νά αισθάνονται περήφανοι. Αύτή ή ιδέα για τήν προσευχή είναι μιά έμπρακτη εξωτερίκευση τής αρχής τής αυτοεξιλέωσης πού έχουν για βάση τους όλα τά συστήματα τής άπατηλής θρησκείας. Οί Φαρισαίοι είχαν υιοθετήσει τήν είδωλολατρική αύτή αντίληψη για τήν προσευχή πού ούτε καί στίς μέρες μας λείπει, άκόμη καί μεταξύ αύτών τών λεγομένων Χριστιανών. Η επανάληψη αποστηθισμένων, συνηθισμένων φράσεων, χωρίς ή καρδιά νά νοιώθει τήν ανάγκη του Θεού, άνήκει στήν ίδια μοίρα μέ τά «βαττολογήματα» τών εθνικών.

[98] Η προσευχή δέν είναι ό εξιλασμός από τήν άμαρτία. Αύτή καθεαυτή δέν κατέχει καμιά ιδιαίτερη άξία ή άποτελεσματικότητα. Όλα μαζί τά ρητορικά λόγια πού μπορούμε νά προφέρομε δέν ίσοδυναμοϋν ούτε μέ μιά έξ'αγιαστική επιθυμία. Οί πιό εύγλωττες προσευχές δέν αποτελοϋν παρά κούφια λόγια όταν δέν εκφράζουν τά πραγματικά αισθήματα τής καρδιάς. Άλλ' ή προσευχή πού προέρχεται από μιά ειλικρινή καρδιά, καί πού εκφράζει τίς γνήσιες ανάγκες τής ψυχής—όπως άκριβώς όταν ζητούμε μιά χάρη από ένα φίλο καί ξέρομε ότι θά μάς την κάνει—αύτή είναι ή προσευχή της πίστης. Ο Θεός δεν θέλει τίς εθιμοτυπικές φιλοφρονήσεις μας. Άλλ' ή άνέκφραστη κραυγή τής συντριμμένης καρδιάς πού συναισθάνεται τήν άμαρτωλότητά της καί τήν ολοσχερή της άνημπόρια φθάνει μέχρι τόν Πατέρα του άπειρου ελέους.

«Όταν νηστεύητε μή γίνεσθε ως οί ύποκριταί»—ματθ. 6:16

Η νηστεία πού συνιστά ή Γραφή δέν είναι άπλώς ένας τύπος. Δέν έγκειται άποκλειστικά στήν αποχή από τήν τροφή, στή φορεσιά του σάκκου, ή στό σκόρπισμα τής στάχτης πάνω στό κεφάλι. Εκείνος πού νηστεύει μέ πραγματική συντριβή για τήν άμαρτία δέν επιδιώκει ποτέ νά έλκύσει τήν προσοχή των άλλων.

‘Ο σκοπός τής νηστείας πού ό Θεός ζητάει από εμάς δέν είναι νά καταπονούμε τό σώμα για τίς άμαρτίες τής ψυχής, αλλά νά μάς βοηθήσει νά κατανοήσομε τόν άποτροπιαστικό χαρακτήρα τής άμαρτίας, ταπεινώνοντας τήν καρδιά μας μπροστά στόν Θεό και λαβαίνοντας τή συγχωρητική Του χάρη. ‘Η εντολή Του στό λαό Ισραήλ ήταν: «Διαρρήξατε τήν καρδιάν σας και μή τά ίμάτιά σας.» (Ίωήλ 2:13).

Δέν κερδίζομε τίποτε μέ τό νά ύποβαλόμαστε σέ τιμωρούς κανόνες ή νά έξαίρομε τά έργα μας, κολακευόμενοι ότι έτσι θά μπορέσομε νά εξαγοράσομε τήν κληρονομιά μας μεταξύ τών άγίων. ‘Όταν ρώτησαν τόν Χριστό, «Τί νά κάνωμεν διά νά έργαζώμεθα τά έργα τού Θεού.» Εκείνος άπάντησε· «Τούτο είναι τό εργον τού Θεού, νά πιστεύσητε εις τούτον τόν ‘Όποιον Εκείνος απέστειλε.» (Ίωάν. 6:28-29). Μετάνοια θά πει νά στραφούμε από τόν εαυτό μας στόν Χριστό. ‘Όταν δεχόμαστε μέ πίστη τόν Χριστό ώστε νά μπορεί νά ζει μέσα μας τή δική Του τή ζωή, τότε φανερώνονται τά καλά μας έργα.

[99]

‘Ο Ιησούς είπε: «‘Όταν νηστεύης άλειψον τήν κεφαλήν σου και νίψον τό πρόσωπόν σου· διά νά μή φανής εις τούς άνθρώπους ότι νηστεύεις, άλλ’ εις τόν Πατέρα σου τόν έν τώ κρύπτω.» (Ματθ. 6:17-18). ‘Ο,τιδήποτε γίνεται για τή δόξα του Θεού πρέπει νά γίνεται μέ χαρά, όχι μέ λύπη και κατήφεια. ‘Η θρησκεία τού ‘Ιησοϋ δέν περιέχει τίποτε άπολύτως πού νά προξενεί κατήφεια. ‘Όταν οί Χριστιανοί δίνουν μέ τήν καταθλιπτική τους στάση τήν εντύπωση ότι είναι άπογοητευμένοι από Τόν Κύριό τους, παρουσιάζουν μία παραποιημένη εικόνα του χαρακτήρα Του και γίνονται άφορμή νά έκφράζονται μέ δυσμένεια οί εχθροί Του. Μπορεί μέ τά χείλη νά ομολογούν ότι ό Θεός είναι Πατέρας τους, άλλ’ ή θλίψη και ή μελαγχολία τους τούς παρουσιάζουν στά μάτια του κόσμου σαν ορφανούς.

‘Ο Χριστός μάς θέλει νά παρουσιάζομε τή ζωή τής ύπηρεσίας Του έλκυστική, όπως πραγματικά είναι. Κάμετε γνωστές τίς ταιλιωρίες σας και τούς κρυφούς καϋμούς τής καρδιάς σας στόν συμπονετικό Σωτήρα. Εγκαταλείψτε τά βάρη σας στή βάση τού σταυρού και συνεχείστε τήν πορεία σας μέ χαρά, ζώντας μέ τήν άγάπη “Εκείνου ό ‘Όποιος πρώτος σας άγάπησε. Οί άνθρωποι μπορεί νά άγνοούν τό εργο πού έπιτελείται σιωπηλά άνάμεσα στόν Θεό και στήν ψυχή. Τά άποτελέσματα όμως τής επίδρασης του Πνεύμα-

τος πάνω στην καρδιά γίνονται άντιληπτά άπ” όλους, έπειδή «ό Πατήρ σου ό βλέπων έν τώ κρύπτω θέλει σοί άνταποδώσει έν τώ φανερώ.»

[100] «Μή θησαυρίζετε εις εαυτούς θησαυρούς επί της γης»—ματθ.
6:19

Οί συγκεντρωμένοι γήινοι θησαυροί δέν διαρκούν πολύ. Κλέφτες μπορεί νά έρθουν κρυφά και νά τούς κλέψουν, ή σκουριά και τό σκουλήκι νά τούς άχρηστεύσουν, ή πυρκαγιά και ό άνεμοστρόβιλος νά μάς γυμνώσουν στή στιγμή άπ” τά ύπάρχοντά μας. Και μάς λέγεται ότι «Όπου είναι ό θησαυρός σας, εκεί θέλει είσθαι και ή καρδιά σας.» Οί γήινοι θησαυροί άπορροφούν τή σκέψη μας και μάς άποξενώνουν άπό τά ούράνια ενδιαφέροντα.

Ή φιλοχρηματία άποτελούσε τό μεγαλύτερο πάθος τής Ιουδαϊκής εποχής. Ή άγάπη των εγκοσμίων είχε καταλάβει τή θέση τού Θεού και τής θρησκείας στήν ψυχή. Τό ίδιο γίνεται και τώρα. Ή άκατάσχετη άπληστία τού πλούτου άσκει μιά τέτοια συναρπαστική, τέτοια μαγική επιρροή στή ζωή των άνθρώπων, πού καταλήγει στό νά διαστρέφει τόν έξευγενισμό και νά διαφθείρει τήν άνθρωπιά τού άτομου μέχρι πού τόν βυθίζει στήν άπώλεια. Ή ύπηρεσία ή προσφερόμενη στόν Σατανά δέν είναι τίποτε άλλο άπό έγνοιες και φροντίδες και εξαντλητικές προσπάθειες και οί επίγειοι θησαυροί πού οί άνθρωποι άποκτούν μέ τόσους μόχθους, δέν διαρκούν παρά ένα μικρό μόνο διάστημα.

Ό Ιησούς λέγει: «Θησαυρίζετε εις εαυτούς θησαυρούς έν ούρανώ, όπου ούτε σκώληξ, ούτε σκωρία άφανίζει και όπου κλέπται δέν διατρυπούσι ουδέ κλέπτουσιν. Επειδή όπου είναι ό θησαυρός σας εκεί θέλει είσθαι και ή καρδιά σας.» Ή προτροπή αναφέρει «θησαυρίζετε εις εαυτούς θησαυρούς έν ούρανώ.» Δηλαδή για τό δικό σας τό καλό προσπαθήστε νά εξασφαλίσετε τούς θησαυρούς τού ούρανού. Επειδή άπ” δλα σας τά ύπάρχοντα μόνο αυτοί είναι πραγματικά δικοί σας. Οί θησαυροί του ούρανού είναι άφθαρτοι. Ούτε τό νερό, ούτε ή φωτιά μπορούν νά τούς βλάψουν, ούτε κλέφτες νά τούς κλέψουν, ούτε ό σκόρος κι” ή σκουριά νά τούς άχρηστεύσουν. Γιατί προστατεύονται άπό τόν Θεό.

Ό θησαυρός αυτός τόν όποίο ό Χριστός εκτιμάει πάνω άπό κάθε τι άλλο, είναι ό «πλούτος τής δόξης τής κληρονομιάς Αυτόυ

εις τούς άγιους.» (Έφ. 1:18). Οί οπαδοί τού Χριστού ονομάζονται «τά πολύτιμά Του», ό άκριβός και ό παράξενος θησαυρός Του. Λέγει ότι είναι «λίθοι διαδήματος». Καί «θέλω καταστήσει άνθρωπον πολυτιμότερον ύπέρ χρυσίον καθαρόν· μάλιστα άνθρωπον ύπέρ τό χρυσίον τού Όφείρ.» (Ζαχ. 9:16, Ές. 13:12). Ό Χριστός, ό μεγάλος Φωτεινός Πυρήνας άπ' όπου άπαυγάζει όλη ή δόξα, βλέπει τόν λαό Του καθαρό και τέλειο σάν άμοιβή των παθημάτων, τής ταπεινώσης και τής άγάπης Του, και σάν τό συμπλήρωμα τής δόξας Του.

Γι' αυτό και μάς προσφέρεται τό προνόμιο νά συμπράξομε μαζί Του στό μεγάλο άπολυτρωτικό εργο ώστε νά γίνομε και συμμετοχοί τού θησαυρού πού εχει άποκτηθει μέ τόν θάνατο και τά παθήματά Του. Ό άπόστολος Παύλος έγγραφε στους Χριστιανούς τής Θεσσαλονίκης: «Τίς ή ελπίς ήμών ή ή χαρά, ή ό στέφανος τής καυχήσεως· ή ούχί και σεις εμπροσθεν τού Κυρίου ήμών Ιησού Χριστού έν τη παρουσία Αύτού· Διότι σεις είσθε ή δόξα ήμών και ή χαρά.» (Α' Θεσ. 2:19-20). Νά για ποιό θησαυρό μάς ζητάει νά εργαζόμαστε ό Χριστός. Ό χαρακτηρας είναι ή σπουδαιότερη συναποκομιδή μας άπό τή ζωή αύτή. Επομένως κάθε λόγος και κάθε πράξη πού μέ τή χάρη τού Χριστού μπορεί νά ξυπνήσει σε μιά ψυχή κάποια παρόρμηση για τά έπουράνια, κάθε τέτοια προσπάθεια πού στοχεύει στη διάπλαση ενός χριστιανικού χαρακτηρα, θησαυρίζει

[102]

θησαυρούς στόν ούρανό. Όπου είναι ό θησαυρός εκεί είναι και ή καρδιά. Μέ κάθε προσπάθεια πού καταβάλλομε για νά εύεργετήσομε τούς άλλους, εύεργετούμε επίσης τόν έαυτό μας. Όποιος διαθέτει τά χρήματά του ή τόν καιρό του για τή διάδοση του εύαγγελίου, άφιερώνει τό προσωπικό του ενδιαφέρον και τίς προσευχές του στό έργο αυτό και στίς ψυχές πού θά ωφεληθούν άπ' αυτό. Στρέφει τά συμπαθητικά του αισθήματα προς τούς άλλους και αυτό είναι πού τονώνει τήν καθιέρωσή του στόν Θεό για νά καταστεί ικανός νά τούς προσφέρει όσο περισσότερο καλό γίνεται.

Και τή μεγάλη εκείνη τελική μέρα, όταν τά πλούτη τής γης θά έχουν έκμηδενισθεί, αυτός πού έχει τοποθετήσει τό θησαυρό του στόν ούρανό θά δει ποιό θάνατο τό κέρδος τής ζωής του. Αν στη ζωή μας δώσαμε προσοχή στα λόγια του Χριστού, τότε καθώς θά βρεθούμε συγκεντρωμένοι γύρω άπό τόν μεγάλο λευκό θρόνο του Θεού, θά άντικρύσομε τίς ψυχές για τή σωτηρία των όποιων έργα-

σθήκαμε. Καί τότε θά μάθομε ότι αὐτοί ἔφεραν κι” ἄλλους στόν Χριστό καί ἐκεῖνοι πάλι ἄλλους. Μεγάλη θάναι ἡ ομηγήρυη πού θά καταλήγει μέ τούς μόχθους μας στό λιμάνι τῆς ἀνάπαυσης ὅπου θά ἐναποθέσουν τά διαδήματά τους στό πόδια τοῦ Χριστοῦ καί θά Τόν δοξολογούν στούς ἀτελεύτητους αἰῶνες. Τι χαρά θά νοιώσει τότε ὁ Χριστιανός ἐργάτης ἀντικρύζοντας τούς λυτρωμένους αὐτούς νά συμερίζονται τή δόξα τοῦ Λυτρωτή! Πόσο πολύτιμος θά φανεί ὁ οὐρανός εἰς” αὐτούς πού ὑπῆρξαν πιστοί στό ἔργο τους τῆς σωτηρίας τῶν ψυχῶν! «Ἐάν λοιπόν συνανέστητε μετά του Χριστοῦ, τά ἄνω ζητεῖτε, ὅπου εἶναι ὁ Χριστός καθήμενος ἐν δεξιᾷ του Θεοῦ.» (Κολ 3:1).

[103] «Ἐάν ὁ ὀφθαλμός σου ἦναι καθαρός, ὅλον τό σῶμα σου θέλει εἶσθαι φωτεινόν»—ματθ. 6:22

Τά λόγια αὐτά τοῦ Σωτήρα σημαίνουν ὅτι ἡ εἰλικρίνεια τῶν προθέσεων, καί ἡ ολόψυχη καθιέρωση στόν Θεό εἶναι αὐτό πού ἔχει σημασία. Ἀποκτήστε τήν εἰλικρινή καί ἀμεχάβλητη πρόθεση στό νά διακρίνετε καί νά ἐφαρμόζετε τήν ἀλήθεια, ἀσχετα τί μπορεῖ νά σάς στοιχίζει αὐτό, καί τότε θά δεχθῆτε τή θεϊκή διαφώτιση. Ἡ πραγματική εὐλάβεια ἀρχίζει ὅταν κάθε συμβιβασμός μέ τήν ἁμαρτία ἐκλείπει. Τότε ἡ γλῶσσα τῆς ψυχῆς θά εἶναι ἡ ἴδια μέ τοῦ ἀποστόλου Παύλου: «Ἐν πράττω, τά μέν ὀπίσω λησμονῶν, εἰς δέ τά ἐμπροσθεν ἐπεκτεινόμενος, τρέχω πρός τόν σκοπόν διά τό βραβεῖον τῆς ἄνω κλήσεως τοῦ Θεοῦ ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ.» «Μάλιστα δέ καί νομίζω ὅτι εἶναι ζημία, διά τό ἔξοχον τῆς γνώσεως τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ Κυρίου μου διά τόν Ὅποιον ἐζημιώθην τά πάντα καί λογίζομαι ὅτι εἶναι σκύβαλα, διά νά κερδίσω τόν Χριστόν.» (Φιλ. 3:14,8).

Ὅταν ὁμως τό μάτι τυφλώνεται ἀπό τόν ἐγωκεντρισμό, τότε ὅλα εἶναι σκοτεινά. «Ἐάν ὁ ὀφθαλμός σου ἦναι πονηρός, ὅλον τό σῶμα σου θέλει εἶσθαι σκοτεινόν.» Ἦταν ἕνα τέτοιο τρομερό σκοτάδι πού περιέβαλλε τούς Ἰουδαίους μέ μιά τόσο πεισμονή ἀπιστία ὥστε τούς ἦταν ἀδύνατο νά ἐκτιμήσουν τόν χαρακτήρα καί τήν ἀποστολή Ἐκεῖνου πού ἦρθε νά τούς σώσει ἀπό τίς ἁμαρτίες τους.

Ἐποκύπτουμε στόν πειρασμό ἀπό τή στιγμή πού γινόμαστε ἀναποφάσιστοι καί ἀφίνομε νά κλονίζεται ἡ ἐμπιστοσύνη μας στόν Θεό. Ὅταν δέν ἀποφασίζομε νά παραχωρήσομε τόν εαυτό μας ο-

[104]

λοκληρωτικά στον Θεό, τότε είναι πού μένομε στό σκοτός. Καί ή παραμικρή επιφύλαξη από μέρους μας άνοίγει μιά πόρτα άπ' όπου ό Σατανάς μπορεί νά μπει καί μέ τούς πειρασμούς του νά μάς κάνει νά παραστρατήσομε. Ξέρει ότι αν κατορθώσει νά άμαυρώσει τήν όρασή μας, ώστε τά μάτια τής πίστης νά μή μπορούν νά διακρίνουν τόν Θεό, τότε όλοι οί φραγμοί κατά τής άμαρτίας γκρεμίζονται.

Όταν μιά αμαρτωλή επιθυμία επικρατεί, αυτό δείχνει τήν παραπλάνηση τής ψυχής. Κάθε φορά πού μιά τέτοια άμαρτία ύποθάλλεται, ή άποστροφή τής ψυχής για τόν Θεό γίνεται σφοδρότερη. Ακολουθώντας τό μονοπάτι τής εκλογής τού Διαβόλου, περιβαλλόμαστε από τίς σκιές τού κακού. Τό κάθε βήμα μάς οδηγεί sé πυκνότερο σκοτάδι καί εντείνει τήν τύφλωση τής ψυχής.

Ό ίδιος νόμος διέπει τόν πνευματικό κόσμο όπως καί τόν φυσικό. «Όποιος εξακολουθεί νά παραμένει στό σκοτάδι θά καταντήσει νά χάσει τήν ένταση τής δράσής του. Κλείνεται μέσα sé μιά μαυρίλα πού ξεπερνάει τά μαύρα μεσάνυχτα, καί αυτό άκόμη τό περιλαμπρο φώς τού μεσουρανήματος δέν είναι ίκανό νά τόν φωτίσει. «Έν τώ σκοτει είναι καί έν τώ σκοτει περιπατει καί δέν έξεύρει πού υπάγει, διότι τό σκοτός έτύφλωσε τούς οφθαλμούς αυτού.» (Α' Ίωάν. 2:11). Έπιμένοντας νά ύποθάλλει τό κακό, προτιμώντας νά άπορρίπτει τίς επικλήσεις τής θείκης αγάπης, ό άμαρτωλός χάνει τήν αγάπη του για τό καλό, τήν επιθυμία του για τόν Θεό, άκόμη καί αυτή τήν ικανότητα νά άποδεχθεί τό ούράνιο φώς. Η πρόσκληση τής εύσπλαχνίας είναι άκόμη γεμάτη αγάπη, τό φώς εξακολουθεί νά λάμπει τό ίδιο όπως όταν πρωτοέλαμψε μέσα στην ψυχή του. Η φωνή τής όμως φθάνει sé αύτιά κωφά καί τό φώς πέφτει sé μάτια τυφλά.

Ό Θεός δέν άπαρνείται ποτέ καμιά ψυχή, δέν τήν εγκαταλείπει νά άκολουθήσει τό δρόμο της ένόσο υπάρχει άκόμη ελπίδα σωτηρίας. Ό άνθρωπος άποστρέφεται τόν Θεό, όχι ό Θεός τόν άνθρωπο. Ό ουράνιος Πατέρας μας μάς παρακολουθεί καλώντας μας καί προειδοποιώντας μας καί διαβεβαιώνοντάς μας για τή συμπόνοια Του, μέχρι τήν ώρα όπου κάθε περεταίρω ευκαιρία καί προνόμιο θεωρούνται όλότελα χαμένα. Τήν ευθύνη τή φέρνει ό άμαρτωλός. Μέ τό νά άντιστέκεται στό Πνεύμα τού Θεού σήμερα, προετοιμάζεται για τήν έπόμενη άντίσταση μπροστά στό εντονότερο άκόμη άποστελλόμενο φώς. Έτσι περνάει από τή μιά βαθμίδα τής άντίστασης στην άλλη, ώσπου τελικά παύει νά διακρίνει τό φώς καί νά άνταπο-

[105]

κρίνεται ς” οποιαδήποτε έκκληση τού Πνεύματος τού Θεού. Τότε και αυτό ακόμη «τό φώς τό έν σοί» γίνεται σκότος. Καί ή αλήθεια πού γνωρίζει κανείς διαστρέφεται σέ τέτοιο βαθμό, ώστε συντελεί στή μεγαλύτερη τύφλωση τής ψυχής.

‘Ουδείς δύναται δύο κυρίους νά δουλεύη»—ματθ. 6:24

[106] ‘Ο Χριστός δέν είπε ούτε ότι ό άνθρωπος δέν θέλει, ούτε ότι δέν θά ύπηρετήσσει δύο κυρίους, αλλά ότι δέν μπορεί. Δέν ύπάρχει τίποτε τό κοινό, καμιά σχέση ανάμεσα στά συμφέροντα τού Θεού και στά συμφέροντα τού μαμωνά. “Ακριβώς εκεί όπου ή συνείδηση τού Χριστιανού τού δίνει τό σύνθημα νά ύπομένει, νά άπαρνηθεί τόν έαυτό του, νά σταματήσει, ς” αυτό ακριβώς τό σημείο ό κοσμικός άνθρωπος παραβιάζει τή διαχωριστική γραμμή για νά ικανοποιήσει τις εγωκεντρικές ροπές του. Από τή μιά μεριά τής διαχωριστικής γραμμής βρίσκειτά ό ακόλουθος τού Χριστού μέ τήν άυταπάρνηση. Από τήν άλλη ό άτομικιστής άνθρωπος τού κόσμου, μέ τήν τρυφηλότητα, τό πάθος του συρμού, τήν επιπολαιότητα και τά χαϊδολογήματα μέ τις απαγορευμένες απολαύσεις. Αύτή τή συνοριακή γραμμή ό Χριστιανός δέν πρέπει ποτέ νά τήν παραβεί.

Κανείς δέν μπορεί νά τηρήσει στάση ουδετερότητας. Δέν ύπάρχει μέση κατηγορία ανθρώπων πού οϋτε τόν Θεό λατρεύουν, οϋτε τόν εχθρό τής δικαιοσύνης ύπηρετούν. ‘Ο Χριστός πρέπει νά ζεί στή ζωή τών ανθρώπινων πρακτόρων Του και νά εργάζεται μέσο τών ατομικών τους ιδιοτήτων και ικανοτήτων. Τό θέλημά τους πρέπει νά ύποταγεί στό δικό Του θέλημα. Οφείλουν νά ενεργούν σύμφωνα μέ τό Πνεύμα Του. Τότε δέ ζούν πιά αύτοί, άλλ” ό Χριστός πού κατοικεί μέσα τους. ‘Οποιος δέν παραδίδεται ολοκληρωτικά στόν Θεό βρίσκεται κάτω από τόν έλεγχο κάποιας άλλης δύναμης, άκούει κάποια άλλη φωνή τής οποίας οί παροτρύνσεις έχουν ένα εντελώς διαφορετικό χαρακτήρα. Μιά τέτοια μοιρασμένη ύπηρεσία τοποθετεί τόν άνθρωπο μέ τό μέρος του εχθρού, σύμμαχο πολύτιμο τών στρατευμάτων του σκότους. ‘Οταν άνθρωποι πού ισχυρίζονται ότι είναι στρατιώτες τού Χριστού κατατάσσονται στή συνομοσπονδία του Σατανά και βοηθούν στό πλευρό του, δείχνουν ότι είναι εχθροί τού Χριστού. Είναι προδότες ιερών παρακαταθηκών. Γίνονται οί σύνδεσμοι μεταξύ του Σατανά και τών πραγματικών στρατιωτών,

ώστε χρησιμοποιώντας τους για πράκτορες του, διαρκώς ό εχθρός ύπουλα κλέβει τίς καρδιές τών στρατιωτών του Χριστού.

Τό ισχυρότερο προπύργιο του κακού στον κόσμο μας δέν είναι ή κακοήθης ζωή του άμαρτωλού πού πήρε τόν κατήφορο, ή του εξαχρειωμένου απόκληρου τής κοινωνίας. Είναι ή φαινομενικά ένάρετη, έντιμη καί όλο εύγένεια ζωή εκείνων οί όποιοι όμως κρύβουν κάποια άμαρτία καί ύποθάλπουν κάποιο κακό. Για τήν ψυχή εκείνη πού μέ κρυφό καύμό αγωνίζεται νά ύπερνικήσει κάποιον μεγάλο πειρασμό καί ταλαντεύεται στό χείλος τού γκρεμού, ένα τέτοιο παράδειγμα άποτελεί τή φοβερότερη παγίδα για τήν άμαρτία. Εκείνος ό όποιος, προικισμένος μέ τίς ανώτερες αντίληψεις για τή ζωή, για τήν αλήθεια καί για τήν τιμή, παραβαίνει συνειδητά ένα από τά εντάλματα τού άγιου νόμου τού Θεού, διαστρέφει τότε τά εύγενικά προσόντα του σέ δόλωμα τής άμαρτίας. Εύφυία, ταλέντο, συμπάθεια, άκόμη καί αυτές οί γενναιόδωρες καί καλοκάγαθες πράξεις του μπορούν νά μεταβληθούν σέ δόκανο τού Σατανά για νά παρασύρει κι” άλλες ψυχές στό βάρανδρο τού γκρεμού, στην άπώλεια τόσο αύτής τής ζωής όσο καί τής μελλοντικής.

[107]

«Μή άγαπάτε τόν κόσμο μηδέ τά έν τώ κόσμω. Εάν τις άγαπά τόν κόσμο, ή άγάπη τού Πατρός δέν είναι έν αύτώ. Διότι παν τό έν τώ κόσμω, ή έπιθυμία τών οφθαλμών καί ή άλλαζονεία τού βίου, δέν είναι εκ τού Πατρός, άλλ” είναι εκ τού κόσμου.» (Α” Ιωάν. 2:15-16).

«Μή μεριμνάτε»—ματθ. 6:25

Εκείνος πού σάς έδωσε τή ζωή ξέρει ότι χρειάζεσθε τροφή για νά τή διατηρήσετε. Εκείνος πού έπλασε τό σώμα σας ξέρει ότι σάς χρειάζονται ρούχα για νά τό ντύσετε. “Εκείνος λοιπόν πού έχει χαρίσει τό βασικό δώρο δέν θά χαρίσει καί τά άπαιτούμενα για νά τό συμπληρώσει:

‘Ο Χριστός έστρεψε τήν προσοχή τών άκροατών Του στα πούλια πού κελαηδούσαν ψάλλοντας τούς ύμνους τής δοξολογίας τους, ξένοιαστα από φροντίδες, επειδή «δέν σπείρουν ούδέ θερίζουν.» Καί όμως ό μεγάλος Πατέρας προνοεί για τίς άνάγκες τους. «Δέν είσθε σείς πολύ ανώτεροι αύτών.» τούς ρώτησε.

«Ούτ” ένας μικρός σπουργίτης πέφτει ποτέ νεκρός στη γή μας,»

[108]

«Αφού γνώστης παντού και πάντοτε είναι ο Χριστός μαζί μας.

«Δέν Του ξεφεύγουν δάκρυα πού καυτά κατακυλάνε·

«Ψυχές πού μέ εμπιστοσύνη πάνω ς”Εκείνον άκουμπάνε.

«Ούτε μιά ανθρώπινη ψυχή ταπεινώνεται ποτέ μπροστά Του

«Ούτε εγκαταλείπει Αύτός ποτέ, μά ποτέ τά πλάσματά Του.

Ανθοστόλιστοι φάνταζαν ολόγυρα οί λόφοι και τά λιβάδια. Δείχνοντάς τα ο Χριστός μες” τή δροσοστάλακτη πρωινή ομορφιά τους, είπε: «Παρατηρήσατε τά κρίνα τού άγρού πώς αύξάνουσι.» Τίς γεμάτες χάρη, λεπτεπίλεπτες άποχρώσεις τών διαφόρων φυτών και λουλουδιών μπορεί νά προσπαθει νά τίς αντιγράψει ή ανθρώπινη τέχνη- αλλά ποιά επίνοια είναι εκείνη πού μπορεί νά δώσει ζωή εστω και ς” ένα μοναδικό λουλούδι ή σπάρτο γρασιδιού· Τό κάθε άγριολούλουδο στην άκροδρομιά οφείλει τήν ύπαρξή του στην ίδια δύναμη πού τοποθέτησε τούς κόσμους τών άστέρων ψηλά στον ούρανό. Όλα τά πλάσματα τής δημιουργίας δονούνται μέ τόν ίδιο παλμό τής ζωής πού πηγάζει από τή μεγάλη καρδιά του Θεού. Τό χέρι Του ντύνει τά άγριολούλουδα μέ φορεσιές πιό πλουμιστές άπ” αυτές πού στόλισαν ποτέ τά σώματα τών βασιλιάδων τής γής. Ωστε λοιπόν «έάν τόν χόρτον του άγρού, όστις σήμεραν ύπάρχει και αύριον ρίπτεται εις κλίβανον ο Θεός ένδύη ούτω, δέν θέλει ένδύσει πολλώ μάλλον εσάς, ολιγόπιστοι.»

[109]

Αύτός πού έκανε τά λουλούδια και έβαλε τή λαλιά στο στόμα του σπουργίτη είναι ο ίδιος πού λέγει: «Παρατηρήσατε τά κρίνα» και «Εμβλέψατε εις τά πετεινά.» Από τά πανέμορφα άντικείμενα τής φύσης μπορείτε νά μάθετε πολύ περισσότερα για τή σοφία τού Θεού άπ” ό,τι ξέρουν οί δάσκαλοι στην τάξη. Πάνω σε κάθε κρινοπέταλο ο Θεός έχει χαράξει ενα μήνυμα για σας. Είναι γραμμένο σε μιά γλώσσα τής καρδιάς και μπορεί τότε μόνο να διαβαστεί άπ” αυτήν, όταν άπαλλαγεί από τά μαθήματα τής δυσπιστίας, τής φιλαυτίας και τής διαβρωτικής φροντίδας. Για ποιόν άλλο λόγο σας χάρισε ή ξέχειλη άγάπη τού Πατέρα τά ώδικά πουλιά και τά πανέμορφα λουλούδια, αν όχι για να λαμπρύνει και φαιδρύνει τό μονοπάτι τής ζωής σας· Όλα όσα χρειάζονταν για τή συντήρηση σας, σας ήταν εξασφαλισμένα και χωρίς τά πουλιά και τά λουλούδια. Ο Θεός όμως δέν ικανοποιείται μέ τό να προμηθεύει μόνο τά άπαραίτητα για τή συντήρηση τής ζωής. Γέμισε τή γή, τήν άτμόσφαιρα, τόν ούρανό μέ

άνταύγειες ομορφιάς για να σας υπενθυμίζει τη φιλόστοργη φροντίδα Του για σας. Η ομορφιά όλων των δημιουργημάτων δεν είναι παρά μία ανάλαμπη από την αστραφτοβόλουσα δόξα Του. Αν τόσο πλουσιοπάροχα προίκισε με τέτοια ομορφιά τα αντικείμενα του φυσικού κόσμου για την τέρψη σας και για την εύτυχία σας, μπορείτε ποτέ να αμφιβάλετε ότι θα δώσει και σε σας την κάθε απαιτούμενη εύλογία:

«Παρατηρήσατε τα κρίνα.» Κάθε λουλούδι που ανοίγει τα πέταλά του στο ήλιακό φως υπόκειται στους ίδιους μεγάλους νόμους που ρυθμίζουν τις κινήσεις των αστερών, αλλά πόσο ή ζωή του είναι απλή, όμορφη και έλκυστική! Μέ τα λουλούδια ο Θεός θέλει να στρέψει την προσοχή μας στην καλλονή του Χριστόμορφου χαρακτήρα. Εκείνος που χάρισε μία τέτοια ομορφιά στα άνθη, επιθυμεί πολύ περισσότερο να ιδεί την ψυχή ντυμένη με την ομορφιά του χαρακτήρα του Χριστού.

[110]

Παρατηρήστε, λέγει ο Ιησούς, πώς αυξάνουν τα κρίνα. Πώς, ξεπηδώντας από την ψυχρή και σκοτεινή γή, ή από τη λασπωμένη κοίτη του ποταμού, τα φυτά αναπτύσσονται με τόση χάρη και ευωδιά. Ποιός θα μπορούσε ποτέ να φαντασθεί την τέλεια ομορφιά που κλείνει μέσα του ο άγαρμος, μαυρουδερός βολβός του κρίνου. Άλλ' όταν ή κρυμμένη μέσα του ζωή του Θεού ξυπνάει με τό πρόσταγμα Του στη βροχή και στη λιακάδα, οι άνθρωποι θαυμάζουν αντικρίζοντας μία τέτοια χάρη και ομορφιά. Έτσι και ή ζωή του Θεού θα αναπαραχθεί μέσα σε κάθε ανθρώπινη ψυχή που παραδίδεται στην ύπηρεσία της χάρις Του, και ελεύθερα μετά κι' αυτή σαν τη βροχή και τη λιακάδα σκορπάει τις εύλογίες της σε όλους. Μέ τό λόγο του Θεού δημιουργήθηκαν τα λουλούδια και ο ίδιος αυτός λόγος θα δημιουργήσει μέσα σας τη χάρη του Πνεύματός Του.

Ο νόμος του Θεού είναι ο νόμος της αγάπης. Σας έχει περιζώσει από παντού με ομορφιά για να σας διδάξει ότι δεν σας έβαλε στη γή απλώς και μόνο για να σκαλίσετε, να σκάβετε, και να κτίσετε και να κλώθετε και να μοχθήτε αποκλειστικά για τον εαυτό σας, αλλά για να κάνετε με την αγάπη του Χριστού, όπως κάνουν τα λουλούδια, τη ζωή πιο πλουμιστή, πιο χαρούμενη, πιο όμορφη: για να φαιδρύνετε τη ζωή των άλλων με την ύπηρεσία της αγάπης.

Πατέρες και μητέρες, μάθετε στα παιδιά σας τό μάθημα αυτό των λουλουδιών. Πάρτε τα μαζί σας μες' τους κήπους, στα λιβάδια, κάτω απ' τη φυλλωσιά των δένδρων και διδάξτε τα να δια-

[111] βάζουν στά έργα τής φύσης τά μηνύματα τής αγάπης του Θεού. Άς σκέπτονται τόν Θεό όταν έρχονται σέ επαφή μέ τά πουλιά, τά λουλούδια και τά δένδρα. Βοηθήστε τά παιδιά νά διακρίνουν μέσα ζέ κάθε τι τό ωραίο και τό ευχάριστο μιά ένδειξη της αγάπης του Θεού γι' αυτά. Μυήστε τα στή θρησκεία σας, παρουσιάζοντας τήν όψη της ελκυστική. Οί άρχές τής καλωσύνης άς μή λείπουν άπ' τά χείλη σας.

Διδάξτε στά παιδιά ότι ή μεγάλη αγάπη του Θεού μπορεί νά αλλάξει τά φυσικά τους και νά τά προσαρμόσει στή δική Του τή φύση. Διδάξτε τα ότι ό Θεός επιθυμεί νά δώσει στή ζωή τους τήν ομορφιά και τή χάρη τών λουλουδιών. Ενώ μαζεύουν τά πλουμιστά λουλούδια, διδάξτε τα ότι Εκείνος πού τά δημιούργησε είναι ωραιότερος άκόμη άπ' αυτά. Έτσι οί τρυφερές καρδιές τους θά μπλεχθοϋν σάν κληματίδες γύρω άπ' τήν οντότητα του Θεού. Αύτός πού είναι «όλος επιθυμητός» θά τούς γίνει ό καθημερινός τους σύντροφος και ό άχώριστός τους φίλος και ή ζωή τους θά μεταπλασθεί σύμφωνα μέ τήν εικόνα τής αγνότητάς Του.

«Ζητείτε πρώτον τήν βασιλείαν του θεού»—ματθ. 6:33

[112] Τά πλήθη πού άκουγαν τά λόγια του Χριστού περίμεναν άκόμη μέ άγωνία νά κάνει κάποια νύξη σχετικά μέ τήν επίγεια βασιλεία Του. Ενώ ό Ιησούς τούς παρουσίαζε τούς ούράνιους θησαυρούς, ή σπουδαιότερη σκέψη πού άποσχολοϋσε τούς πιό πολλούς ήταν, πώς οί σχέσεις μας μ' Αύτόν θά μπορούσαν νά μάς φανούν χρήσιμες για τήν προαγωγή τών κοσμικών μας συμφερόντων. Ό Χριστός απέδειξε ότι μέ τό νά θεωρούν τά πράγματα του κόσμου πρώτιστο μέλημά τους, δέ διέφεραν άπό τά ειδωλολατρικά εθνη γύρω τους πού ζοϋσαν σά νά μή υπήρχε ό Θεός ό Όποιος περιβάλλει μέ τήν τρυφερή στοργή Του όλα Του τά πλάσματα. «Πάντα ταϋτα ζητούσι τά εθνη του κόσμου,» είπε ό Χριστός. «Έξεύρει ό Πατήρ σας ό ουράνιος ότι έχετε χρείαν πάντων τούτων. Άλλά ζητείτε πρώτον τήν βασιλείαν του Θεού και τήν δικαιοσύνην Αύτοϋ· και ταϋτα πάντα θέλουσι σάς προστεθεί.» (Λουκ. 12:30, Ματθ. 6:32-33). «Ηρθα για νά σας παρουσιάσω τή βασιλεία τής αγάπης, τής δικαιοσύνης και τής ειρήνης. Άνοιξτε λοιπόν τίς καρδιές σας για νά δεχθήτε τή βασιλεία αύτή και θεωρήστε τήν ύπηρεσία πού συνεπάγεται, τό κυριότερό σας μέλημα. Άν και πρόκειται για μιά βασιλεία πνευμα-

τική, μή φοβάσθε ότι οί ανάγκες τής πρόσκαιρης αυτής ζωής σας θά παραμεληθούν. Άν παραχωρήσετε τόν εαυτό σας στην ύπηρεσία τού Θεού, Αύτός πού κατέχει όλη τή δύναμη στόν ουρανό καί στή γή θά προνοήσει για τίς ανάγκες σας.

Ό Χριστός δέν μάς απαλλάσσει από του νά καταβάλουμε προσπάθειες, αλλά μάς διδάσκει ότι πρέπει νά θεωρούμε Αύτόν πάντοτε πρώτο, τελευταίο καί καλύτερο σέ κάθε φάση τής ζωής μας γενικά. Δέν πρέπει νά καταπιανόμαστε μέ καμιά επιχείρηση, νά άκολουθούμε καμιά άπασχόληση, νά άποζητούμε καμιά ευχαρίστηση πού θά παρεμβάλλονταν εμπόδιο στην εντατική εργασία τής δικαιοσύνης Του τήν όποία καταβάλλει για τόν χαρακτήρα μας καί τή ζωή μας. Ό,τιδήποτε κάνομε πρέπει νά τό κάνομε μέ τήν καρδιά μας, «ώς έν Κυρίω.»

Κατά τήν επίγεια παραμονή Του, ό Ιησούς προσέδωσε άξιοπρέπεια στή ζωή σέ κάθε της λεπτομέρεια, υπενθυμίζοντας διαρκώς στους ανθρώπους τή δόξα του Θεού καί υποτάσσοντας τό κάθε τι στό θέλημα του Πατέρα Του. Καί άν εμείς άκολουθούμε τό παράδειγμα Του, μάς διαβεβαιώνει λέγοντας πώς όλα όσα χρειαζόμαστε ς" αυτή τή ζωή «θέλουσι σάς προστεθεί». Φτώχεια ή πλούτη, άρρώστεια ή ύγεια, άπλοϊκότητα ή σοφία, για όλα Αύτός φροντίζει σύμφωνα μέ τήν υπόσχεση της χάρις Του.

[113]

Τό παντοδύναμο χέρι τού Θεού άγκαλιάζει τήν ψυχή—όσο άδύναμη κι" αν είναι—όταν στρέφεται ς" Αύτόν ζητώντας βοήθεια. Οί καμαρωτές βουνίσσιες θωριές μιά μέρα θά παρέλθουν. Η ψυχή όμως πού ζεί για τόν Θεό θά ζεί παντοτεινά μαζί Του. «Ό κόσμος παρέρχεται καί ή επιθυμία αυτού- όστις όμως πράττει τό θέλημα του Θεού, μένει εις τόν αιώνα.» (Α" Ιωάν. 2:17). Η άγια πόλη τού Θεού θά άνοίξει διάπλατα τίς χρυσές της πύλες για νά ύποδεχθει αυτόν πού στόν επίγειο βίο του είχε μάθει νά στηρίζεται στόν Θεό—ό για καθοδήγηση καί σοφία, για ελπίδα καί παρηγοριά, σέ καιρό ζημιάς ή δοκιμασίας. Εκεί θά τόν καλοσωρίσουν οί άγγελικές ψαλμωδίες καί τό δένδρο τής ζωής θά του προσφέρει τόν καρπό του. «Τά όρη θέλουσι μετατοπισθή, καί οί λόφοι μετακινήθη· πλήν τό ελεός Μου δέν θέλει έκλείψει από σοϋ, ούδέ ή διαθήκη τής ειρήνης Μου μετακινήθη, λέγει Κύριος, ό ελεών σε.» (Ης. 54:10).

«Μή μεριμνήσητε λοιπόν περί τῆς αὐριον... ἀρκετόν εἶναι εἰς τήν ἡμεραν τό κακόν αὐτῆς»—ματθ. 6:34

Αν ἔχετε καθιερωθεῖ στήν ὑπηρεσία του Κυρίου, δέν χρειάζεται νά ἀνησυχεῖτε γιά τό αὐριο. Εκείνος τόν Ὅποιον ὑπηρετεῖτε γνωρίζει τό τέλος ἀπό τήν ἀρχή. Τά αὐριανά γεγονότα, μπορεῖ ναναι κρυμμένα στά μάτια τά δικά σας, πλὴν ὅμως εἶναι ολοφάνερα στά μάτια του Παντοδυνάμου.

[114] Ὅταν εμεῖς ἀναλαβαίνομε νά χειρισθοῦμε ἀφ᾽εαυτοῦ μας τά ζητήματα πού μάς ἀπασχολοῦν, ἐξαρτώντας τήν ἐπιτυχία τους ἀπό τή δική μας τή σοφία, ἐπωμιζόμαστε φορτία πού ὁ Θεός δέν μάς ἔχει ἀναθέσει καί προσπαθοῦμε νά τά σηκώσομε χωρίς τή βοήθειά Του. Ἀναλαβαίνοντας μιά εὐθύνη πού ἀνήκει στόν Θεό, κατ' οὐσία βάζομε τόν εαυτό μας στή θέση τῆ δικῆ Του. Εἶναι λοιπόν ἐπόμενο νά ἀγωνιούμε καί νά ἀντιμετωπίζομε κινδύνους καί ἀπώλειες πού σίγουρα θά επακολουθήσουν. Ὅταν ὅμως πιστεύομε ὅτι πραγματικά ὁ Θεός μάς ἀγαπάει καί ὅτι θέλει τό καλό μας, τότε θά παύσομε νά στενοχωρούμαστε γιά τό μέλλον. Θά ἐμπιστευόμαστε τόν Θεό ὅπως τό μικρό παιδί ἐμπιστεύεται τούς γονεῖς του πού τό ἀγαποῦν. Τότε οἱ σκοτούρες καί τά βάσανά μας θά ἐξαφανισθοῦν, ἐπειδή τό θέλημά μας θά ἔχει ἀφομοιωθεῖ μέ τό θέλημα τοῦ Θεοῦ.

Ὁ Χριστός δέν μάς ὑπόσχεται ὅτι θά μάς δώσει σημερινή βοήθεια γιά νά σηκώσομε τά αὐριανά μας βάρη. Μάς λέγει: «Ἀρκεῖ εἰς σέ ἡ χάρις Μου» (Β' Κορ. 12:9)· ἀλλά ὅπως δίνονταν τό μάννα στήν ἐρήμο, ἔτσι χορηγεῖται καί ἡ χάρις Του καθημερινά, γιά τήν ἀντιμετώπιση τῶν ἀναγκῶν τῆς ἡμέρας. Σάν ἄλλοι Ἰσραηλίτες οδοιπόροι τῆς ζωῆς, θά εχομε κι' εμεῖς ἐξασφαλισμένο κάθε πρωί τό οὐράνιο ψωμί στήν ἀναλογούσα ποσότητα τῆς ἡμέρας.

Ὁ Θεός μάς δίνει μία μόνο μέρα κάθε φορά καί τή μέρα αὐτή ὀφείλομε νά τή ζοῦμε γιά τόν Θεό. Στή μοναδική αὐτή μέρα πρέπει νά ἀφιερώνομε κάθε μας ὑπηρεσία στή διάθεση τοῦ Χριστοῦ, ὅλες μας τίς προθέσεις, ὅλα μας τά σχέδια, ρίχνοντας ὅλη μας τή μέριμνα σ' Αὐτόν, ἐπειδή Αὐτός φροντίζει γιά μάς. «Εγὼ γνωρίζω τάς βουλάς τάς ὁποίας βουλευομαι περί ὑμῶν, λέγει Κύριος, βουλάς εἰρήνης καί οὐχί κακοῦ, διά νά δώσω εἰς ὑμᾶς τό προσδοκώμενον τέλος.» «Ἐν τῇ ἐπιστροφῇ καί ἀναπαύσει θέλετε σωθῆ· ἐν τῇ ἡσυχίᾳ· καί πεπονηθήσει θέλει εἰσθαι ἡ δύναμίς σας.» (Ἱερ. 29:11, Ἡς. 30:15).

[115] Ἄν ἐκζητεῖτε τόν Κύριο καί μετασχηματίζεσθε μέρα μέ τή μέρα,

αν κάνετε τήν εκλογή νά ζήτε πνευματικά ελεύθεροι καί χαρούμενοι γιά τόν Θεό, αν πρόθυμα συγκατατίθεσθε μέ τήν καρδιά σας νά δεχθήτε τή φιλεύσπλαχνη κλήση Του γιά νά φέρετε τού Χριστού τόν ζυγό—τόν ζυγό δηλαδή τής υπακοής καί τής υπηρεσίας—όλοι οί γογγυσμοί σας θά σιγήσουν, όλες οί δυσκολίες σας θά σταματήσουν, όλα τά πολύπλοκα προβλήματα πού τώρα σάς άπασχολούν θά επιλυθούν.

«Οὕτω λοιπόν προσεύχεσθε σείς»—ματθ. 6:9

Τὴν Κυριακή Προσευχὴ ὁ Σωτὴρας μας τὴν ἀνέφερε δύο φορές. Πρῶτα στὰ πλήθη στὴν ἐπὶ τοῦ Ὄρους Ομιλία καὶ μετὰ πάλι, μερικὸς μῆνες ἀργότερα, στοὺς μαθητὲς Του ξεχωριστά. Οἱ μαθητὲς εἶχαν χωρισθεῖ γιὰ ἓνα διάστημα ἀπὸ τὸν Κύριό τους καὶ στὴν ἐπιστροφή τους τὸν βρῆκαν ἀπορροφημένο στὴν ἐπικοινωνία Του μετὸν Θεό. Σὰ νὰ μὴ πρόσεξε τὴν παρουσία τους, ἐξακολουθοῦσε νὰ προσεύχεται μεγαλόφωνα. Τὸ πρόσωπο τοῦ Λυτρωτῆ ἀκτινοβολοῦσε μὲ μιὰ οὐράνια ἀναλαμπή. Φαίνονταν σὰν νὰ βρίσκονταν στὴν παρουσία ἀκριβῶς τοῦ Αοράτου, ἐνῶ τὰ λόγια Του χαρακτηρίζονταν ἀπὸ μιὰ τέτοια ζωτικότητα σὰν τὰ λόγια ἑνὸς πού μιλάει μὲ τὸν Θεό.

Ἀκούοντάς Τον οἱ μαθητὲς συγκινήθηκαν βαθύτατα. Εἶχαν προσέξει ὅτι συχνὰ ὁ Χριστὸς περνοῦσε ὥρες ολόκληρες μόνος Του ἐπικοινωνώντας μετὸν Πατέρα Του. Περνοῦσε τίς μέρες Του ἐξυπηρετώντας τίς ἀνάγκες τοῦ πλήθους πού συνοστίζονταν γύρω Του καὶ ἀποκαλύπτοντας τὰ ὑπουλά τεχνάσματα τῶν ραββίνων. Αὐτὸς ὁ ἀδιάκοπος μόχθος συχνὰ τὸν ἐξαντλοῦσε σὲ σημεῖο πού ἢ μητέρα καὶ τ' ἀδελφία Του, καὶ αὐτοὶ ἀκόμη οἱ μαθητὲς Του, ἀνησυχούσαν ὅτι θὰ ἐβλαπτε τὴ ζωὴ Του. Καθὼς ὅμως ἐπέστρεφε ἀπὸ τὴν πολὺωρη προσευχὴ μὲ τὴν ὁποία σφράγιζε τὴν κοπιαστικὴ Του μέρα, παρατηρούσαν τὴ γαλήνη ζωγραφισμένη στό πρόσωπό Του καὶ τὴ φρεσκάδα τῆς ξεκούρασης διάχυτη στό παρουσιαστικὸ Του. Οἱ ὥρες πού περνοῦσε συντροφιά μὲ τὸν Θεό τὸν βοηθοῦσαν νὰ ξεκινάει κάθε πρωὶ γιὰ νὰ φέρει τὸ φῶς τοῦ οὐρανοῦ στοὺς ἀνθρώπους. Οἱ μαθητὲς κατάλαβαν τὴ σχετικότητα τῶν πολὺωρων προσευχῶν Του μὲ τὴν ἐπιτυχία τῶν λόγων καὶ τῶν ἔργων Του. Καὶ τώρα, καθὼς ἀκούγαν τίς ἱκεσίες Του, οἱ καρδιές τους γέμισαν μὲ δέος καὶ κατάνυξη. Ὄταν σταμάτησε νὰ προσεύχεται, μὲ πλήρη συναίσθηση τῆς δικῆς τους μεγάλης ἀνάγκης φώναξαν: «Κύριε, δίδαξον ἡμᾶς νὰ προσευχώμεθα.» (Λουκ. 11:1).

Ὁ Ἰησοῦς δέν τούς ἔδωσε κανένα καινούργιο σχῆμα προσευχῆς. Ἐπανελάβε ό,τι τούς εἶχε διδάξει προηγουμένως σάν νά ήθελε νά τούς πει, χρειάζεσθε νά καταλάβετε αὐτά πού ἤδη σάς εἶπα. Ἡ εννοιά τους εἶναι τόσο σημαντική πού δέν τήν ἔχετε ἀκόμη βαθυμετρήσει.

Ἀπό τό ἄλλο μέρος, ό Σωτήρας δέν θέλει νά περιοριζόμαστε στό νά χρησιμοποιούμε τά ἴδια αὐτά ἀκριβώς λόγια πού δίδαξε. Ταυτίζοντας τόν Ἐαυτό Του μέ τήν ἀνθρωπότητα, μάς παρουσιάζει τή δική Του ιδανική προσευχή, λόγια συνάμα τόσο ἀπλά πού γίνονται κατανοητά κι” ἀπ” τό μικρό παιδί, ἀλλά καί τόσο βαθυστόχαστα πού οἱ μεγαλύτερες ἀκόμη διάνοιες δέν πετυχαίνουν νά συλλάβουν τήν πλαίρια σημασία τους. Διδασκόμαστε νά παρουσιάζομαστε στόν Θεό ἀποτίοντας τό φόρο τῆς εὐγνωμοσύνης μας, γιά νά Του ἀναφέρομε τίς ἀνάγκες μας, νά Του ὁμολογήσομε τίς ἀμαρτίες μας καί νά ζητήσομε τήν εὐσπλαχνία Του σύμφωνα μέ τήν ὑπόσχεσή Του.

«Ὅταν προσεύχησθε λέγετε, πάτερ ἡμῶν»—λουκ. 11:2

Ὁ Ἰησοῦς μάς διδάσκει νά ἀποκαλοῦμε τόν Πατέρα Του Πατέρα μας. Δέν ντρέπεται νά μάς ονομάζει ἀδελφούς Του. (Εβρ. 2:11). Τόσο πρόθυμη, τόσο ἑτοιμη εἶναι ἡ καρδιά του Σωτήρα μας νά μάς καλοσωρίσει σάν μέλη τῆς θεϊκῆς οικογένειας, ὥστε τοποθετεῖ στά πρώτα ἀκόμη λόγια πού πρέπει νά χρησιμοποιήσομε γιά νά πλησιάσομε τόν Θεό, τή διαβεβαίωση τῆς συγγενείας μας αὐτῆς μέ τή θεότητα, «Πάτερ ἡμῶν.»

[118]

Αὐτό επικυρώνει τή θαυμάσια ἐκεῖνη ἀλήθεια τήν τόσο γεμάτη ἀπό ἐνθάρρυνση καί παρηγοριά, ότι ό Θεός μάς ἀγαπάει ὅπως ἀγαπάει τόν Υἱό Του καί αὐτό ἀκριβώς ἀνάφερε ό Χριστός στήν τελευταία Του προσευχή γιά τούς μαθητές Του: «Ἡγάπησας αὐτούς καθώς Ἐμέ ἠγάπησας.» (Ἰωάν. 17:23).

Τόν κόσμο πού σφετερίσθηκε γιά δικό του ό Σατανάς καί διόικησε μέ τέτοια σκληρή τυραννία, ό Υἱός τού Θεού μ” ἓνα τεράστιο κατόρθωμα, τόν ἀγκάλιασε μες” τήν ἀγάπη Του καί τόν ἐπανασύνδεσε μέ τό θρόνο του Κυρίαρχου Θεού. Τά χερουβείμ καί σεραφεείμ καί οἱ ἀναρίθμητες στρατιές τῶν ἀναμαρτήτων κόσμων ἐψάλλαν θούρια δοξολογίας στόν Θεό καί στό Ἀρνίο ὅταν πραγματοποιήθηκε ό θρίαμβος αὐτός. Χαίρονταν ἐπειδή ἡ ὁδός τῆς σωτηρίας ἀνοίξε γιά

τήν άμαρτωλή ανθρώπινη φυλή και επειδή ή γή εμελλε νά λυτρωθεί από τήν κατάρα τής άμαρτίας. Πόσο λοιπόν περισσότερο πρέπει νά χαίρονται αύτοί πού άποτελούν τά άντικείμενα μιάς τέτοιας καταπληκτικής αγάπης!

Πώς μπορούμε ποτέ νά ζούμε μέσα στην άμφιβολία και στην άβεβαιότητα σαν νά είμαστε ορφανοί· Ακριβώς χάρη των παραβατών του νόμου φόρεσε ό Ιησούς τήν ανθρώπινη φύση. Έγινε όμοιος μας για νά μπορέσουμε νά άποκτήσουμε τήν αιώνια ειρήνη και τή σιγουριά. Έχομε ένα Συνήγορο στον ούρανό και οποιοσδήποτε Τόν δέχεται για προσωπικό του Σωτήρα δέν μένει ορφανός νά σηκώνει μόνος του τό βάρος των άμαρτημάτων του.

[119]

«Αγαπητοί, τώρα είμεθα τέκνα Θεού.» «Εάν δέ τέκνα, και κληρονόμοι- κληρονόμοι μέν Θεού, συγκληρονόμοι δέ Χριστού- εάν συμπάσχωμεν, διά νά γείνωμεν και συμμετοχοι τής δόξης Αύτου.» «Και έτι δέν έφανερώθη τί θέλομεν είσθαι· έξεύρομεν όμως ότι, όταν φανερωθή, θέλομεν εΓσθαι δμοιοι μέ Αύτόν διότι θέλομεν ιδεί Αύτόν καθώς είναι.» (Α΄ Ιωάν. 3:2, Ρωμ. 8:17).

Πρώτο μας βήμα για νά πλησιάσουμε τον Θεό είναι νά γνωρίσουμε τήν αγάπη πού τρέφει για μάς και νά πιστέψομε ς΄ αυτή (Α΄ Ιωάν. 4:16). Επειδή ή αγάπη Του μάς έλκει νά “έρθoμε ς΄ Αύτόν.

Η συναίσθηση τής θεϊκής αγάπης δημιουργεί μέσα μας τήν άποστροφή του εγωκεντρισμού. Μέ τό νά άποκαλοΰμε τον Θεό Πατέρα μας, αναγνωρίζομε όλα Του τά πλάσματα για άδελφια μας. Όλοι μας άνήκομε στό μεγάλο σύμπλεγμα τής ανθρωπότητας, όλοι μας είμαστε μέλη τής ίδιας οικογένειας. Στίς παρακλήσεις μας εκτός από τον εαυτό μας οφείλομε νά συμπεριλαμβάνομε και τούς συνανθρώπους μας. Κανείς δέν προσεύχεται όπως πρέπει όταν ζητάει εύλογίες άποκλειστικά για τον έαυτό του.

Ο άπειρος Θεός, μάς λέγει ό Ιησούς, σας χορηγεί τό προνόμιο νά Τόν πλησιάζετε άποκαλώντας Τον Πατέρα. Προσπαθήστε νά καταλάβετε τί σημασία έχει αυτό. Κανένας ποτέ επίγειος πατέρας δέν έκανε πío συγκινητικές εκκλήσεις για τό παραστρατημένο του παιδί άπ΄ ό,τι Εκείνος κάνει για τον παραβάτη. Κανένα βαθύτερο ανθρώπινο ενδιαφέρον εκδηλώθηκε ποτέ για τον άμεταμέλητο μέ τέτοιες εύσπλαχνικές προσκλήσεις. Ο Θεός κατοικεί μέσα σε κάθε σπίτι. Ακούει τον κάθε λόγο πού προφέρομε, προσέχει τήν κάθε προσευχή πού Του άπευθύνoμε, γεύεται τίς θλίψεις και τίς άπογοητεύσεις τής κάθε ψυχής και παρακολουθεί τή στάση πού τηρούμε

πρός τόν πατέρα μας, τή μητέρα, τ' αδέρφια, τούς φίλους, τούς γειτόνους μας. Ένδιαφέρεται για τίς ανάγκες μας και ή αγάπη, ή ευσπλαχνία και ή χάρη Του χορηγούνται άκατάπαυστα για να ικανοποιήσουν τίς ανάγκες αυτές.

[120]

Άλλ' όταν προσφωνείτε τόν Θεό Πατέρα σας συναινείτε ότι είσθε παιδιά Του, ότι θά κατευθύνεστε από τή σοφία Του και θά Τόν υπακούετε κατά πάντα, ξέροντας ότι ή αγάπη Του είναι άμεγλήβλητη. Πρέπει να δέχεσθε τό σχέδιο της ζωής σας όπως Εκείνος τό έχει προγραμματίσει. Σάν παιδιά του Θεού, όφείλετε να θεωρείτε τήν τιμή Του, τόν χαρακτήρα Του, τήν οίκογένειά Του και τό έργο Του πρώτιστο μέλημά σας. Θά σας προξενεί χαρά να αναγνωρίζετε και να σέβεσθε τή συγγενική αυτή σχέση σας με τόν Θεό και με τό κάθε μέλος της οίκογενείας Του. Θά σας προξενεί ευχαρίστηση να έκτελείτε τό κάθε έργο σας όσο και ταπεινό πού συμβάλλει στη δόξα Του και στην ευτυχία των όμοιων σας.

«Ό έν τοίς ούρανοίς.» Εκείνος πού ό Χριστός μάς ζητάει να θεωρούμε Πατέρα μας «είναι έν τώ ούρανώ· πάντα όσα ήθέλησεν έποίησε.» Εμπιστευόμενοι στη φροντίδα Του μπορούμε άσφαλώς να έπαναπαυόμαστε λέγοντας: «Καθ' ήν ήμέραν φοβηθώ, επί Σέ θέλω ελπίζει.» (Ψαλμ. 115:3, 56:3).

«Άγιασθήτω τό όνομά σου»—ματθ. 6:9

Τό να αγιάζουμε τό όνομα τού Κυρίου σημαίνει ότι τά λόγια με τά όποια μιλούμε για τό ύπέρτατο Όν προφέρονται με τή μεγαλύτερη εύλάβεια. «Άγιον και φοβερόν τό όνομα Αύτού.» (Ψαλμ. 111:9). Δέν επιτρέπεται ποτέ και κατουδένα τρόπο να αναφέρομε με έλαφρότητα τούς τίτλους και τίς επωνυμίες της Θεότητας. Όταν προσευχόμαστε είσερχόμαστε στην αίθουσα των άκροάσεων τού Υψίστου και όφείλομε να παρουσιαζόμαστε μπροστά Του με ιερή κατάνυξη. Οί άγγελοι καλύπτουν τά πρόσωπά τους στην παρουσία Του. Τά χερουβείμ και τά λαμπρά και άγια σεραφείμ πλησιάζουν τό θρόνο Του με μεγάλη επισημότητα και εύλάβεια. Με πόση μεγαλύτερη εύλάβεια θά επρεπε εμείς, περιορισμένα άμαρτωλά όντα, να παρουσιαζόμαστε μπροστά στον Κύριο και Δημιουργό μας!

[121]

Αλλά τό να αγιάζουμε τό όνομα τού Κυρίου σημαίνει κάτι πολύ περισσότερο άπ' αυτό. Μπορούμε, όπως οί Ιουδαίοι τής εποχής τού Χριστού, να εκδηλώνομε τή μεγαλύτερη εξωτερική εύλάβεια

για τον Θεό και όμως να βεβηλώνομε διαρκώς τό όνομά Του. «Τό όνομα του Κυρίου» είναι «οϊκτίρμων και έλεήμων, μακρόθυμος και πολυέλεος και άληθινός... συγχωρών άνομίαν και παράβασιν και άμαρτίαν.» (Έξ. 34:5-7). Όσο για την εκκλησία του Κυρίου αναφέρεται ότι, «Τούτο είναι τό όνομα μέ τό όποιον θέλει όνομασθή, ό Κύριος ή Δικαιοσύνη ήμών.» (Ίερ. 33:16). Τό όνομα αυτό φέρει κάθε οπαδός του Χριστού. Είναι τό κληρονόμημα κάθε παιδιού του Θεού. Η οικογένεια φέρει τό όνομα του Πατέρα. Τήν εποχή της βαθείας λύπης και συμφοράς των Ισραηλιτών, ό προφήτης Ιερεμίας προσεύχονταν: «Τό όνομά Σου έκλήθη έφ' ήμάς· μή έγκαταλίπης ήμάς.» (Ίερ. 14:9).

Τό όνομα αυτό τιμάται σαν άγιο από τους άγγέλους του ούρανού και από τους κατοίκους των άναμαρτήτων κόσμων. «Όταν προσεύχεσθε λέγοντας, «Άγιασθήτω τό όνομά Σου,» ζητάτε να άγιασθει αυτό ς" ετούτον τον κόσμο και να άγιασθει επίσης μέσα σας. Ό Θεός σας άναγνώρισε για παιδί Του μπροστά σε άνθρωπος και άγγέλους. Προσεύχεσθε λοιπόν για να μή προσβάλετε ποτέ «τό καλόν όνομα μέ τό όποιον όνομάζεσθε.» (Ίακ. 2:7). Ό Θεός σας στέλλει στον κόσμο σαν αντιπροσώπους Του. Μέ την κάθε πράξη της ζωής σας οφείλετε να φανερώνετε τό όνομα του Θεού. Αυτό άπαιτεί από σας να άποκτήσετε τον χαρακτήρα Του. Δέν μπορείτε να άγιασετε τό όνομά Του, δέν μπορείτε να Τόν αντιπροσωπεύετε στον κόσμο, όταν μέ τή ζωή και τον χαρακτήρα σας δέν εκπροσωπήτε ακριβώς τή ζωή και τον χαρακτήρα του Θεού. Αυτό θα τό κατορθώσετε τότε μόνο όταν δεχθήτε τή χάρη και τή δικαιοσύνη του Χριστού.

«Έλθέτω ή βασιλεία σου»—ματθ. 6:10

Ό Θεός είναι ό Πατέρας μας που μάς αγαπάει και μάς φροντίζει σαν παιδιά Του. Ταυτόχρονα είναι και ό μεγάλος βασιλιάς του σύμπαντος. Τά συμφέροντα της βασιλείας Του είναι και δικά μας συμφέροντα, και πρέπει να εργαζόμαστε για την άνάδειξη της βασιλείας αυτής.

Οί μαθητές απέβλεπαν στην άμεση εγκαθίδρυση της ένδοξης βασιλείας Του. Αλλά μέ την προσευχή που τους έμαθε, ό Χριστός δίδαξε ότι ό καιρός για την εγκαθίδρυση της βασιλείας δέν είχε έρθει ακόμη. Έπρεπε να προσεύχονται για τον ερχομό της

σάν ένα γεγονός μελλοντικό. Αύτη όμως ή παράκληση αποτελούσε ταυτόχρονα καί μία διαβεβαίωση γι' αυτούς. Ενώ δέν έπρεπε νά περιμένουν τήν παρουσία τής βασιλείας στις μέρες τους, τό γεγονός ότι ό Χριστός τούς ζήτησε νά προσεύχονται γι' αύτη, αποτελεί απόδειξη ότι στόν ορισμένο τού Θεού καιρό εκείνη θάρθει οπωσδήποτε.

Ή βασιλεία τής χάρης τού Θεού ιδρύεται πρός τό παρόν καθώς μέρα μέ τή μέρα οί γεμάτες άμαρτία ανθρώπινες καρδιές παραδίνονται στην κυριαρχία τής άγάπης Του. Άλλ' ή ολοκληρωμένη εγκαθίδρυση τής βασιλείας τής δόξας Του δέν θά μεσολαβήσει πριν από τή δευτέρα παρουσία τού Χριστού στόν κόσμο. Τότε «ή βασιλεία καί ή εξουσία καί ή μεγαλωσύνη τών βασιλειών τών υποκάτω παντός του ούρανού θέλει δοθεί εις τόν λαόν τών άγιών τού Ύψίστου.» (Δαν. 7:27). Τότε θά κληρονομήσουν τή βασιλεία τήν ετοιμασμένη γι' αυτούς «άπό καταβολής κόσμου.» (Ματθ. 25:34). Καί τότε ό Χριστός, περιβαλλόμενος άπό τή μεγάλη Του δύναμη, θά αναλάβει νά βασιλεύσει.

[123]

Οί πύλες του ούρανού θά άνοιχθούν καί πάλι καί, συνοδευόμενος άπό χίλιες χιλιάδες καί μύριες μυριάδες άγιών, ό Σωτήρας μας θά έμφανισθει σαν «Βασιλεύς βασιλέων καί Κύριος τών Κυρίων.» Ό Θεός Εμμανουήλ «θέλει είσθαι βασιλεύς έφ' όλην τήν γήν· έν τή ημέρα εκείνη θέλει είσθαι Κύριος εις, καί τό όνομα Αύτου εν.» «Ή σκηνή του Θεού» θά είναι μεταξύ τών ανθρώπων καί «θέλει σκηνώσει μετ' αυτών καί αυτοί θέλουσιν είσθαι λαοί Αύτου καί Αύτός ό Θεός θέλει είσθαι μετ' αυτών Θεός αυτών.» (Ζαχ. 14:9, Άπ. 21:3).

Πρίν όμως άπ' αυτόν τόν ερχομό, ό Χριστός είπε ότι «θέλει κηρυχθή τούτο τό εύαγγέλιον τής βασιλείας έν όλη τή οικουμένη, πρός μαρτυριάν εις πάντα τά έθνη· καί τότε θέλει έλθει τό τέλος.» (Ματθ. 24:14). Δέν μπορεί νά ερθει ή βασιλεία Του άν δέν διαδοθει προηγουμένως ή άγαθή άγγελία τής χάρης Του ς' ολόκληρο τόν κόσμο. Μ' αυτό συμπεραίνεται ότι όταν εμείς παραχωρούμε τόν εαυτό μας στόν Θεό καί κερδίζουμε ψυχές γι' Αύτόν επισπεύδουμε τή βασιλεία Του. Μόνο όσοι καθιερώνονται στην ύπηρεσία Του λέγοντας, «Ιδού έγώ, άπόστειλόν με» (Ής. 6:8), γιά νά άνοιξουν τά μάτια τών ανθρώπων καί νά τούς κάνουν νά στραφούν «άπό του σκότους εις τό φώς καί άπό τής εξουσίας του Σατανά πρός τόν Θεόν, διά νά λάβωσιν άφεσιν άμαρτιών καί κληρονομιάν μεταξύ τών

ήγιασμένων» (Πράξ. 26:18), μόνο αυτοί είλικρινά προσεύχονται, «Ελθέτω ή βασιλεία Σου.»

[124] «Γενηθήτω το θέλημά σου, ως έν ούρανών και επί της γης»—ματθ. 6:10

Τό θέλημα του Θεού εκφράζεται μέσα στα εντάλματα τού αγίου νόμου Του και οι άρχές του νόμου αυτού είναι οι άρχές τού ούρανοϋ. Τό ύψιστο επίπεδο γνώσης όπου μπορούν να φθάσουν οι άγγελοι τού ούρανού είναι ή επίγνωση τού θελήματος του Θεού· και τό άνώτερο όριο τής ύπηρεσίας πού μπορούν να προσφέρουν είναι ή εκτέλεση τού θελήματος Του.

Στόν ούρανό όμως ή ύπηρεσία δέν προσφέρεται μέ τό πνεύμα του νομιχισμού. Όταν ό Σατανάς επαναστάτησε εναντίον τού νόμου τού Κυρίου, τότε οι άγγελοι συνειδητοποίησαν για πρώτη φορά τήν ύπαρξη τού νόμου, τήν παρουσία τού όποιου μάλλον άγνοούσαν μέχρι τότε. Η ύπηρεσία τών άγγέλων δέν είναι δουλική άλλ" υ-ίχή. Μιά τέλεια άρμονία τούς συνδέει μέ τόν Δημιουργό τους. Τήν ύπακοή δέν τή θεωρούν άγγαρεία γιατί ή άγάπη τους για τόν Θεό κάνει τήν ύπηρεσία τους εύχάριστη. Έτσι μέσα στήν κάθε καρδιά όπου κατοικεί ό Χριστός, ή ελπίδα τής δόξας, άντηχούν κάθε φορά τά λόγια Του: «Χαίρω, Θεέ Μου, να εκτελώ τό θέλημά Σου· και ό νόμος Σου είναι έν τώ μέσω τής καρδιάς Μου.» (Ψαλμ. 40:8).

Η προσευχή, «γενηθήτω τό θέλημά Σου ως έν ούρανών και επί τής γης», είναι μια παράκληση για να πάψει τό κακό να βασιλεύει στή γή, για να έξολοθρευθεί ή άμαρτία όλότελα και για να ιδρυθεί ή βασιλεία τής δικαιοσύνης. Τότε, τόσο στή γή όσο και στόν ούρανό, ό Θεός θά «έκπληρώση πάσαν ευδοκίαν άγαθωσύνης.» (B" Θεσ. 1:11).

[125] «Τόν άρτον ήμών τόν έπιούσιον δός εις ήμάς σήμερον»—ματθ. 6:11

Τό πρώτο μέρος της προσευχής πού μάς δίδαξε ό Ιησούς αναφέρεται στό όνομα, στή βασιλεία και στό θέλημα τού Θεού—ότι τό όνομά Του πρέπει να τιμηθεί, ή βασιλεία Του να ιδρυθεί και τό θέλημά Του να εκτελεσθεί. Έτσι, αφού πρώτα κάνετε τήν ύπηρεσία τού Θεού βασικό σας μέλημα, μπορείτε τότε μέ εμπιστοσύνη

νά ζητήσετε τήν εκπλήρωση τών δικών σας αναγκών. Ἄν εχετε ἀπαρνηθεῖ τό ἐγώ καί παραχωρήσει τόν εαυτό σας στόν Χριστό, ἀποτελεῖτε μέλος τῆς οικογένειας του Θεοῦ καί τό κάθε τι στό σπίτι του Πατέρα βρίσκεται στή διάθεσή σας. Ὅλοι οἱ πρόσκαιροι καί μελλοντικοί θησαυροί του Θεοῦ προορίζονται γιά σας. Ἡ διακονία τών ἀγγέλων, ἡ δωρεά του Πνεύματος, οἱ μόχθοι τών ὑπηρετῶν Του, ὅλα εἶναι γιά σας. Ὁ κόσμος καί κάθε τι Ἰ πού βρίσκεται σ' αὐτόν καί εἶναι γιά τό καλό σας, λογίζεται δικό σας. Ἀκόμη καί αὐτή ἡ εχθρότητα τών πονηρῶν ἀνθρώπων σας προετοιμάζει γιά τόν οὐρανό. Ὅταν εἰσθε «σεῖς του Χριστοῦ», «τά πάντα εἶναι ὑμῶν.» (Α" Κορ. 3:23,21).

Εἰσθε ὅμως σάν τό παιδί ἐκεῖνο πού δέν ἔλαβε ἀκόμη τήν κυριότητα τῆς κληρονομιάς του. Ὁ Θεός δέν σας ἐμπιστεύεται τή διαχείριση τών πολυτίμων θησαυρῶν πού προορίζει γιά σας μή τυχόν ὁ Σατανάς, μέ τά ἐντεχνα δολώματά του, σας ἐξαπατήσει, ὅπως ἐκανε μέ τό ζευγάρι τών πρωτοπλάστων τῆς Εδέμ. Ὁ Χριστός σας τοῦς φυλάγει, ἀσφαλῆς ἀπό τή δύναμη του καταστροφέα. Ὅπως τό παιδί αὐτό, τό ἴδιο θά λαβαίνετε καί σεῖς μέρα μέ τή μέρα τό ἀρκετό τῆς ἡμέρας. Καθημερινά πρέπει νά προσεύχεσθε, «Τόν ἄρτον ἡμῶν τόν ἐπιούσιον δός εἰς ἡμᾶς σήμερον.» Μή σας ἀνησυχεῖ ἄν δέν εχετε ἀρκετά γιά αὔριο. Ἐχετε τή διαβεβαίωση τῆς ὑπόσχεσῆς Του. Ὅπως ἀναφέρει ὁ Δαβίδ, «Νέος ἤμην καί ἤδη ἐγήρασα καί δέν εἶδον δίκαιον ἐγκαταλελειμμένον, οὔδέ τό σπέρμα αὐτοῦ ζητοῦν ἄρτον.» (Ψαλμ. 37:25). Ὁ Θεός ὁ Ὅποιος ἐστεῖλε τοῦς κόρακες νά θρέψουν τόν Ἡλία στό χεῖμαρρο Χερὶθ, δέ θά παραβλέψει οὔτε ἓνα ἀπό τά πιστά παιδιά Του πού ὑφίστανται θυσίες. Γι' αὐτόν πού βαδίζει στό δρόμο τῆς δικαιοσύνης ἀναφέρεται ὅτι, «Ἄρτος θέλει δοθεῖ εἰς αὐτόν τό ὕδωρ αὐτοῦ θέλει εἶσθαι βέβαιον.» «Δέν θέλουσι καταισχυνηθῆ ἓν καιρῷ πονηρῶ· καί ἓν ἡμέραις πείνης θέλουσι χορτασθῆ.» «Ἐπειδῆ Ὅστις τόν ἴδιον Ἐαυτοῦ Υἱόν δέν ἐφείσθη, ἀλλά παρέδωκεν Αὐτόν ὑπέρ πάντων ἡμῶν, πῶς καί μετ' Αὐτοῦ δέν θέλει χαρίσει εἰς ἡμᾶς τά πάντα.» (Ἦς. 33:16, Ψαλμ. 37:19, Ρωμ. 8:32). Ἐκεῖνος ὁ Ὅποιος μετρίαζε τίς φροντίδες καί τίς ἐγνοιες τῆς χήρας μητέρας Του καί τή βοηθοῦσε νά προμηθεύσει τίς ἀνάγκες του σπιτικού τῆς Ναζαρέτ, συμπονεῖ μέ τήν κάθε μητέρα στόν ἀγῶνα της νά εξασφαλίσαι τό ψωμί τών παιδιῶν της. Ἐκεῖνος ὁ Ὅποιος σπλαχνίζονταν ἰούς ὄχλους «διότι ἦσαν ἐκλελυμένοι καί ἐσχορπισμένοι» (Ματθ. 9:36), ἐξακολουθεῖ καί σήμερα νά σπλαχνίζεται τοῦς φτω-

χούς. Τούς εύλογεί μέ άπλωμένα χέρια, καί ς” αύτή τήν προσευχή πού δίδαξε στους μαθητές Του, μάς παροτρύνει νά θυμούμαστε τούς φτωχούς.

[127] Όταν προσευχόμαστε, «Τόν άρτον ήμών τόν έπιούσιον δός εις ήμάς σήμερον,» ζητούμε όχι μόνο για τόν έαυτό μας, αλλά καί για τούς άλλους. Αναγνωρίζομε επίσης ότι αυτά πού μάς δίνει δέν είναι άποκλειστικά για τόν έαυτό μας. Ό Θεός μάς εμπιστεύεται τά άγαθά Του για νά μπορέσομε νά θρέψομε τούς νηστικούς. Μές” τή μεγάλη Του άγαθότητα προνόησε για τούς φτωχούς. (Ψαλμ. 68:10). Καί μάς λέγει: «Όταν κάμνης γεύμα ή δείπνον, μή προσκάλει τούς φίλους σου, μηδέ τούς αδελφούς σου, μηδέ τούς συγγενείς σου, μηδέ γείτονας πλουσίους... Άλλ” όταν κάμνης ύποδοχήν, προσκάλει πτωχούς, βεβλαμμένους, χωλούς, τυφλούς· καί θέλεις είσθαι μακάριος· διότι δέν έχουσι νά σοί άνταποδώσωσιν· έπειδή ή άνταπόδοσις θέλει γείνει εις σέ έν τή άναστάσει τών δικαίων.» (Λουκ. 14:12-14).

«Δυνατός είναι ό Θεός νά περισσεύση πάσαν χάριν εις εσάς, ώστε έχοντες πάντοτε έν παντί πάσαν αύτάρκειαν, νά περισσεύητε εις πάν εργον άγαθόν.» «Ό σπείρων μέ φειδωλίαν καί μέ φειδωλίαν θέλει θερίσει· καί ό σπείρων μέ άφθονίαν καί μέ άφθονίαν θέλει θερίσει.» (Β” Κορ. 9:8,6).

Η προσευχή για τό καθημερινό ψωμί δέ συμπεριλαμβάνει μόνο τήν τροφή πού συντηρεί τό σώμα, άλλ” επίσης τό πνευματικό ψωμί πού θρέφει τήν ψυχή για τήν αιώνια ζωή. Ό Χριστός μάς λέγει: «Εργάζεσθε μή διά τήν τροφήν τήν φθειρομένην, αλλά διά τήν τροφήν τήν μένουσαν εις ζωήν αιώνιον.» (Ιωάν. 6:27). Καί εξηγεί: «Εγώ είμαι ό άρτος ό ζών, ό καταβάς εκ του ούρανού. Εάν τις φάγη εκ τούτου του άρτου, θέλει ζήσει εις τόν αιώνα.» (έδ. 51). Ό Σωτήρας μας είναι τό ψωμί τής ζωής καί όταν εμείς παρατηρούμε τήν άγάπη Του, όταν τή δεχόμαστε μέσα στην ψυχή, τότε τρεφόμαστε μέ τό ούρανοκατέβατο αύτό ψωμί.

[128] Ό λόγος Του μάς βοηθάει νά δεχθούμε τόν Χριστό καί τό Άγιο Πνεύμα μάς χορηγείται για νά κατανοήσομε τό λόγο του Θεού καί για νά μπάσομε τίς αλήθειες Του μες” τίς καρδιές μας. Καθημερινά πρέπει νά προσευχόμαστε καθώς μελετούμε τό λόγο Του, νά μάς στείλει ό Θεός τό Πνεύμα Του για νά μάς φανερώσει τήν κατάλληλη εκείνη αλήθεια πού θά ένισχύσει τήν ψυχή μας για τήν αντιμετώπιση των αναγκών της ημέρας.

Διδάσκοντας μας νά ζητούμε κάθε μέρα αυτά πού χρειαζόμαστε—πρόσκαιρες όπως καί πνευματικές ευλογίες—ό Θεός έκπληρει κάποιο σκοπό γιά τό καλό μας. Θέλει νά μάς κάνει νά συναισθανθούμε ότι έξαρτόμαστε από την άδιάπτωτη φροντίδα Του. Επιδιώκει νά μάς φέρει σέ επαφή μαζί Του. Καί μέ την επαφή μας μέ τόν Χριστό, μέ τήν προσευχή καί τή μελέτη τών μεγάλων πολυτίμων άληθειών του λόγου Του, θά τρέφομε τίς πεινασμένες μας ψυχές καί θά σβύνομε τή δίψα μας δροσιζόμενοι στήν πηγή τής ζωής.

«Συγχώρησον εις ημάς τάς άμαρτίας ημών διότι καί ημείς συγχωρούμεν εις πάντα άμαρτάνοντα εις ημάς»—λουκ. 11:4

Ό Ιησούς διδάσκει ότι τότε μόνο ό Θεός μάς συγχωρεί, όταν εμείς συγχωρούμε τούς άλλους. Η αγάπη τού Θεού είναι εκείνη πού μάς ελκει κοντά Του καί ή αγάπη αύτή δέν μπορεί νά έγγίσει τίς καρδιές μας χωρίς νά γεννήσει μέσα μας τήν αγάπη γιά τούς άδελφούς μας.

Τελειώνοντας τήν Κυριακή προσευχή ό Χριστός πρόσθεσε: «Εάν συγχωρήσητε εις τούς ανθρώπους τά πταίσματα αύτών, θέλει συγχωρήσει καί εις εσάς ό Πατήρ σας ό ούράνιος. Εάν όμως δέν συγχωρήσητε εις τούς ανθρώπους τά πταίσματα αύτών, ούδέ ό Πατήρ σας θέλει συγχωρήσει τά πταίσματά σας.» (Ματθ. 6:14-15). Όποιος δέν συγχωρεί άποχωρίζεται άπ' τό μοναδικό κανάλι άπ' όπου μπορεί νά δεχθεί τήν εύσπλαχνία τού Θεού. Δέν πρέπει νά σκεπτόμαστε πώς άν αύτοί πού μάς έβλαψαν δέν θά ομολογήσουν τό σφάλμα τους, έχομε τό δικαίωμα νά μή τούς συγχωρήσομε. Ασφαλώς έχουν τό χρέος νά ταπεινώσουν τίς καρδιές τους μέ τή μεταμέλεια και τήν εξομολόγηση. Άλλ' είχε ομολογούν τά λάθη τους είχε όχι, εμείς όφείλομε νά έξωτερικεύομε φιλεύσπλαχνα αισθήματα γι' αυτούς πού άμάρτησαν απέναντι μας. Όσο βαθειά καί αν μάς έχουν πληγώσει, δέν πρέπει νά εξακολουθούμε νά θλιβόμαστε γιά τό κακό πού μάς έκαναν, ούτε νά μεμψιμοιρούμε συνεχώς γιά τίς προσωπικές άδικίες πού μάς έγιναν. Άλλ' όπως περιμένομε νά συγχωρεθούμε γιά τά άμαρτήματά μας έναντι τού Θεού, έτσι πρέπει νά συγχωρούμε καί αυτούς πού μάς έβλαψαν.

Η συγχώρεση όμως έχει εύρύτερη άκόμη έννοια άπ' ό,τι πολλοί φαντάζονται. Όταν ό Θεός ύπόσχεται ότι «θέλει συγχωρήσει

ἀφθόνως», προσθέτει μετά, σάν νά ἡ έννοια τῆς ὑπόσχεσης αὐτῆς ξεπερνούσε τά όρια τῆς νοημοσύνης μας: «Αἱ βουλαί Μου δέν είναι βουλαί ὑμῶν, οὐδέ αἱ όδοί ὑμῶν αἱ όδοί Μου, λέγει Κύριος. Ἄλλ' όσον είναι ὑψηλοί οἱ οὐρανοί ἀπό τῆς γῆς, οὕτως αἱ όδοί Μου είναι ὑψηλότεροι τῶν όδῶν ὑμῶν, καί αἱ βουλαί Μου τῶν βουλῶν ὑμῶν.» (Ἡς. 55:7-9). Ἡ συγνώμη τοῦ Θεοῦ δέν είναι ἀπλῶς μιᾶ νομική πράξη πού μάς ελευθερώνει ἀπό τήν καταδίκη. Δέν είναι μόνο ἡ συγχώρηση γιά τήν ἁμαρτία, ἀλλ' είναι ἐπίσης ἡ ἀπελευθέρωση ἀπό τήν ἁμαρτία. Τό ξεχείλισμα αὐτό τῆς ἀπολυτρωτικῆς ἀγάπης μεταπλάθει τήν καρδιά. Ὁ Δαβίδ εἶχε καταλάβει καλά τήν πραγματική έννοια τῆς συγχώρησης δταν προσεύχονταν: «Καρδίαν καθάραν κτίσον ἐν ἐμοί, Θεέ· καί πνεύμα εὐθές ἀνανέωσον ἐντός μου.» (Ψαλμ. 51:10). Καί ἀλλοῦ πάλι λέγει: «Όσον ἀπέχει ἡ ἀνατολή ἀπό τῆς δύσεως, τόσον ἐμάκρυνεν ἀφ' ἡμῶν τās ἀνομίας ἡμῶν.» (Ψαλμ. 103:12).

[130] Προσφέροντας τόν Χριστό, ὁ Θεός πρόσφερε τόν εαυτό Του γιά τίς ἁμαρτίες μας. Ὑπέστη τόν σκληρό σταυρικό θάνατο, φορτίσθηκε τήν ἐνοχή μας, «ὁ δίκαιος ὑπέρ τῶν ἀδίκων», γιά νά μάς ἀποκαλύψει τήν ἀγάπη Του καί νά μάς ἐλκύσει κοντά Του. Καί μάς λέγει: «Γίνεσθε εἰς ἀλλήλους χρηστοί, εὐσπλαχνοί, συγχωροῦντες ἀλλήλους, καθῶς ὁ Θεός συνεχώρησεν ἐσάς διά του Χριστοῦ.» (Ἐφεσ. 4:32). Επιτρέψετε στόν Χριστό, τῆ Θεϊκή Ζωή, νά κατοικήσει μέσα σας, καί χρησιμοποιοῦντας σας, νά ἀποκαλύψει τήν οὐρανογέννητη ἐκείνη ἀγάπη πού ἐμπνέει τήν ἐμπιστοσύνη στοὺς ἀπελπισμένους καί φέρει τῆ γαλήνη τοῦ οὐρανοῦ στήν κατατρυχόμενη ἀπό τήν ἁμαρτία καρδιά. Ὁ πρῶτος όρος γιά νά μπορέσουμε νά πλησιάσουμε τόν Θεό είναι ὅτι δεχόμενοι τήν εὐσπλαχνία Του, παραχωροῦμε ταυτόχρονα τόν ἑαυτό μας γιά νά ἀποκαλύπτομε τῆ χάρη Του στοὺς ἄλλους.

Πρὶν μπορέσουμε νά δεχθούμε καί νά μεταδώσουμε στοὺς ἄλλους τῆ συγχωρητική ἀγάπη του Θεοῦ, είναι ἀπαραίτητο νά γνωρίσουμε καί νά πιστέψουμε στήν ἀγάπη τήν ὁποία Αὐτός τρέφει γιά μάς. (Α' Ἰωάν. 4:16). Ὁ Σατανάς μετέρχεται κάθε ἀπάτη πού μπορεῖ νά σοφισθεῖ γιά νά μάς ἐμποδίσει νά διακρίνομε τήν ἀγάπη αὐτή. Θέλει νά μάς κάνει νά πιστεύομε ὅτι τά λάθη καί οἱ παραβάσεις μας ἔχουν τόσο πολύ προσβάλλει τόν Θεό, ὥστε είναι ἀδύνατο νά δώσει προσοχή στίς προσευχές μας, καί οὔτε νά μάς εὐλογῆσει μπορεῖ, οὔτε νά μάς σώσει. Δέν βλέπομε στόν ἑαυτό μας τίποτε ἄλλο παρά

άδυναμίες, τίποτε πού νά μάς συστήσει στόν Θεό. Καί ό Σατανάς μάς λέγει ότι ή προσπάθεια εΓναι άσχοπη· ότι δέν ύπάρχει γιατρεία γιά τά ελαττώματα του χαρακτήρα μας. Ενώ εμείς προσπαθούμε νά πλησιάσομε τόν Θεό, ό εχθρός μάς ψιθυρίζει: Δέν άξίζει τόν κόπο νά προσεύχεσαι. Δέν διέπραξες τούτο η εκείνο τό σφάλμα· Δέν άμάρτησες εναντίον τού Θεού καί παραβίασες τή συνείδησή σου· Άλλ” ή άπάντηση πού μπορούμε νά δώσομε στόν εχθρό είναι ότι «τό αίμα του Ίησοϋ Χριστού του Υίου Αύτου καθαρίζει ήμάς από πάσης αμαρτίας.» (Α” Ίωάν. 1:7). Όταν αισθανόμαστε ότι άμαρτήσαμε καί ότι δέν μπορούμε νά προσευχηθούμε, τότε άκριβώς είναι ή ώρα πού πρέπει νά προσευχηθούμε. Μπορεί νά νοιώθουμε ντροπιασμένοι καί ταπεινωμένοι, άλλ” εκείνο πού μάς χρειάζεται είναι νά προσευχόμαστε καί νά πιστεύομε. «Πιστός ό λόγος καί πάσης άποδοχής άξιος, ότι ό Ίησούς Χριστός ήλθεν εις τόν κόσμον διά νά σώσει τούς αμαρτωλούς, τών όποιών πρώτος είμαι εγώ.» (Α” Τιμ. 1:15). Ή συγχώρηση, ή συμφιλίωση μέ τόν Θεό, δέν μάς χορηγείται σάν άνταμοιβή τών πράξεών μας η σάν άναγνώριση κάποιας άξίας πού φέρομε, αμαρτωλοί άνθρωποι καθώς είμαστε, άλλ” είναι δώρο τό όποιο μάς προσφέρεται καί τό όποιο βασίζεται στην άψογη δικαιοσύνη τού Χριστού.

Δέν πρέπει νά προσπαθούμε νά μετριάσομε τήν ένοχή μας προβάλλοντας δικαιολογίες γιά τήν άμαρτία. Πρέπει νά δούμε τήν άμαρτία έτσι άκριβώς όπως τήν ύπολογίζει ό Θεός- καί ό υπολογισμός αυτός είναι πράγματι πολύ βαρύς. Μόνο ή θυσία τού Γολγοθά μπορεί νά άποκαλύψει τό τεράστιο βάρος τής άμαρτίας. Άν ήταν νά σηκώσομε μόνοι μας τήν ένοχή μας, θά είχαμε συντρίβει κάτω άπ” τό βάρος της. Αλλά τή θέση μας τήν πήρε ένας Αναμάρτητος, ό Όποίος χωρίς νά φταίξει σε τίποτε φορτίστηκε τίς άνομίες μας. «Εάν όμολογώμεν τάς άμαρτίας ήμών,» ό Θεός «είναι πιστός καί δίκαιος, ώστε νά συγχωρήσει εις ήμάς τάς άμαρτίας καί καθάριση ήμάς από πάσης άδικίας.» (Α” Ίωάν. 1:9). Δοξασμένη αλήθεια! Δίκαιος έναντι τού νόμου Του καί παράλληλα δικαιώνοντας καί όλους όσους πιστεύουν στόν “Ίησού. «Τίς Θεός δμοιός Σου, συγχωρών άνομίαν καί παραβλέπων τήν παράβασιν τού ύπολοίπου τής κληρονομιάς Αύτου· Δέν φυλάττει τήν οργήν Αύτου διά παντός, διότι Αύτός άρέσκεται εις τό έλεος.» (Μιχ. 7:18).

[131]

[132] «Μή φέρης ἡμᾶς εἰς πειρασμόν, ἀλλὰ ἐλευθέρωσον ἡμᾶς ἀπό τοῦ πονηροῦ»—ματθ. 6:13

Πειρασμός θά πει μπλέξιμο μέ τήν ἁμαρτία καί ἓνα τέτοιο πράγμα δέν προέρχεται ποτέ ἀπό τόν Θεό, ἀλλ' ἀπό τόν Διάβολο, καί ἀπό τό κακό πού φωλιάζει στην καρδιά μας. «Ὁ Θεός εἶναι ἀπείραστος κακῶν καί Αὐτός οὐδένα πειράζει.» (Ίακ. 1:13).

Ὁ Σατανάς προσπαθεῖ νά μάς φέρει σέ πειρασμό γιά νά ἀποκαλύψει τό στρεβλό τοῦ χαρακτήρα σέ ἀνθρώπους καί σέ ἀγγέλους ὥστε νά μάς ἀπαιτήσῃ μετά γιά δικούς του. Στή συμβολική προφητεία τοῦ Ζαχαρία, ὁ Σατανάς στέκεται στά δεξιά τοῦ Ἀγγέλου τοῦ Κυρίου γιά νά κατηγορήσῃ τόν πρωθιερέα Ἰησοῦ, ντυμένο μέ ρυπαρά ἱμάτια, καί νά ἀντισταθεῖ στό ἔργο πού ὁ Ἄγγελος επιθυμεῖ νά κάνει γι' αὐτόν. Ἡ εἰκόνα αὐτή συμβολίζει τή στάση τοῦ Σατανά ἐναντι κάθε ψυχῆς πού ὁ Χριστός προσπαθεῖ νά ἐλκύσει κοντά Του. Ὁ εχθρός μάς ὀδηγεῖ στήν ἁμαρτία καί μετά μάς κατηγορεῖ στήν παρουσία τοῦ οὐρανόσιου σύμπαντος γιά ἀνάξιους τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ. Ἀλλά «εἶπε Κύριος πρὸς τόν Διάβολον, θέλει σέ ἐπιτιμήσῃ ὁ Κύριος, Διάβολε· ναί, θέλει σέ ἐπιτιμήσῃ ὁ Κύριος ὅστις ἐκλεξε τήν Ἱερουσαλήμ· δέν εἶναι οὗτος δαυλός ἀπεσπασμένος ἀπό πυρός·» Καί πρὸς τόν (ιερέα) Ἰησοῦ εἶπε: «Ἰδοῦ ἀφήρεσα ἀπό σοῦ τήν ἀνομίαν σου καί θέλω σέ ἐνδύσει ἱμάτια λαμπρά.» (Ζαχ. 3:1-4).

Μέ τή μεγάλη Του ἀγάπη ὁ Θεός προσπαθεῖ νά ἀναπτύξῃ μέσα μας τίς πολύτιμες ἀρετές τοῦ Πνεύματός Του. Μάς επιτρέπει νά ἀντιμετωπίζομε ἐμπόδια, κατατρεγμούς καί δυσκολίες ὄχι σάν νά ἦταν κατάρρα, ἀλλά σάν τή μεγαλύτερη εὐλογία τῆς ζωῆς μας. Κάθε ἀναχαιτισμένος πειρασμός, κάθε ἀντιμετωπισμένη μέ θάρρος δοκιμασία, μάς εφοδιάζουν μέ καινούργιες ἐμπειρίες καί μάς βοηθοῦν στήν πρόοδο τῆς διάπλασης τοῦ χαρακτήρα. Ἡ ψυχὴ πού μέ τή θεϊκὴ βοήθεια ἀντιστέκεται στόν πειρασμό, φανερώνει στόν κόσμον καί στό οὐράνιο σύμπαν τήν ἀποτελεσματικότητά τῆς χάριτος τοῦ Χριστοῦ.

Παρόλο ὅτι δέν πρέπει νά δυσανασχετοῦμε μέ τίς δοκιμασίες, ὅσο οδυνηρές κι' ἂν εἶναι, πρέπει ὅμως νά προσευχόμεσθε νά μή επιτρέψῃ ὁ Θεός νά βρεθούμε στό δύσκολο σημεῖο ὅπου μποροῦν νά μάς ὀδηγήσουν οἱ ἐπιθυμίες τῆς ἁμαρτωλῆς μας καρδιάς. Προσευχόμενοι ἔτσι ὅπως μάς ὑπέδειξε ὁ Χριστός, παραχωροῦμε τόν ἑαυτό μας στήν καθοδήγηση τοῦ Θεοῦ καί Του ζητοῦμε νά μάς

οδηγεί σέ μονοπάτια άσφαλή. Μάς είναι αδύνατο νά προφέρομε τήν προσευχή αύτή καί νά επιθυμούμε ταυτόχρονα νά βαδίσουμε όπως μάς άρέσει. Θά περιμένομε νά μάς οδηγήσει τό χέρι Του καί θά άκούσομε τή φωνή Του νά μάς λέγει: 'Αύτη είναι ή όδός· περιπατείτε εν αύτη.» (Ης. 30:21).

Είναι επικίνδυνο νά χρονοτριβούμε σκεπτόμενοι τό τί θά μπορούσαμε νά κερδίσουμε αν ένδίδαμε στίς προτάσεις του Διαβόλου. Μόνο έξευτελισμό καί καταστροφή σημαίνει ή άμαρτία για τήν ψυχή πού τήν υποθάλπει. 'Αλλ' επειδή έχει τό ιδίωμα νά τυφλώνει καί νά εξαπατάει, μπορεί νά μάς τυλίξει στά δίχτυα της μέ κολακευτικές παραστάσεις. 'Όταν εμείς ριψοκινδυνεύομε νά πατήσομε τό εχθρικό του Σατανά έδαφος, δέν έχομε καμιά εγγύηση ότι θά προστατευθούμε από τή δύναμή του. Πρέπει νά καταβάλομε κάθε δυνατή προσπάθεια για νά κρατήσομε κλειστές όλες τίς διόδους άπ' όπου ο πειραστής μπορεί νά μάς πλησιάσει.

'Η ίδια ή παράκληση «μη φέρης ημάς εις πειρασμόν», είναι άφραυτού της μιά υπόσχεση. 'Όταν εμείς παραχωρούμε τόν εαυτό μας στόν Θεό, μάς δίνεται ή διαβεβαίωση ότι Αύτός «δέν θέλει σάς άφήσει νά πειρασθήτε υπέρ τήν δύναμίν σας, αλλά μετά του πειρασμού θέλει κάμει καί τήν εκβασιν, ώστε νά δύνασθε νά υποφέρητε.» (Α' Κορ. 10:13).

[134]

'Η μόνη άσφάλεια εναντίον του κακού είναι ή ένοίκηση του Χριστού μέσ' τήν καρδιά μέσο της πίστης πού έχομε για τή δικαιοσύνη Του. Μόνο στή φιλαυτία πού φωλιάζει στήν καρδιά μας μπορεί νά άποδοθεί ή δύναμη πού άσκει ο πειρασμός μέσα μας. 'Όταν όμως παρατηρούμε τή μεγάλη άγάπη του Θεού, τότε ή φιλαυτία μάς παρουσιάζεται μέ όλη τήν άσχήμια καί τήν άποκρουστικότητα της καί τότε μάς γεννάται ή επιθυμία νά τήν άποβάλομε από τήν ψυχή. Καθώς ο Χριστός δοξάζεται από τό Πνεύμα τό «Αγιο, οί καρδιές μας άπαλύνονται καί υποτάσσονται, ο πειρασμός παύει νά άσκει τή δύναμή του καί ή χάρη του Χριστού μεταπλάθει τόν χαρακτήρα.

'Ο Χριστός ποτέ δέν εγκαταλείπει μιά ψυχή για τήν όποία έδωσε τή ζωή Του. 'Η ίδια ή ψυχή μπορεί νά Τόν εγκαταλείψει καί νά κυριευθεί από τόν πειρασμό· άλλ' ο Χριστός δέν είναι δυνατό ποτέ νά στραφεί μακριά από κείνον για τόν όποιο πλήρωσε τά λύτρα μέ τή δική Του τή ζωή. Αν μπορούσαν τά πνευματικά μας μάτια νά άνοιχθούν, θά διακρίναμε ψυχές νά λυγίζουν κάτω άπ' τήν καταδυναστευση, νά παραδέρονται άπ' τή λύπη, νά πιέζονται

[135] άπ” τό βάρος σάν τό παραφορτωμένο κάρρο μέ σανό, έτοιμες νά ξεψυχήσουν μες” τήν απόγνωση. Θά διακρίναμε επίσης ούράνιους άγγέλους νά σπεύδουν σέ βοήθεια τών πειραζομένων αύτών πού βρίσκονται στό χείλος τού γκρεμού. Οι ούράνιοι άπεσταλμένοι άπωθούν τίς στρατιές του πονηρού πού πολιορκούν τίς ψυχές αυτές. Τίς οδηγούν τότε νά στερεώσουν τά πόδια τους πάνω στό ισχυρό θεμέλιο. Οί μάχες πού διεξάγονται μεταξύ τών δύο εχθρικών παρατάξεων είναι τόσο πραγματικές όσο και οί μάχες πού διεξάγουν τά στρατεύματα τού κόσμου. Από τήν έκβαση τού πνευματικού αύτου άγώνα έξαρτάται τό αιώνιο πεπρωμένο μας.

Σ” έμάς άπευθύνονται τά λόγια πού ειπώθηκαν και στόν Πέτρο: «Ο Σατανάς σάς έζήτησε διά νά σάς κοσκινίση ως τόν σίτον. Πλήν έγώ έδεήθην περί σοϋ διά νά μή έκλειψη ή πίστις σου.» (Λουκ. 22:31-32). Δοξασμένος ας είναι ο Θεός ότι δέν εχομε έγκαταλειφθεί μόνοι μας. Εκείνος ο Όποίος «τόσον ήγάπησε τόν κόσμο, ώστε εδωκε τόν Υιόν Αύτου τόν μονογενή διά νά μή άπολεσθή πάς ο πιστεύων εις Αύτόν, αλλά νά έχη ζωήν αιώνιον» (Ιωάν. 3:16), δέν πρόκειται νά μάς έγκαταλείψει στόν άγώνα μας κατά τού κοινού έχθρου Θεού και ανθρώπων. «Ιδού», μάς λέγει, «δίδω εις έσάς τήν εξουσίαν τού νά πατητέ έπάνω δφρων και σκορπιών, και επί πάσαν τήν δύναμιν του έχθρου· και ούδέν θέλει σάς βλάψει.» (Λουκ. 10:19).

Ζήσετε σέ στενή επικοινωνία μέ τόν ζώντα Χριστό. Αύτός θά σάς κρατήσει σφιχτά μέ τό στιβαρό Του χέρι πού δέν τό άφίνει ποτέ νά χαλαρώσει. Γνωρίστε και πιστέψτε στην άγάπη πού τρέφει ο Θεός για σάς και τότε θά είσθε άσφαλείς. Επειδή ή άγάπη αύτή είναι φρούριο άπόρρητο ενάντια ς” όλες τίς πλάνες και τίς επιθέσεις του Σατανά. «Τό όνομα τού Κυρίου είναι πύργος οχυρός· ο δίκαιος καταφεύγων εις αύτόν είναι έν άσφαλεία.» (Παρ. 18:10).

[136] «Σου είναι ή βασιλεία και ή δύναμις και ή δόξα»—ματθ. 6:13

Όπως ή πρώτη έτσι και ή τελευταία φράση τής Κυριακής Προσευχής αναφέρεται στόν Θεό τόν Οποίο τοποθετεί πάνω άπό κάθε δύναμη και εξουσία και «ύπέρ πάν όνομα όνομαζόμενον.» Ο Σωτήρας άτένιζε στα χρόνια πού περίμεναν τούς άποστόλους, όχι έτσι όπως αύτοί τά οραματίζονταν, χαρούμενα και πλέοντα σέ πελάγη εύδαιμονίας και κοσμικών τιμών, αλλά σκοτεινά άπό τό ξέσπασμα

τής θύελλας του ανθρώπινου μίσους και της σατανικής οργής. Ανάμεσα σε συγκλονιστικά πολιτικά γεγονότα και καταστροφές, ή ζωή των αποστόλων θα ζώνονταν από διάφορους κινδύνους και επανειλημμένα οι ψυχές τους θα γέμιζαν με φόβο. Θα εβλεπαν την Ιερουσαλήμ να ερημώνεται, τό ιερό να ισοπεδώνεται, τό ιερατικό σύστημα για πάντα να αφανίζεται και τό λαό του Ισραήλ να διασκορπίζεται στα πέρατα της γης σαν άνεμοδαρμένα ναυάγια πάνω σε πανέρημη άκτή. Ο Ίησοϋς είπε: «Θέλετε άκούσει πολέμους και φήμας πολέμων.» «Θέλει έγερθή έθνος επί έθνος και βασιλεία επί βασιλείαν· και θέλουσι γείνει πείναι και λοιμοί και σεισμοί κατά τόπους. Πάντα δέ ταύτα είναι άρχαί ώδίνων.» (Ματθ. 24:6-8). Παρ' όλα αυτά οι οπαδοί τού Χριστού δέν έπρεπε να φοβούνται ότι οι ελπίδες τους θα πήγαιναν χαμένες ή ότι ο Θεός είχε λησμονήσει τή γή. Η δύναμη και ή δόξα άνήκουν ς' Αυτόν τού Οποίου οπωσδήποτε οι μεγάλοι σκοποί άνεμπόδιστοι βαινουν τελικά προς τήν ολοσχερή εκπλήρωσή τους. Στην προσευχή όπου εκφράζουν τίς καθημερινές τους ανάγκες, οι μαθητές παροτρύνονται να στρέψουν τά βλέμματα ψηλά πάνω άπ' όλη τή δύναμη και τήν κυριαρχία τού κακού, προς τόν Κύριο και Θεό τους, του Όποίου ή βασιλεία διοικεί τά πάντα και ό Όποίος είναι Πατέρας τους και Φίλος τους παντοτεινός.

Η καταστροφή τής Ιερουσαλήμ άποτελεί τό σύμβολο τής τελικής καταστροφής πού πρόκειται να κατακλύσει τόν κόσμο. Οι προφητείες πού βρήκαν μερική μόνο εκπλήρωση στην κατάρρευση τής Ιερουσαλήμ θα βρούν τήν ολοκληρωτική τους εκπλήρωση στις έσχατες ήμερες. Ζούμε τώρα δρασκελίζοντας τό κατώφλι μεγάλων και δραματικών γεγονότων. Μάς περιμένει μιά τέτοια κρίση πού παρόμοια ποτέ δέν εχει ιδεί ό κόσμος. Άλλά τό ίδιο τώρα παρήγορη για μάς, όπως και για τούς πρώτους εκείνους μαθητές, έρχεται ή διαβεβαίωση ότι ο Κυρίαρχος Θεός κυβερνάει τά πάντα και ότι ή αλληλουχία των έπερχομένων γεγονότων κατευθύνεται από τά χέρια τού Δημιουργού μας. Η μεγαλειότητα τού ουρανού διευθύνει τήν τύχη των εθνών καθώς και τά συμφέροντα τής εκκλησίας Του. Ο θεϊκός Δάσκαλος απευθύνεται στον κάθε συντελεστή για τήν εκπλήρωση των σχεδίων Του μέ τά ίδια λόγια πού άπηθύνη στον βασιλιά Κύρο: «Εγώ σε περιέζωσα αν και δέν Μέ έγνώρισας.» (Ής. 45:5).

[137]

[138] Στήν δράση τού προφήτη Ιεζεκιήλ τά χερουβείμ παρουσιάζονται μ' ένα χέρι κάτω άπ' τίσ φτερούγες τους. Αυτό διδάσκει τούς δούλους Του ότι τήν επιτυχία τους τήν οφείλουν στή θειική δύναμη. Εκείνοι τούς όποιους ό Θεός χρησιμοποιεί για αγγελιοφόρους Του δέν πρέπει νά νομίζουν ότι τό έργο Του έξαρτάται άπ' αυτούς. Σέ περιορισμένα ανθρώπινα όντα δέν ανατίθεται νά σηκώσουν μιά τέτοια βαρεία εύθύνη. Εκείνος ό Όποίος δέν κοιμάται και ό Όποίος εργάζεται άκατάπαυστα για τήν εκπλήρωση τών σχεδίων Του, θά άποπερατώσει ό ίδιος τό έργο Του. Θά άνατρέψει τούς σκοπούς τών πονηρών ανθρώπων και θά προκαλέσει σύγχυση στίς βουλές εκείνων πού έβαλαν για στόχο τους νά βλάψουν τό λαό Του. Αύτός πού είναι ό Βασιλιάς και Κύριος τών δυνάμεων έχει στημένο τό θρόνο Του ανάμεσα στά σεραφείμ και θά φυλάξει τά τέχνα Του άσφαλη ανάμεσα στήν ταραχή και στή διαμάχη τών εθνών. Αύτός πού διοικεί στόν ούρανό είναι ό Λυτρωτής μας. Αύτός άναμετράει τήν κάθε δοκιμασία και ελέγχει τή φωτιά μέσ' τό καμίνι άπ' όπου ή κάθε ψυχή πρέπει νά περάσει. Όταν τά προπύργια τών επιγείων βασιλέων θά καταρρέουν, όταν τά βέλη τής οργής Του θά διαπερνούν τίσ καρδιές τών εχθρών Του, ό λαός Του θά επαναπαύεται στά χέρια Του άσφαλής.

«Σού, Κύριε, είναι ή μεγαλωσύνη και ή δύναμις και ή τιμή και ή νίκη και ή δόξα· διότι Σοϋ είναι πάντα τά έν ούρανώ και τά επί γης... και εις τήν χειρα Σου τό νά μεγαλύνης και νά ισχυροποιης τά πάντα.» (Α' Χρον. 29:11,12).

«Μή κρίνετε, διά νά μή κριθήτε»—ματθ. 7:1

Όταν οί άνθρωποι προσπαθούν νά αποκτήσουν τή σωτηρία μέ τά έργα τους, αναπόφευκτα όδηγούνται στό νά επισωρεύουν ανθρώπινους κανονισμούς σάν προβαλλόμενη άμυνα κατά τής άμαρτίας. Επειδή, βλέποντας ότι δέν κατορθώνουν νά τηρήσουν τό νόμο τού Θεού, σοφίζονται δικούς τους κανόνες και διατάξεις, για νά εξαναγκάσουν τόν εαυτό τους στην ύπακοή. Όλα αυτά στρέφουν τή σκέψη τού ανθρώπου μακριά από τόν Θεό, προς τόν εαυτό του. Η άγάπη του για τόν Θεό άπονεκρώνεται στην καρδιά και μαζί μ' αυτή εξαφανίζεται και ή άγάπη του για τόν συνάνθρωπο. Ένα τέτοιο σύστημα ανθρώπινων επινοημάτων μέ τίς πολυάριθμες άπαιτήσεις του, κάνει τούς ύποστηρικτές του νά επικρίνουν όλους εκείνους πού δέν μπορούν νά φθάσουν στό ανθρώπινο αυτό καθορισμένο ιδανικό. Μιά άτμόσφαιρα εγωκεντρικής και έπικριτικής στενότητας τής αντίληψης προκαλεί τήν άσφυξία τών εύγενικών και μεγαλόψυχων συναισθημάτων και καταντάει τούς ανθρώπους εγωκεντρικούς, επικριτές, μικροπρεπείς και κατασκόπους.

Σ' αυτή τήν κατηγορία άνήκαν οί Φαρισαίοι. Έπέστρεφαν μετά τήν εκτέλεση τών θρησκευτικών τους καθηκόντων, όχι μέ κανένα συναίσθημα ταπεινοφροσύνης για τίς αδυναμίες τους, ούτε και εύγνωμοσύνης για τά μεγάλα προνόμια πού άπολάβαιναν από τόν Θεό. Άλλ' έπέστρεφαν μ' ένα πνεύμα γεμάτο περηφάνεια και τό μοτίβο τους ήταν «τό εγώ μου, τά αίσθήματά μου, οί γνώσεις μου, οί συνήθειές μου». Τά δικά τους επιτεύγματα κατέληγαν σέ κανόνες και μέ βάση αυτούς έκριναν μετά τούς άλλους. Φορώντας τή στολή τού άυτοσεβασμού, θρονιάζονταν στή δικαστική καθέδρα για νά επικρίνουν και νά καταδικάσουν τούς άλλους.

[140]

Ό λαός είχε κι' αυτός έμποτισθεί σέ μεγάλο βαθμό μέ τό ίδιο πνεύμα. Παραβιάζοντας τόν τομέα τής συνείδησης, κατέκριναν ό ένας τόν άλλον για ζητήματα πού άφορούν άποκλειστικά τήν ψυχή και τόν Θεό. Αυτό τό πνεύμα και αυτή τήν ταχτική έχοντας υπόψη ό Χριστός, είπε: «Μή κρίνετε, διά νά μή κριθήτε.» Μή βάζετε δηλαδή

τόν έαυτό σας για κανόνα. Μή θεωρείτε τίς δικές σας απόψεις, τίς δικές σας αντίληψεις για τό καθήκον, τίς δικές σας έρμηνείες τής Γραφής κριτήριο για τούς άλλους για νά τούς καταδικάζετε στήν καρδιά σας όταν δέν μπορούν νά φθάσουν στά δικά σας ιδανικά. Μή κρίνετε τούς άλλους βγάζοντας συμπεράσματα σύμφωνα μέ τά δικά σας ζύγια και σταθμά για νά τούς καταδικάζετε.

«Μή κρίνετε μηδέν πρό καιρού, έως άν ελθη ό Κύριος· όστις και θέλει φέρει εις τό φώς τά κρυπτά του σκότους και θέλει φανερώσει τάς βουλάς τών καρδιών.» (Α΄ Κορ. 4:5). Έμείς δέν είμαστε καρδιογνώστες. Όντας οί ίδιοι φταίχτες, δέν είμαστε κατάλληλοι νά κρίνομε τούς άλλους. Ό περιορισμένος άνθρωπος κρίνει μόνο από τό φαινόμενο. Μόνο Εκείνος πού γνωρίζει τά μυστικά κίνητρα τής κάθε πράξης και πού ξέρει νά φέρεται μέ τρυφερότητα και μέ συμπόνια, είναι άξιος νά αποφασίσει τήν περίπτωση κάθε ανθρώπινης ψυχής.

[141]

«Αναπολόγητος είσαι, ώ άνθρωπε, πάς όστις κρίνεις· διότι εις ό,τι κρίνεις τόν άλλον, σεαυτόν κατακρίνεις· επειδή τά αυτά πράττεις σύ ό κρίνων.» (Ρωμ. 2:1). Όστε αύτοί πού καταδικάζουν ή επικρίνουν τόν συνάνθρωπό τους, αποδείχνονται οί ίδιοι φταίχτες, άφοϋ κάνουν τά ίδια άκριβώς πράγματα. Καταδικάζοντας τούς άλλους, καταδικάζουν τόν εαυτό τους και τήν αυτοκαταδίκη τους αύτή τήν εγκρίνει ό Θεός και τήν αποδέχεται.

«Τά άχαρα αύτά βορβοροκυλισμένα πόδια
 «Τσαλαπατούν λουλούδια χωρίς σταματημό.
 «Τά ύποκριτικά και σκληραμένα τούτα χέρια
 «Σπαράζουν φιλικές καρδιές χωρίς συλλογισμό.

«Διατί βλέπεις τό ξυλάριον τό εν τω όφθαλμώ του άδελφού σου»—ματθ. 7:3

Ούτε άκόμη ή φράση, «Τά αυτά πράττεις σύ ό κρίνων,» μπορεί νά ύπογραμμίσει τή βαρύτητα τής άμαρτίας εκείνου πού επικρίνει και καταδικάζει τόν άδελφό του. Ό Χριστός είπε: «Διά τί βλέπεις τό ξυλάριον τό εν τω όφθαλμω του άδελφού σου, τήν δέ δοκόν τήν εν τω όφθαλμω σου δέν παρατηρείς;» Τά λόγια Του αύτά περιγράφουν τόν τύπο εκείνον πού είναι πρόθυμος νά άνακαλύπτει τά σφάλματα τών άλλων. Μόλις νομίσει ότι άνακάλυψε κάποιο ψεγάδι στόν

χαρακτήρα ενός άλλου, καταλαμβάνεται από τόν άκραιφνή ζήλο νά τό βγάλει άμέσως στό φανερό. Ό Ιησούς όμως δηλώνει ότι ό άντιχριστιανικός αυτός τρόπος φανερώνει ένα τέτοιο ελαττωματικό χαρακτήρα πού, όταν συγκριθεί μέ τό επικρινόμενο ψεγάδι, είναι σάν τό δοκάρι πλάι σέ μιά σχίδα ξυλαριού. Η ελλειψη τού πνεύματος τής άνεκτικότητας και τής αγάπης είναι εκείνη πού οδηγεί τόν άνθρωπο νά δημιουργεί ολόκληρο βουνό κι” άπ” τό μικρότερο ακόμη λιθαράκι. Όσοι δέν έχουν ποτέ γευθεί τή συντριβή πού συνεπάγεται ή ολοκληρωτική τού άτομου παραχώρηση στόν Χριστό, δέν εκδηλώνουν στή ζωή τους τή μαλακτική επιρροή τής αγάπης τού Λυτρωτή. Κακοπαριστάνουν τό λεπτεπίλεπτο πνεύμα και τήν [142] άβροφροσύνη πού χαρακτηρίζει τό εύαγγέλιο και πληγώνουν πολύτιμες ψυχές για τίς όποιες ό Χριστός έδωσε τή ζωή Του. Σύμφωνα μέ τήν εικόνα πού χρησιμοποιεί για παράδειγμα ό Σωτήρας μας, εκείνος πού υποθάλπει ένα φιλοκατήγορο πνεύμα θεωρείται περισσότερο ένοχος άπ” αυτόν τόν όποιο κατηγορεί, επειδή όχι μόνο διαπράττει τό ίδιο μ” αυτόν άμάρτημα, αλλά προσθέτει και άπό πάνω τήν έπαρση και τό φιλόσογο πνεύμα.

Ό Χριστός άποτελεί τό μοναδικό πρότυπο τού χαρακτήρα και όποιος συγκρίνει τούς άλλους θέτοντας για παράδειγμα τόν δικό του χαρακτήρα, βάζει τόν εαυτό του στή θέση τού Χριστού. Και άφού ό Πατέρας «εις τόν Υιόν έδωκε πάσαν τήν κρίσιν» (Ιωάν. 5:22), όποιος τολμάει νά κρίνει τά ελατήρια τών άλλων, πάλι σφετερίζεται τό άποκλειστικό δικαίωμα τού Υιού τού Θεού. Αυτόι οι άυτοδιωρισμένοι δικαστές και επικριτές τάσσονται μέ τό μέρος τού άντίχριστου ό όποιος είναι «ό άντικείμενος και υπεραιρόμενος εναντίον εις πάντα λεγόμενον Θεόν ή σέβασμα, ώστε νά καθίση εις τόν ναόν τού Θεού ως Θεός, άποδεικνύων, εαυτόν ότι είναι Θεός.» (Β” Θεσ. 2:4).

Η άμαρτία πού επιφέρει τά θλιβερότερα άποτελέσματα είναι τό ψυχρό, έπικριτικό, μνησίκαχο πνεύμα τού φαρισαϊσμού. Όταν ή θρησκευτική εμπειρία είναι κούφια άπό αγάπη, ό Χριστός δέν είναι εκεί. Ό χαρούμενος ήλιος τής παρουσίας Του δέν είναι εκεί. Καμιά πυρεττώδης δράση, ή ζήλος άποξενωμένος άπό τόν Χριστό μπορεί νά συμπληρώσει τό κενό αυτό. Μπορεί νά ύπάρχει μιά άξιόθαύμαστη οξυδέρκεια για τήν ανακάλυψη τών ελαττωμάτων τών άλλων, πλην όμως στόν καθένα πού υποθάλπει ένα τέτοιο πνεύμα ό Χριστός λέγει: «Υποκριτά, έχβαλε πρώτον τήν δοκόν εκ του [143]

οφθαλμού σου, και τότε θέλεις ιδεί καθαρώς διά να έκβάλης τό ξυλάριον εκ του οφθαλμού του αδελφοῦ σου.» Εκείνος πού ό “ίδιος είναι ένοχος ύποπτεύεται πρώτος τό κακό. Μέ τό να κατακρίνει τόν άλλον, προσπαθει να καλύψει η να δικαιολογήσει τό κακό πού φωλιάζει στή δική του καρδιά. Ό άνθρωπος γνώρισε τό κακό μέσο τής άμαρτίας. Μόλις άμάρτησαν οί πρωτόπλαστοι, αυτοστιγμή άρχισαν να κατηγορούν ό ένας τόν άλλο. Και τήν ίδια τακτική άναπόφευκτα άκολουθει ή ανθρώπινη φύση όταν δέν πηδαλιοτείται από τή χάρη του Χριστού.

Όταν οί άνθρωποι ύποθάλπουν τό έπικριτικό αυτό πνεύμα, δέν ικανοποιούνται μόνο μέ τό να ύποδείχνουν εκείνο πού κατ” εικασία θεωρούν σφάλμα του αδελφοῦ τους. Όταν δέν κατορθώνουν μέ ήπια μέσα να επιφέρουν τό ποθούμενο άποτέλεσμα, τότε καταφεύγουν στην πίεση. Χρησιμοποιούν όλη τους τή δύναμη προκειμένου να εξαναγκάσουν τούς άλλους να συμμορφωθούν μέ αυτό πού κατά τήν κρίση τους είναι τό ορθό. Αυτό άκριβώς έκαναν οί Ιουδαίοι τήν εποχή του Χριστού, και αυτό από τότε εφάρμοζε ή εκκλησία κάθε φορά πού στερούνταν τή χάρη του Χριστού. Βλέποντας τόν έαυτό της άπογυμνωμένο από τή δύναμη τής αγάπης, στρέφονταν τότε στην άναζήτηση του σιδερένιου κρατικού μηχανισμού για τήν επιβολή τών δογμάτων της και τήν εκτέλεση τών θεσπισμάτων της. Εδώ πρέπει να άναζητηθεί τό μυστικό τού ψηφίσματος όλων τών θρησκευτικών νόμων και τό μυστικό όλων τών διωγμών από τίς μέρες τού Άβελ μέχρι τίς δικές μας μέρες.

Ό Χριστός δέν άπωθει άλλ” έλκει τούς ανθρώπους προς Αυτόν. Η μόνη πίεση πού μπορεί να άσκήσει είναι ή πίεση τής αγάπης. [144] Όταν ή εκκλησία άρχίζει να επιζητεί τήν υποστήριξη τής πολιτικής δύναμης, αυτό φανερώνει ότι είναι άπογυμνωμένη από τή δύναμη τού Χριστού, τήν πίεση αυτή τής θείκης αγάπης.

Η δυσκολία όμως έγκειται άτομικά στα μέλη τής εκκλησίας και άπ” εδώ πρέπει να άρχισει να διορθώνεται τό κακό. Ό Χριστός άπαιτεί να βγάλει ό επικριτής πρώτα τό δοκάρι από τό δικό του μάτι, να άποβάλει τό έπικριτικό του πνεύμα, να ομολογήσει και να άπαρηγηει τά δικά του άμαρτήματα, κι” ύστερα να επιχειρήσει να διορθώσει τούς άλλους. «Διότι δέν είναι δένδρον καλόν τό όποιον κάμνει καρπόν σαπρόν ούδέ δένδρον σαπρόν τό όποιον κάμνει καρπόν καλόν.» (Λουκ. 6:43). Τούς ελεγε ότι αυτό τό έπικριτικό πνεύμα πού ύποθάλπετε είναι ένας σαπρός καρπός πού φανερώνει ότι

τό δένδρο είναι σαπρό. Δέν κερδίζετε τίποτε μέ τό νά οικοδομείτε τή ζωή σας πάνω στην αυτοδικαίωση. Αυτό πού σάς χρειάζεται είναι ή αλλαγή τής καρδιάς. Πρέπει νά περάσετε άπ’ αυτό τό στάδιο πρίν νά γίνετε κατάλληλοι νά διορθώσετε τούς άλλους. «Διότι εκ τού περισσεύματος τής καρδιάς λαλεί τό στόμα.» (Ματθ. 12:34).

Όταν κάποιος περνάει άπό μιά κρίσιμη καμπή τής ζωής του και προσπαθείτε νά τού δώσετε συμβουλές και παραινέσεις, σκεφθήτε ότι τά λόγια σας τήν ίδια άκριβώς επιρροή για τό καλό θά άσκήσουν όπως τό πνεύμα και τό παράδειγμά σας ήσκησαν για τόν έαυτό σας. Πρέπει νά είσθε καλοί για νά μπορείτε νά κάνετε τό καλό. Δέν μπορείτε νά άσκήσετε επιρροή πού νά επιφέρει μεταλλαγή στους άλλους παρά μόνο όταν ή δική σας καρδιά έχει ταπεινωθεί, άπαλυνθεί και έξευγενισθεί μέ τή χάρη τού Χριστού. Όταν ή μεταλλαγή αυτή επέλθει μέσα σας, θά σάς γίνει μιά τέτοια δεύτερη φύση νά ζητε για νά κάνετε καλό στους άλλους, όπως ή τριανταφυλλιά πού παράγει τόν εύωδιαστό άνθό της, ή ή κληματαριά τόν εύχυμο καρπό της.

[145]

Άν ό Χριστός, «ή ελπίς της δόξης» ζει μέσα σας, δέν θά έχετε καμιά διάθεση νά παρατηρείτε τούς άλλους, νά ξεσκεπάζετε τά λάθη τους. Άντί νά προσπαθείτε νά κατακρίνετε και νά καταδικάζετε, ό σκοπός σας θά είναι νά βοηθάτε, νά κάνετε τό καλό, και νά σώζετε. Όταν έχετε νά κάνετε μέ άτομα πού έχουν πέσει σε κάποιο παράπτωμα, θά εχετε υπόψη τήν παραγγελία πού λέγει, «προσεχών εις σεαυτόν, μή και σύ πειρασθής». (Γαλ. 6:1). Θα θυμάσθε πόσες φορές σεις οί ίδιοι σφάλατε και πόσο δύσκολο σάς ήταν νά επανέλθετε στον ίδιο δρόμο μιά και ξεφύγατε άπ’ αυτόν. Δέν θά σπρώξετε τόν άδελφό σας σε πυκνότερο άκόμη σκοτός, αλλά μέ καρδιά γεμάτη συμπόνοια θά τού μιλήσετε για τόν κίνδυνο πού διατρέχει.

Όποιος συχνά ρίχνει ένα βλέμμα στο σταυρό του Γολγοθά, αναλογιζόμενος ότι οί άμαρτίες του έγιναν άφορμή νά φθάσει ό Χριστός μέχρι εκεί, δέν θά επιχειρήσει ποτέ νά υπολογίσει τό βάρος τής ένοχης του συγκρίνοντάς την μέ τήν ένοχή των άλλων. Δέν θ’ άνεβεί ποτέ στη δικαστική καθέδρα για νά προφέρει τήν καταδίκη τού άλλου. Τό πνεύμα τής επίκρισης και τής αυτοεξύψωσης είναι εντελώς ξένο για κείνους πού βαδίζουν στη σκιά τού σταυρού του Γολγοθά.

Μόνο όταν αισθάνεσθε ότι είσθε έτοιμοι νά θυσιάσετε τή δική σας άξιοπρέπεια και αύτή άκόμη τή ζωή σας προκειμένου νά σώσετε ένα πλανώμενο άδελφό σας, μόνο τότε έχετε βγάλει τό δοκάρι άπ' τό μάτι σας ώστε νά είσθε σέ θέση νά βοηθήσετε τόν άδελφό σας. Τότε μόνο μπορείτε νά τόν πλησιάσετε και νά έγγίσετε τήν καρδιά του. Κανείς δέν επέστρεψε ποτέ άπό τήν όδό τής πλάνης μέ τόν ψόγο και μέ τήν κατηγορία. Αντίθετα ό τρόπος αύτός έκανε πολλούς νά στραφούν μακριά άπό τόν Χριστό και νά κλείσουν έρμητικά τήν καρδιά τους σέ κάθε μεταπειστική προσπάθεια. Ενώ τό ήπιο πνεύμα, ή ευγενική συμπεριφορά και ή κατανόηση μπορούν νά σώσουν τόν πλανώμενο και νά καλύψουν πλήθος άμαρτιών. Όταν ό Χριστός φανερώνεται μέ τόν χαρακτήρα σας, αύτό θά άσκει μιά μεταπλαστική δύναμη πάνω ς' όλους μέ τούς όποιους έρχεσθε σέ επαφή. Κάμετε έκδηλη τήν παρουσία τού Χριστού στήν καθημερινή ζωή σας και μέ τή ζωή σας Αύτός θά άποκαλύψει τή δημιουργική ενέργεια τού λόγου Του—δηλαδή μιά άπαλή, πειστική αλλά και πανίσχυρη ταυτόχρονα επιρροή πού νά μεταπλάθει και άλλες ψυχές κατά τήν ώραιότητα τού Κυρίου τού Θεού μας.

«Μή δώσητε τό άγιον εις τούς κύνας»—ματθ. 7:6

Εδώ ό Χριστός αναφέρεται σέ μιά τάξη ανθρώπων πού δέν έχουν τήν επιθυμία νά άπελευθερωθούν άπό τή σκλαβιά τής άμαρτίας. Μέ τό νά έντρυφούν στή διαφθορά και στή χυδαιότητα, έχουν άξαχρειωθεί σέ τέτοιο βαθμό πού προσκολλούνται στό κακό, χωρίς νά θέλουν νά άποχωρισθούν άπ' αύτό. Όσοι ύπηρετούν τόν Χριστό δέν πρέπει νά επιτρέψουν νά εμποδίζονται άπ' αύτούς πού δέν βλέπουν τό εύαγγέλιο παρά μόνο σάν στόχο για διαφωνίες και χλευασμούς.

Αντίθετα ό Σωτήρας δέν παρέβλεψε ποτέ, ούτε μιά ψυχή, όσο βαθειά κι' άν ήταν βουτυγμένη στήν άμαρτία, φθάνει νά είχε τήν επιθυμία νά δεχθεί τίς πολύτιμες πνευματικές αλήθειες. Για τούς τελώνες και για τίς πόρνες τά λόγια Του σήμαιναν τήν άρχή μιας καινούργιας ζωής. Η Μαρία ή Μαγδαληνή, άπό τήν όποία ό Χριστός είχε βγάλει έπτά δαιμόνια, ήταν ή τελευταία πού άπομακρύνθηκε άπό τόν τάφο τού Σωτήρα και ή πρώτη πού χαιρετίσθηκε άπ' Αύτόν τήν αύγή τής ανάστασης. Και ήταν ό Σαύλος τής Ταρσού, ένας άπό τούς πιό αδυσώπητους εχθρούς τού εύαγγελίου, πού ε-

γινε ο Παύλος, ο άφοσιωμένος υπηρέτης του Χριστού. Κάτω από τή μάσκα του μίσους και τής χυδαιότητας, ακόμη και κάτω από τό έγκλημα και τήν έξαχρείωση, μπορεί νά κρύβεται μιά ψυχή πού τελικά θά σωθει μέ τή χάρη του Χριστού για νά λάμψει σάν κόσμημα στό διάδημα του Λυτρωτή.

«Αιτείτε και θέλει σάς δοθή· ζητείτε και θέλετε εύρει· κρούετε και θέλει σάς άνοιχθη»—ματθ. 7:7

Για νά μήν ύπάρχει ή μηδαμινή άμφιβολία, παρεξήγηση, ή παρερμηνεία τών λόγων Του, ο Κύριος επαναλαμβάνει τρεις φορές τήν ίδια ύπόσχεση. Λαχταράει νά ιδεί αυτούς πού έκζητούν τόν Θεό νά πιστέψουν ς” Εκείνον ο Όποιος έχει τή δύναμη νά κατορθώνει τά πάντα. Γι” αυτό και προσθέτει: «Διότι πäs ο αίτών λαμβάνει, και ο ζητών εύρίσκει και εις τόν κρούοντα θέλει άνοιχθή.» Ο Κύριος δέν αναφέρεται σέ τίποτε ιδιαίτερους όρους εκτός από τό νά έκζητείτε τήν εύσπλαχνία Του, νά επιθυμείτε τή συμβουλή Του και νά λαχταράτε για τήν άγάπη Του. Λέγει, «Ζητείτε». Μέ τό νά ζητάτε, δείχνετε ότι έχετε συναίσθηση τής ανάγκης σας. Και όταν ζητάτε μέ πίστη, τότε θά λάβετε. Ο Κύριος εδωσε τό λόγο Του και είναι άδύνατο νά άποτύχει στην εκπλήρωσή του. Όταν προσέρχεσθε μέ πραγματική κατάνυξη, δέν πρέπει νά αισθάνεσθε ότι είναι προπέτεια νά έκζητείτε τίς ύποσχέσεις του Θεού. Όταν ζητάτε τίς εύλογίες πού χρειάζεσθε για τήν τελειοποίηση του χαρακτήρα κατά τήν ομοιότητα του Χριστού, ο Κύριος σάς διαβεβαιεί ότι ζητάτε σύμφωνα μέ τήν ύπόσχεση πού μέλλει νά εκπληρωθει. Αύτή και μόνη ή συναίσθηση και άναγνώριση τής άμαρτωλότητάς σας σάς δίνει τό δικαίωμα νά ζητάτε τό έλεος και τήν εύσπλαχνία Του. Δέν πλησιάζετε τόν Θεό μέ τόν όρο νά θεωρηθητε άγιοι, αλλ” επειδή επιθυμείτε νά σάς καθαρήσει από κάθε άμαρτία και νά σάς εξαγνίσει από κάθε άδικία. Τό μοναδικό έπιχείρημα πού μπορούμε νά προβάλλομε τώρα όπως και πάντοτε είναι ή μεγάλη μας ανάγκη, ή πραγματικά τραγική μας κατάσταση πού καθιστά τόν Θεό και τήν άπολυτρωτική Του δύναμη άπολύτως άπαραίτητα για μάς.

«Ζητείτε.» Μή επιθυμείτε μόνο τήν εύλογία Του, αλλ” Αύτόν τόν ίδιο. Όικειώθητι λοιπόν μετ’ Αύτού και εσο έν ειρήνη.» (Ίώβ 22:21). Ζητείτε και θά βρήτε. Ο Θεός σάς ζητάει, και αύτή ή επιθυμία πού νοιώθετε νά έρθετε κοντά Του δέν είναι παρά ή έλξη

πού άσκει τό Πνεύμα Του. Ανταποκριθήτε ς” αυτή τήν έλξη. Ό Χριστός ικετεύει για τούς πειραζομένους, τούς πλανωμένους, τούς άπιστους. Προσπαθεί νά τούς εξυψώσει, φέρνοντάς τους σέ επικοινωνία μ” Αυτόν. «Εάν έχζητής Αυτόν, θέλει εύρίσκεσθαι ύπό σου.» (Α” Χρον. 28:9).

«Κρούετε.» Ερχόμαστε στόν Θεό μέ μιά ιδιαίτερη πρόσκληση και Αύτός περιμένει νά μάς ύποδεχθεί στην αίθουσα τών άκροάσεών Του. Οί πρώτοι μαθητές πού άκολούθησαν τόν Ιησού δέν έμειναν ικανοποιημένοι μέ τή σύντομη συνομιλία πού είχαν μαζί Του στό δρόμο. Άλλά ρώτησαν: «Διδάσκαλε, πού μένεις... “Ηλθον και είδον πού μένει και έμειναν παρ” Αύτώ τήν ήμέραν εκείνην.» (Ιωάν. 1:38,39). Έτσι μπορούμε κι” εμείς νά γίνομε δεκτοί και νά έρθομε σέ ιδιαίτερη επικοινωνία και στενή επαφή μέ τόν Θεό. «Ό κατοικών ύπό τήν σκέπην τού Υψίστου, ύπό τήν σκιάν τού Παντοκράτορος θέλει διατρίβει.» (Ψαλμ. 91:1). Αύτοί πού ποθούν τήν εύλογία τού Θεού άς κτυπήσουν στην πόρτα τού ελέους και άς περιμένουν μέ σιγουριά λέγοντας, Συ είπες Κύριε ότι, «Πας ό αιτών λαμβάνει, και ό ζητών εύρίσκει και εις τόν κρούοντα θέλει άνοιχθή.»

Ατενίζοντας ό Ιησούς αυτούς πού είχαν συγκεντρωθεί για νά άκούσουν τά λόγια Του, καταλήφθηκε από τή βαθειά επιθυμία νά ιδεί τά μεγάλα εκείνα πλήθη νά εκτιμήσουν τήν εύσπλαχνία και τό στοργικό ενδιαφέρον τού Θεού. Προκειμένου νά τούς κάνει νά καταλάβουν τίς άνάγκες τους καθώς και τήν προθυμία τού Θεού νά ανταποκριθεί ς” αυτές, μεταχειρίσθηκε για παράδειγμα τήν περίπτωση τού πεινασμένου παιδιού πού ζητάει φωμί από τόν φυσικό του πατέρα. «Τίς άνθρωπος είναι από σάς». είπε, «όστις, εάν ό υιός αυτού ζητήση άρτον, μήπως θέλει δώσει εις αυτόν λίθον.» Χρησιμοποιώντας τά τρυφερά αισθήματα τών γονέων για τά παιδιά τους, συνεχίζει λέγοντας: «Έάν λοιπόν σεις, πονηροί όντες, έξεύρητε νά δίδητε καλές δόσεις εις τά τέχνα σας, πόσω μάλλον ό Πατήρ σας ό εν τοίς ούρανοις θέλει δώσει αγαθά εις τούς ζητούντας παρ” Αυτόν.» Κανένας άνθρωπος στου όποιου τά στήθη, πάλλει ή πατρική καρδιά μπορεί ποτέ νά άποδιώξει τό πεινασμένο του παιδί πού του ζητάει φωμί. Θα μπορούσε κανείς νά τόν φαντασθεί ικανό νά περιπαίζει τό παιδί του, νά τό τυραννάει άνοίγοντας του τήν όρεξη, μόνο και μόνο για νά τό άπογοητεύσει στό τέλος. Θα μπορούσε νά του ύποσχεθει καλή, θρεπτική τροφή και νά καταλήγει νά του δώσει μιά πέτρα για φαγή. Θα μπορούσε λοιπόν ποτέ κανείς νά ύποτιμήσει

τόν Θεό συμπεραίνοντας ότι Αὐτός κωφεύει στίς παρακλήσεις τῶν παιδιῶν Του·

Ἄν λοιπόν σεις, μέ τήν περιορισμένη καί ἀμαρτωλή ἀνθρώπινη φύση σας, «έξεύρετε νά δίδητε καλάς δόσεις εις τά τέκνα σας, πόσω μάλλον ὁ Πατήρ ὁ οὐράνιος θέλει δώσει Πνεύμα Ἅγιον εις τούς αἰτούντας παρ’ Αὐτού·» (Λουκ. 11:13). Ὁ Ἀντιπρόσωπός Του, τό Πνεύμα δηλαδή τό Ἅγιο, εἶναι τό μεγαλύτερο δῶρο. [150] «Παν δῶρημα ἀγαθόν» συμπεριλαμβάνεται μέσα ς” αὐτό. Ὁ ἴδιος ὁ Δημιουργός δέν μπορεῖ νά μάς δωρήσει τίποτε τό ἀνώτερο, τίποτε τό καλύτερο. «Όταν εκλιπαρούμε τόν Θεό νά μάς λυπηθεῖ μέσ’ τή δυστυχία μας καί νά μάς καθοδηγήσει μέ τό Πνεύμα Του τό «Ἅγιο, δέν θά ἀπορρίψει ποτέ τίς προσευχές μας. Πιθανό ενας πατέρας νά στραφεί κάποτε ἀπό τό πεινασμένο του παιδί· ἀλλ’ ὁ Θεός δέν μπορεῖ ποτέ νά ἀπορρίψει τήν κραυγή τῆς ψυχῆς πού βρίσκεται σέ ἀνάγκη καί εκφράζει μιά μεγάλη επιθυμία. Μέ τί θαυμάσια τρυφερότητα περιγράφει τήν ἀγάπη Του! Γιά ὅσους σέ μέρες ζοφερές αισθάνονται ὅτι ὁ Θεός δέν ἐνδιαφέρεται γι’ αὐτούς, νά ποιῶ μήνυμα τούς στέλνει ἡ Πατρική καρδιά: «Ἡ Σιών εἶπεν, ὁ Κύριος μέ ἐγκατέλιπε, καί ὁ Κύριός μου μέ ἐλησμόνησε. Δύναται γυνή νά λησμονήσῃ τό θηλάζον βρέφος αὐτῆς, ὥστε νά μή ἐλεήσῃ τό τέκνον τῆς κοιλίας αὐτῆς· Ἀλλά καί ἂν αὐταὶ λησμονήσωσιν, Ἐγὼ ὁμοίως δέν θέλω σέ λησμονήσῃ. Ἰδοὺ ἐπὶ τῶν παλαμῶν Μου σέ ἐζωγράφισα.» (Ἠσ. 49:14-16).

Κάθε ὑπόσχεση μέσα στό λόγο τοῦ Θεοῦ μάς προσφέρει ποικίλα θέματα προσευχῆς καί σάν διαβεβαίωση μάς παρουσιάζει τόν φερέγγυο λόγο τοῦ Κυρίου. Ὅποιαδήποτε πνευματική εὐλογία χρειαζόμαστε, εχομε τό προνόμιο νά τή ζητήσομε μέσο τοῦ Ἰησοῦ. Μπορούμε νά ἀναφέρομε στόν Θεό μέ τήν ἀπλότητα μικροῦ παιδιοῦ τί ἀκριβῶς μάς χρειάζεται. Μπορούμε νά Του μιλήσομε γι- [151] ἄ τίς πρόσκαιρες ἀνάγκες μας, γυρεύοντας ψωμί καί ρούχα, ὅπως ἀκριβῶς κάνομε ὅταν Του ζητοῦμε τό ψωμί τῆς ζωῆς καί τό ἔνδυμα τῆς δικαιοσύνης τοῦ Χριστοῦ. Ὁ οὐράνιος Πατέρας μας τό ξέρει ὅτι ἔχομε ἀνάγκη ἀπ’ ὅλα αὐτά καί μάς προσκαλεῖ νά τά ζητήσομε ἀπ’ Αὐτόν. Ἡ κάθε χάρη πραγματοποιεῖται μέσο του ὀνόματος του Χριστοῦ. Ὁ Θεός τιμᾷ τό ὄνομα αὐτό καί εφοδιάζει κάθε χρεία σας μέ τόν πλοῦτο τῆς γενναιοδωρίας Του.

Μή λησμονεῖτε ὁμοίως ὅτι ὅταν ἐρχεσθε στόν Θεό σάν σέ πατέρα σας, ἀναγνωρίζετε τή σχέση σας πρός Αὐτόν σάν παιδί Του.

Δέν Τόν έμπιστεύεσθε μόνο γιά τήν άγαθότητά Του, άλλ” ύποτάσεσθε κατά πάντα στό θέλημά Του, ξέροντας ότι ή άγάπη Του είναι άμετάβλητη. Έχετε παραχωρήσει τόν έαυτό σας στήν ύπηρεσία τού έργου Του. Σ” αυτούς λοιπόν στούς όποιους συνέστησε νά ζητούν πρώτα τή βασιλεία τού Θεού καί τή δικαιοσύνη Του, ό Χριστός άπηύθυνε τήν ύπόσχεση, «Αιτείτε καί θέλετε λαμβάνει.» (Ίωάν. 16:24).

Τά δώρα Εκείνου ό Όποίος έχει όλη τή δύναμη στόν ούρανό καί στή γή βρίσκονται στή διάθεση τών παιδιών τού Θεού. Δώρα τόσο πολύτιμα πού μάς άπονέμονται σάν άποτέλεσμα τής άνυπολόγιστης θυσίας τού αίματος τού Λυτρωτή. Δώρα τέτοια πού ικανοποιούν τή σφοδρότερη επιθυμία τής ψυχής, δώρα πού διαρκούν μιά ολόκληρη αιωνιότητα, θά λάβουν καί θά άπολαύσουν όλοι όσοι έρχονται στόν Θεό σάν τά μικρά παιδιά. Θεωρήστε τίς ύποσχέσεις τού Θεού γιά δικές σας, ζητήστε τήν εκπλήρωσή τους άπ’ Αυτόν σάν λόγο δικό Του καί θά νοιώσετε τήν ολοκλήρωση τής χαράς.

«Λοιπόν πάντα όσα αν θέλητε νά κάμνωσιν εις εσάς οί άνθρωποι, ούτω καί σεις κάμνετε εις αυτούς»—ματθ. 7:12

[152] Αφού μάς διαβεβαιώνει γιά τήν άγάπη τού Θεού προς εμάς, ό Ιησούς μιλάει γιά τήν άγάπη πού επιβάλλεται νά έχομε ό ένας γιά τόν άλλον μέσα σέ μιά περιεκτική άρχή πού καλύπτει όλους τούς τομείς τών ανθρώπινων σχέσεων.

Οί Ιουδαίοι νοιάζονταν πολύ γιά τήν άπολαβή. Η μεγαλύτερη φροντίδα τους ήταν νά εξασφαλίσουν αυτό πού θεωρούσαν ότι δικαιωματικά τούς άνήχε σέ δύναμη, σέ σέβας καί σέ ύπηρεσία. Ό Χριστός όμως διδάσκει ότι δέν πρέπει νά σκοτιζόμαστε γιά τό τί θά λάβομε, αλλά γιά τό τί μπορούμε νά προσφέρομε. Ό κανόνας πού ρυθμίζει τίς υποχρεώσεις μας έναντι τών άλλων έγκειται ς” αυτό πού εμείς οί ίδιοι θεωρούμε σάν ύποχρέωση τών άλλων άπέναντί μας.

Στίς σχέσεις σας μέ τούς συνανθρώπους σας, βάζετε τόν εαυτό σας στή θέση τή δική τους. Προσπαθήστε νά διεισδύσετε μέσα στίς δυσκολίες τους, στίς άπογοητεύσεις τους, στίς χαρές καί στίς λύπες τους. Συνταυτήστε τόν εαυτό σας μ’ αυτούς καί τότε φερθήτε τους όπως άκριβώς θά θέλατε νά σάς φερθούν εκείνοι, άν αλλάζατε τή θέση σας μ’ αυτούς. Αύτός είναι ό πραγματικός κα-

νόνας τής εντιμότητας. Είναι μιά άλλη έκφραση τού νόμου, «Θέλεις αγαπά τόν πλησίον σου ως σεαυτόν.» (Ματθ. 22:39). Αύτή είναι και ή ούσία τής διδασκαλίας τών προφητών. Είναι μιά αρχή τού ούρανού πού επιβάλλεται νά καλλιεργηθεί άπ” όλους εκείνους πού κρίνονται κατάλληλοι γιά τήν όσια συντροφιά Του.

Ό χρυσός κανόνας άποτελεί τήν αρχή τής πραγματικής άβροφροσύνης τής όποιας πιστό πρωτότυπο άποτελούσε ή ζωή και ό χαρακτήρας τού Ιησού. Ό, τί άκτίνες ομορφιάς και άπαλότητας άντανακλούσαν καθημερινά άπ” τή ζωή τού Σωτήρα μας! Τί γλυκύτητα ξεχύνονταν άπ” τήν παρουσία Του και μόνο! Τό ίδιο πνεύμα πρέπει νά έξωτερικεύουν και τά παιδιά Του. Εκείνοι πού μέσα τους έχουν τόν Χριστό περιβάλλονται άπό μιά θεϊκή άτμόσφαιρα. Οί λευκές στολές τους τής άγνότητας αναδίδουν τό άρωμα τού κήπου τού Κυρίου. Τά πρόσωπά τους άντανακλούν τό φως Του φωτίζοντας

[153]

τό μονοπάτι όπου κουρασμένα πόδια βαδίζουν και σκοντάφτουν. Κανένας πού ξέρει τί άποτελεί τό ιδανικό τού τέλειου χαρακτήρα είναι δυνατό νά άποτύχει νά έξωτερικεύει τή συμπάθεια και τήν τρυφερότητα τού Χριστού. Η επιρροή τής χάρις εκδηλώνεται μέ τό νά άπαλύνει τήν καρδιά, νά εξευγενίζει και νά εξαγνίζει τά αισθήματα και νά δημιουργεί μιά ούρανογέννητη λεπτότητα και κοσμιότητα.

Άλλ” ό χρυσός κανόνας έχει εύρύτερη άκόμη έννοια. Καθένας πού γίνεται οικονόμος «τής πολυειδούς χάριτος τού Θεού», καλείται νά τή μεταδώσει στίς ψυχές πού βρίσκονται στό σκότος και στήν άγνοια, όπως άκριβώς θά ήθελε νά τή μεταδώσουν οί άλλοις” αυτόν άν βρίσκονταν στή θέση τους. Ό άπόστολος Παύλος είπε: «Χρεώστης είμαι πρός Έλληνας τε και βαρβάρους, σοφούς τε και άσοφους.» (Ρωμ. 1:14). Γιά όλα όσα έχετε μάθει γιά τήν άγάπη τού Θεού και έχετε δεχθεί άπό τά πλούσια δώρα τής χάρις Του περισσότερο άπό μιά χαμερπή και εξαχρειωμένη ψυχή τού κόσμου, έχετε ύποχρέωση άπέναντις” εκείνη τήν ψυχή νά τής μεταδώσετε άπό τά δώρα σας αυτά.

Τό ίδιο και μέ τά δώρα και τ” άγαθά ετούτης τής πρόσκαιρης ζωής. Ό,τιδήποτε έχετε στήν κατοχή σας πάνω άπ” ό,τι έχουν οί συνάνθρωποί σας, σας καθιστά χρεώστες άνάλογα μέ τή διαφορά, πρός τούς λιγότερο εύνουμένους τής ζωής αυτής. Άν έχομε πλούτη ή άπλώς άπολαβαίνομε μιά άνετη ζωή, τότε επιβαρυνόμαστε μέ τή σοβαρότατη ύποχρέωση νά φροντίζομε γιά τούς πτωχούς άρ-

ρώστους, για τή χήρα και τό ορφανό, άκριβώς όπως θά θέλαμε νά φροντίσουν αύτοί για μάς άν οί όροι τής ζωής μας άντιστρέφονταν.

[154] 'Ο χρυσός κανόνας διδάσκει κατ' επίπτωση τήν ίδια αλήθεια πού διδάσκεται ς' ενα άλλο σημείο τής επί του Όρους Ομιλίας και ή όποία λέγει ότι «μέ όποιον μέτρον μετρείτε θέλει άντιμετρηθή εις εσάς.» 'Ο,τιδήποτε κάνομε στους άλλους, είτε καλό είτε κακό, θά μάς έπιστραφεί οπωσδήποτε μιά μέρα σέ μορφή εύλογίας ή κατάρας. 'Ο,τιδήποτε δίνομε θά τό πάρομε πίσω. Οί επίγειες εύλογίες τίς όποιες μοιραζόμαστε μέ τούς άλλους, είναι δυνατό, και αύτό συχνά συμβαίνει, νά μάς άνταποδοθούν σέ είδος. Αυτό πού δίνομε, πολλές φορές μάς έπιστρέφεται σέ ώρα ανάγκης και μάλιστα στό τετραπλάσιο. 'Αλλ' εκτός άπ' αύτό, άμοιβόμαστε για όλη μας τή γενναιοδωρία ήδη ς' ετούτη τή ζωή μέ τήν περίσσια έκχυση τής αγάπης Του ή όποία άποτελεί τό συνάθροισμα τής δόξας του ούρανού και όλων τών θησαυρών του. Τό ίδιο και τό κακό πού κάνομε ξαναγυρίζει κι' αύτό ς' εμάς. 'Οποιος χωρίς νά πολυσκοτίζεται κατακρίνει ή άποθαρρύνει τούς άλλους, νωρίς ή άργά θά περάσει κι' αύτός άπό τήν ίδια έπώδυνη πείρα άπό τήν όποία τούς άνάγκασε νά περάσουν. Και τότε θά αισθανθεί τό τί υπέφεραν εκείνοι εξ αιτίας τής σκληρής και άσπλαχνης στάσης του.

Και αύτό άκόμη είναι ένα επινόημα τής αγάπης του Θεού πού άποβλέπει στό νά μάς κάνει νά άποστρεφόμεστε τόν εαυτό μας για τή σκληροκαρδία μας και νά προσφέρομε τίς καρδιές μας κατοικητήριο στον Χριστό. 'Ετσι λοιπόν καλό μπορεί νά προέλθει και άπ' τό κακό, και αύτό πού άρχικά φαίνονταν σαν κατάρα, μπορεί νά καταλήξει σέ εύλογία.

[155] 'Ο χρυσός κανόνας άποτελεί τόν ιδανικό, κανόνα τής Χριστιανωσύνης. Κάθε τι πού δέν έρχεται σέ σύγκριση μ' αύτόν εξαπατά. Θρησκεία πού οδηγεί τούς άνθρώπους νά ύποτιμούν τούς όμοιους τους, τούς όποίους ό Χριστός έξετίμησε σέ σημείο πού νά θυσιάσθει γι' αύτούς, θρησκεία πού μάς κάνει άδιάφορους έναντι τών ανθρωπίνων αναγκών, συμφορών και δικαιωμάτων, είναι νόθα θρησκεία. 'Όταν καταφρονούμε τά δικαιώματα τών φτωχών, τών άναξιόπαθούντων και τών δυστυχών άμαρτωλών, προδίδομε τόν Χριστό. 'Ο λόγος για τόν όποίο ό Χριστιανισμός άσχεί τόσο περιωρισμένη επιρροή στον κόσμο είναι ότι αύτοί πού φέρουν τό όνομα του Χριστού άρνούνται μέ τόν τρόπο της ζωής τους τόν χαρακτήρα του

Χριστού. Όλα αυτά έχουν για επιπλοκή να βλασφημείται τό όνομα τού Κυρίου.

Γιά τήν άποστολική εκκλησία, κατά τίς λαμπρές εκείνες μέρες όταν ή δόξα τού άναστημένου Σωτήρα άκτινοβολούσε πάνω στους Χριστιανούς, αναφέρεται ότι ‘Ουδέ εις ελεγεν ότι είναι εαυτού τι εκ τών ύπαρχόντων αυτού.» «Ουδέ ητο τις μεταξύ αύτών ενδεής.» «Καί μετά δυνάμεως μεγάλης άπέδιδον οί άπόστολοι τήν μαρτυρίαν τής άναστάσεως τού Κυρίου Ιησού· καί χάρις μεγάλη ήτο επί πάντας αυτούς.» «Καί καθ’ ήμέραν έμμένοντες όμοθυμαδόν έν τω Ιερώ καί κόπτοντες τόν άρτον καθ’ οίκους, μετελάμβανον τήν τροφήν έν άγαλλιάσει καί άπλότητι καρδιάς, δοξολογούντες τόν Θεόν καί εύρίσκοντες χάριν ενώπιον όλου τού λαού. ‘Ο δέ Κύριος προσέθετε καθ’ ήμέραν εις τήν εκκλησίαν τούς σωζόμενους.» (Πράξ. 4:32,34,33, 2:46-47).

Μπορείτε να ανατρέξετε γή καί ούρανό, αλλά δυναμικότερη άλήθεια δέν θά ανακαλύψετε ποτέ άπ’ αύτή πού έξωτερικεύεται μέ έργα εύσπλαχνίας για κείνους πού χρειάζονται τή συμπάθεια καί τή βοήθειά μας. Αύτή τήν άλήθεια έξωτερικεύει ό Χριστός. Όταν αύτοί πού φέρουν τό όνομα τού Χριστού εφαρμόσουν τίς άρχές τού χρυσού κανόνα, ή ίδια τών άποστολικών χρόνων δύναμη θά συνοδεύσει καί πάλι τό κήρυγμα τού εύαγγελίου.

«Στενή είναι ή πύλη καί τεθλιμμένη ή όδός ή φέρουσα εις τήν ζωήν»—ματθ. 7:14

[156]

Τήν εποχή του Χριστού οί κάτοικοι τής Παλαιστίνης ζούσαν σέ περιτοιχισμένες πόλεις πού συνήθως ήταν κτισμένες πάνω σέ λόφους ή βουνά. Απότομοι βραχόδρομοι οδηγούσαν στίς πύλες οί όποιες κλείνονταν μέ τό ήλιοβασίλεμα καί οδοιπορώντας οί κάτοικοι στό τέλος τής ήμέρας για να επιστρέψουν στά σπίτια τους, πολλές φορές συνέβαινε να άνηφορίζουν βιαστικά τή δύσκολη άνεβασιά για να φθάσουν στήν πύλη πριν σκοτεινιάσει. Οί άργοπορημένοι έμειναν κλεισμένοι άπ’ έξω.

Τό στενό άνηφορικό μονοπάτι πού οδηγούσε στό σπιτικό καί στήν άναπαυσιά τού καθενός χρησίμευσε στον Ιησού για παραστατική άπεικόνιση τής χριστιανικής ζωής. Τό μονοπάτι πού θέτω μπροστά σας, τούς ειπε, είναι στενό. Η πύλη είναι δυσκολοδιάβατη· επειδή ό χρυσός κανόνας άποκλείει κάθε ίχνος περηφάνειας

καί προσωπικού συμφέροντος. Υπάρχει άσφαλώς ένας φαρδύτερος δρόμος, άλλ' αυτός οδηγεί στην καταστροφή. Άν άκολουθήσετε τό μονοπάτι τής πνευματικής ζωής, πρέπει νά άνηφορίζετε διαρκώς. Γιατί τό μονοπάτι αυτό οδηγεί προς τά πάνω. Πρέπει νά πάτε εκεί όπου πηγαίνουν οί λίγοι. Επειδή τά πλήθη διαλέγουν τόν καθηφορικό δρόμο.

[157] Τό θανατηφόρο αυτό μονοπάτι μπορεί νά τό άκολουθήσει ολόκληρη ή ανθρώπινη φυλή, κουβαλώντας μαζί της όλη της τήν κοσμικότητα, όλο της τόν εγωκεντρισμό, όλη της τήν περηφάνεια, τήν άνεντιμότητα καί τό ήθικό ξεχαρβάλωμα. Υπάρχει ς' αυτό μεγάλη άπλοχωριά για τίς γνώμες καί τίς δοξασίες τού καθενός, χώρος άφθονος όπου ν' άκολουθεί κανείς τίς κλίσεις του νά κάνει ό,τιδήποτε του υπαγορεύει τό κέφι του. Καί για νά βρει κανείς τό μονοπάτι πού φέρνει στην καταστροφή, δέν χρειάζεται ψάξιμο· γιατί ή πύλη είναι πλατειά, ό δρόμος είναι φαρδύς καί άπό φυσικού τους τά πόδια τραβούν για τό μονοπάτι αυτό πού καταλήγει στό θάνατο.

Τής ζωής τό μονοπάτι όμως είναι περιορισμένο καί ή είσοδος ς' αυτό είναι στενή. Άν προσκολλάσθε άκόμη σέ κάποια έμμομη άμαρτία, θά συναντήσετε μεγάλη δυσκολία νά κάνετε τήν είσοδό σας στό μονοπάτι αυτό. Πρέπει νά άπαρνηθήτε τούς δικούς σας τρόπους, τό δικό σας θέλημα, τίς δικές σας κακές έξεις καί συνήθειες, άν θέλετε νά άκολουθήσετε τό δρόμο τού Κυρίου. Όποιος επιθυμεί νά υπηρετεί τόν Χριστό δέν μπορεί νά άκολουθεί τή γνώμη τού κόσμου, ούτε νά βαδίζει σύμφωνα μέ τούς ορισμούς τού κόσμου. Τό μονοπάτι τού ούρανού είναι πολύ στενό για νά βαδίζουν ς' αυτό οί άνθρωποι κατά παρατάξεις σύμφωνα μέ τήν κοινωνική τους θέση καί τά πλούτη τους, πολύ στενόχωρο για τούς εγωκεντρικούς φιλόδοξους, πολύ τραχύ καί άπότομο για νά τό άνηφορίσουν οί καλοζωιστές. Μόχθος, ύπομονή, αύτοθυσία, φτώχεια, μομφή κι' άντιλογία εκ μέρους τών άμαρτωλών άπέναντί Του, ήταν ή μοίρα τού Χριστού καί αύτή πρέπει νά είναι καί ή δική μας μοίρα, άν θέλομε ποτέ νά μπούμε στόν Παράδεισο του Θεού.

Άλλά μ' αυτό δέν πρέπει νά συμπεράνομε ότι άν ό άνήφορος είναι δυσκολοδιάβατος, ό κατήφορος είναι πάντοτε εύκολοδιάβατος. Καθόλο τό μήκος τού δρόμου πού οδηγεί στό θάνατο σπαρμένος είναι ό πόνος καί οί ταλαιπωρίες έξαιτίας τών παραπτωμάτων, οί θλίψεις καί οί άπογοητεύσεις καί οί προειδοποιήσεις νά γυρίσομε πίσω. Είναι ή άγάπη τού Θεού πού καθιστά δύσκολο για τόν κάθε

άπερίσκεπτο και πεισματωμένο τό εργο τής αύτοκαταστοφής. Ή αλήθεια είναι ότι ό Σατανάς παρουσιάζει τό μονοπάτι ελκυστικό, αλλ” αυτό είναι μόνο μιά οπτική άπάτη. Επειδή στό δρόμο τού κακού άπαντώνται τύφεις πικρές και έγνοιες πού τρων σάν τό σαράκι. Μπορεί νά μάς φαίνεται εύχάριστο νά άκολουθούμε τήν περηφάνεια και τή φιλοδοξία τού κόσμου, τό τέλος όμως είναι ό πόνος και ή λύπη. Τά εγωιστικά σχέδια μπορεί νά μάς παρουσιάζονται σάν κολακευτικές ύποσχέσεις και νά γεννούν ελπίδες για τήν άπόλαυση τής χαράς, πλην όμως θά άνακαλύψομε ότι ή εύτυχία μας είναι δηλητηριασμένη και ή ζωή μας πικραμένη άπό ελπίδες πού στρέφονται διαρκώς γύρω άπό τό άτομό μας. Στό δρόμο του κατήφορου ή πύλη μπορεί νά φαίνεται άνθοστόλιστη, τό μονοπάτι όμως είναι σπαρμένο μέ άγκάθια. Τό έλπιδοφόρο φως πού φαίνεται νά λαμποκοπάει στην είσοδό του, καταλήγει στό σκότος τής άπόγνωσης και ή ψυχή πού άκολουθεί τό μονοπάτι αυτό κατεβαίνει βυθιζόμενη διαρκώς στις σκιές τής νύχτας τής δίχως τελειωμό.

[158]

«Ή όδός τού άφρονος είναι ορθή εις τούς οφθαλμούς αυτού,» τής σοφίας όμως, «αι όδοί αυτής είναι όδοί τερπναι και πάσαι αι τρίβοι αυτής ειρήνη.» (Παρ. 13:15, 3:17). Κάθε πράξη ύπακοής στόν Χριστό, κάθε ενέργεια αύτοθυσίας προς χάρη Του, κάθε δοκιμασία άντιμετωπισμένη μέ επιτυχία, κάθε νίκη κερδισμένη κατά του πειρασμού, είναι ένα προοδευτικό βήμα προς τήν ένδοξη τελική νίκη. Άν δεχθούμε τόν Χριστό για όδηγό, Αύτός θά μάς καθοδηγήσει άσφαλώς. Ούτε αυτός άκόμη ό χειρότερος άμαρτωλός δέν κινδυνεύει νά χάσει τό δρόμο του. Ούτε μιά τρεμάμενη ύπαρξη ενδέχεται νά άποτύχει βαδίζοντας άνάμεσα στό άγνό και άσπילו φώς. Άν και τό μονοπάτι είναι τόσο άγιο και στενό πού ή παρουσία τής άμαρτίας άποκλείεται άπ” αυτό, είναι μολαταύτα για όλους προσιτό και οϋτε μιά τρεμάμενη, ταλαντευόμενη ψυχή χρειάζεται νά πει, «Δέν τόν μέλλει καθόλου για μένα τόν Θεό.»

[159]

Μπορεί ό δρόμος μας ναναι τραχύς κι” ή άνηφορία μεγάλη. Μπορεί ναναι λακκούβες δεξιά κι” άριστερά. Μπορεί ή οδοιορία μας ναναι ταλαιπωρία. Όταν κουρασμένοι άναζητούμε τήν άνάπαυση, μπορεί νά χρειασθεί νά συνεχίσομε μοχθώντας. Λιγοψυχώντας πρέπει νά άγωνιζόμαστε και άποθαρρυμένοι νά διατηρούμε τήν ελπίδα μας. Άλλά μέ όδηγό μας τόν Χριστό, τελικά δέν θά άποτύχομε νά φθάσομε στόν πολυπόθητο ούρανό. Ό ίδιος ό Χριστός βάδισε

τό τραχύ μονοπάτι πρίν από μάς και λείανε τό δρόμο γιά τά δικά μας πόδια.

Καί καθόλο τό μήκος τής απότομης άνηφοριάς πού οδηγεί στην αιώνια ζωή υπάρχουν δροσιστικές πηγές χαράς γιά νά άνακουφίζουν τούς άποκαμωμένους. Αύτοί πού βαδίζουν πάνω στά μονοπάτια τής σοφίας έχουν μέσα τους ύπέρμετρη χαρά, άκόμη και κατά τίς δοκιμασίες. Επειδή Εκείνος πού άγαπούν μέ τήν ψυχή τους, άόρατος βαδίζει στό πλευρό τους. Σέ κάθε βήμα πρός τά πάνω τό χέρι Του διαρκώς έγγίζει τό δικό τους. Σέ κάθε τους καινούργιο βήμα λαμπρότερες άνταύγειες από τή δόξα τού Αοράτου φωτίζουν τό διάβα τους. Καί ό ύμνος τής δοξολογίας τους, διαρκώς πιό ζωηρός, άνεβαίνει και ένώνεται μέ τίς άγγελικές ύμνωδίες μπροστά στό θρόνο τού Θεού. «Η όδός τών δικαίων είναι ως τό λαμπρόν φώς τό φέγγον επί μάλλον και μάλλον, έωσου γείνη τελεία ήμέρα.» (Παρ. 4:18).

«Άγωνίζεσθε νά εισέλθητε διά τής στενής πύλης»—λουκ. 13:24

[160]

Βιαστικός ό άργοπορημένος οδοιπόρος νά φθάσει ζτήν πύλη της πόλης πρίν τή δύση του ήλιου, δέν είχε καιρό νά χασομεράει στό δρόμο. Όλη του ή σκέψη ήταν συγκεντρωμένη στό μοναδικό σκοπό του νά περάσει τήν πύλη εγκαίρως. Η ίδια προσήλωση του σκοπού άπαιτείται στή χριστιανική ζωή. Σάς παρουσίασα, είπε ό Χριστός, τή δόξα τής βασιλείας Μου. Αύτή δέν ύπόσχεται επίγειες κατακτήσεις. Είναι όμως άξια τών άνωτέρων προσδοκιών και προσπαθειών σας. Δέν σας καλώ νά άγωνισθήτε γιά τήν κατάκτηση τών μεγάλων αυτοκρατοριών του κόσμου· μ' αυτό όμως δέν πρέπει νά συμπεράνετε ότι δέν υπάρχουν άγώνες στους όποιους πρέπει νά έμπλακίτε και νίκες τίς όποιες πρέπει νά κερδίσετε. Σάς ζητώ νά καταβάλετε προσπάθειες, νά άγωνισθήτε γιά νά εισέλθετε στό πνευματικό Μου βασίλειο.

Η χριστιανική ζωή είναι μιά μάχη, μιά επέλαση. Άλλ' ή επιδιωκόμενη νίκη δέν πετυχαίνεται μέ ανθρώπινες προσπάθειες. Τό πεδίο τής μάχης είναι τό έδαφος τής καρδιάς. Ό άγώνας τόν όποίο πρέπει νά άγωνισθούμε—ή μεγαλύτερη μάχη πού έδωσε ποτέ ό άνθρωπος—είναι ή παραχώρηση του εγώ στό θέλημα του Θεού, ή παραχώρηση τής καρδιάς στην ύπατη εξουσία τής άγάπης. Η παληά φύση, συνιστάμενη από αίμα και από τό θέλημα τής σάρκας, δέν

μπορεί νά κληρονομήσει τή βασιλεία του Θεού. Οί κληρονομικές τάσεις καί οί παληές συνήθειες πρέπει νά έγκαταληφθούν.

‘Οποιος αποφασίζει νά μπει μέσα ς” αυτή τήν πνευματική βασιλεία θά διαπιστώσει ότι όλες οί δυνάμεις καί τά πάθη τής μή αναγεννημένης φύσης, ένισχυμένες από τίς δυνάμεις του βασιλείου τού σκότους, θά στραφούν εναντίον του. ‘Η φιλαυτία καί ή ύπερηφάνεια άπειλητικά θά σηκώνουν τό άσχημο κεφάλι τους μπροστά σέ κάθε τι πού τείνει νά άποκαλύπτει τή βλαβερότητά τους. Δέν μπορούμε άφραυτού μας νά ύπερνήκησομε τίς κακές επιθυμίες καί συνήθειες πού αγωνίζονται γιά τήν ύπεροχή. Δέν μπορούμε νά καταβάλομε τόν άδυσώπητο εχθρό πού μάς κρατάει υπόδουλους. Μόνο ό Θεός μπορεί νά μάς δώσει τή νίκη. Ζητάει από μάς νά γίνομε κύριοι του έαυτού μας, τού θελήματος μας, καί τών κλίσεων μας. Δέν μπορεί όμως νά έργασθει μέσα μας χωρίς τή συγκατάβασή μας καί τή συνεργασία μας. Τό θεϊκό Πνεύμα εργάζεται μέσο τών ιδιοτήτων καί ικανοτήτων πού δόθηκαν στόν άνθρωπο. Είναι άπαραίτητο όλες μας οί δυνάμεις νά συνεργάζονται μέ τόν Θεό.

[161]

‘Η νίκη είναι άδύνατο νά κερδιθει χωρίς τή διακαή προσευχή καί χωρίς τήν ταπείνωση του εγώ σέ κάθε βήμα τής ζωής. Δέν πρέπει νά εξαναγκάσομε τό θέλημά μας νά συνεργασθει μέ τόν Θεϊκό παράγοντα, αλλά πρέπει αυτό νά φερθει σέ εθελοντική ύποταγή. Καί άν γίνονταν άκόμη τό Πνεύμα τού Θεού νά άσκήσει έκατονταπλάσια δύναμη επάνω σας, δέν θά μπορούσε ποτέ νά σάς καταστήσει Χριστιανό, κατάλληλο ύπήκοο προορισμένο γιά τόν ούρανό. Τό οχύρωμα του Σατανά δέν θά κατέρρει μ” αυτό. Τό θέλημα είναι έκεινο πού πρέπει νά τειθει παράπλευρα στό θέλημα του Θεού. Μόνοι σας, είναι άδύνατο νά φέρετε τίς προθέσεις σας, τίς επιθυμίες σας καί τίς ροπές σας σέ ύποταγή πρός τό θέλημα τού Θεού. ‘Αλλ” άν συγκατατίθεσθε νά παραχωρήσετε τό θέλημα, ό Θεός θά έπιτελέσει τό εργο αυτό γιά σάς, καθαιρώντας «λογισμούς καί πάν ύψωμα έπαίρόμενον εναντίον τής γνώσεως του Θεού» καί αιχμαλωτίζοντας «πάν νόημα εις τήν ύπακοήν του Χριστού.» (Β” Κορ. 10:5). Καί τότε «μετά φόβου καί τρόμου εργάζεσθε τήν έαυτών σωτηριάν· διότι ό Θεός είναι έν ύμίν καί τό θέλειν καί τό ένεργείν κατά τήν εύδοκίαν Αυτόυ.» (Φιλιπ. 2:12-13).

Είναι πολλοί όμως πού έλκονται από τήν ώραιότητα του Χριστού καί από τή δόξα του ούρανοϋ, αλλ” ώχριοϋν μπροστά στους όρους άποκλειστικά κάτω από τούς όποιους μπορούν νά τίς κάνουν

[162]

δικές τους. Πολλοί πού βαδίζουν στην «εύρεια όδό» δέν είναι κατά βάθος ικανοποιημένοι μέ τό δρόμο πού διάλεξαν. Λαχταρούν νά σπάσουν τά δεσμά τής άμαρτίας και προσπαθούν μέ τή δική τους δύναμη νά εγκαταλείψουν τίς άμαρτωλές τους τάσεις. Ρίχνουν τά βλέμματα στό στενό δρόμο και στή στενή πύλη. Άλλ' οί φίλαυτες άπολαύσεις, ή άγάπη του κόσμου, ή ύπερηφάνεια, ή άνικανοποίητη φιλοδοξία βάζουν φραγμό ανάμεσα ς" αυτούς και στόν Σωτήρα. Η άπάρνηση του θελήματος τους, τών ποικίλων πραγμάτων πού διάλεξαν για άντικείμενα τής λατρείας και τής άπασχόλησής τους άπαιτούν θυσία μπροστά στην όποία διστάζουν, ταλαντεύονται και τελικά γυρίζουν πίσω. Πολλοί «θέλουσι ζητήσει νά εισέλθωσι, και δέν θέλουσι δυνηθή.» (Λουκ. 13:24). Επιθυμούν τό καλό, καταβάλλουν ορισμένες προσπάθειες για νά τό κατορθώσουν, αλλά τελικά δέν τό προτιμούν. Δέν βάζουν τό σκοπό τους νά τό εξασφαλίσουν μέ κάθε θυσία.

Η μόνη μας ελπίδα άν θέλομε νά νικήσομε είναι νά συνταυτίσομε τό θέλημά μας μέ τό θέλημα του Θεού και νά συνεργαζόμαστε μαζί Του κάθε ώρα, κάθε μέρα. Δέν μπορούμε νά εισέλθωμε στή βασιλεία του Θεού διατηρώντας τό έγώ μας. Άν κατορθώσομε κάποτε νά φθάσομε στην άγιότητα, αυτό θά τό επιτύχομε μόνο μέ τήν άποκήρυξη τού έγώ και μέ τήν άποδοχή τού φρονήματος τού Χριστού. Η ύπερηφάνεια και ή αύτοεξάρτηση πρέπει νά θυσιασθούν. Είμαστε πρόθυμοι νά πληρώσομε τό αντίτιμο πού άπαιτείται από εμάς· Είμαστε πρόθυμοι νά φέρομε τό θέλημά μας σέ πλήρη συνταύτιση μέ τό θέλημα του Θεού· Άν δέν αποκτήσομε τήν προθυμία αύτή, ή μεταπλαστική χάρη του Θεού δέν μπορεί νά εκδηλωθεί στή ζωή μας.

[163]

Ό άγώνας τόν όποιο καλούμαστε νά άποδηθούμε είναι ό «καλός άγών τής πίστεως», «εις τόν όποιον», λέγει ό άπόστολος Παύλος, «και κοπιάζω άγωνιζόμενος κατά τήν ενέργειαν Αύτου τήν ενεργουμένην έν έμοί μετά δυνάμεως.» (Κολ. 1:29).

Περνώντας από τήν κρισιμότερη στιγμή τής ζωής του, ό Ιακώβ, στράφηκε παράμερα για νά προσευχηθεί μονάχος. Ένας μοναδικός σκοπός τόν κατείχε: νά έκζητήσει τό μετασχηματισμό τού χαρακτήρα του. Καθώς όμως εκλιπαρούσε τόν Θεό, ένας εχθρός—όπως τόν έξέλαβε—τόν ακούμπησε μέ τό χέρι του και ολόκληρη τή νύχτα ό Ιακώβ πάλαιε για τή ζωή του. Άλλ' ή επιθυμία τής ψυχής του δέν εκπληρώθηκε μέ τόν κίνδυνο εκείνο τής ζωής του. Όταν οί

δυνάμεις του άρχισαν νά τόν εγκαταλείπουν, τότε ό Άγγελος μεταχειρίσθηκε τή θεϊκή του δύναμη καί μέ τό άγγιγμά του εκείνο ό Ιακώβ κατάλαβε μέ ποιόν άγωνίζονταν. Πληγωμένος καί εξαντλημένος, έπεσε τότε στό στήθος του Σωτήρα παρακαλώντας Τον νά τού δώσει τήν εύλογία Του. Ήταν άποφασισμένος νά μήν άπομακρυνθεί, ούτε καί νά πάψει νά παρακαλεί, καί ό Χριστός άπάντησε στην ικεσία τής άπελπισμένης, τής μεταμελημένης εκείνης ψυχής σύμφωνα μέ τήν ύπόσχεσή Του: «Άς πιασθή από τής δυνάμεώς Μου, διά νά κάμη ειρήνην μετ’ Εμού- καί θέλει κάμη μετ’ Εμού ειρήνην.» (Ής. 27:5). Μέ άκαμπτη άποφασιστικότητα ό Ιακώβ ικέτευε: «Δέν θέλω σέ αφήσει νά απέλθης εάν δέν μέ εύλογήσης.» (Γεν. 32:26). Αυτό τό επίμονο πνεύμα του τό είχε έμπνεύσει Εκείνος πού πάλαιε μέ τόν πατριάρχη. Αύτός ήταν Εκείνος πού τού έδωσε τή νίκη καί πού άλλαξε τό όνομά του από Ιακώβ σέ Ισραήλ, λέγοντας: «διότι ένίσχυσας μετά Θεού, καί μετά ανθρώπων θέλεις είσθαι δυνατός.» (Γεν. 32:28). Αυτό επεμβάσεις ή θαυματουργικές

[164]

[165]

[166]

εκδηλώσεις έγγυώνται τή γνησιότητα του έργου τους η τών άρχών πού πρεσβεύουν. Όταν οί άνθρωποι δε δείχνουν τόν άπαιτούμενο σεβασμό πρός τό λόγο του Θεού, αλλά βάζουν τίς εντυπώσεις τους, τά αισθήματά τους καί τά καθήκοντά τους πάνω από τούς θεϊκούς κανόνες, μπορούμε τότε νά ξέρομε ότι δέν περιέχουν κανένα φώς. Ή ύπακοή άποτελεί τό κριτήριο της μαθητείας. Ή τήρηση τών εντολών άποδείχνει τήν ειλικρίνεια τών εκδηλώσεων τής άγάπης μας. Όταν οί διδασκαλίες πού άσπαζόμαστε έξοστραχίζουν τήν άμαρτία άπ’ τήν καρδιά, εξαγνίζουν τήν ψυχή άπ’ τή μόλυνση καί φέρνουν καρπό πρός άγιωσύνη, τότε μπορούμε νά τίς παραδεχθούμε σάν αλήθεια του Θεού. «Όταν ή άγαθότητα, ή καλωσύνη, ή τρυφερότητα τής καρδιάς καί ή συμπόνοια εκδηλώνονται στην ζωή μας, όταν ή χαρά τής εύπραγίας βασιλεύει στην καρδιά μας, όταν εξυψώνομε τόν Χριστό καί όχι τόν έαυτό μας, τότε μπορούμε νά ξέρομε ότι ή πίστη μας είναι αύθεντική. «Έν τούτω γνωρίζομεν, ότι έγνώρισαμεν Αύτόν, εάν τας έντολάς Αύτού φυλάττωμεν.» (Α” Ιωάν. 2:3).

«Δέν έπεσε· διότι ήτο τεθεμελιωμένη επί τήν πέτραν»—ματθ. 7:25

Οί άνθρωποι είχαν βαθειά συγκινηθεί από τά λόγια του Χριστού. Είχαν έλκυσθεί από τή θεϊκή ομορφιά τών άρχών τής αλήθειας

[167] καί οί σοβαρές προειδοποιήσεις του Χριστού τούς είχαν κάνει εντύπωση σάν φωνή του καρδιογνώστη Θεού. Τά λόγια Του είχαν χτυπήσει κατάρριζα τίς προηγούμενες αρχές καί αντίληψεις τους. Προκειμένου νά συμμορφωθούν μέ τή διδαχή Του τούς χρειάζονταν μιά γενική μεταρρύθμιση στίς συνήθειες, στίς σκέψεις καί στίς πράξεις. Αυτό θά τούς έφερνε σέ σύγκρουση μέ τούς θρησκευτικούς ήγέτες τους, επειδή θά προκαλούσε τήν ανατροπή ολόκληρου τού οίκοδομήματος πού επί γενεές ολόκληρες οί ραββίνοι είχαν εγείρει. Κατά συνέπεια, ενώ οί καρδιές τού λαού άνταποκρίνονταν στά λόγια Του, λίγοι μόνο ήταν πρόθυμοι νά τά δεχθούν γιά καθοδήγηση τής ζωής τους.

Ό Ιησούς τελείωσε τήν επί τού Όρους Διδασκαλία Του μ" ένα παράδειγμα πού παρουσίαζε μέ καταπληκτική ζωντάνια τή σημασία τής πρακτικής εφαρμογής τών όσων είχε πει. Ανάμεσα στά πλήθη πού συνοστίζονταν γύρω από τόν Σωτήρα ύπήρχαν πολλοί οί όποιοι είχαν περάσει τή ζωή τους πλάϊ στή θάλασσα τής Γαλιλαίας. Καθισμένοι καθώς ήταν στήν παρειά τού βουνού καί άκουγαν τά λόγια τού Χριστού, μπορούσαν ταυτόχρονα νά αντικρίζουν τίς κοιλάδες καί τίς ρεματιές άπ" όπου τρέχοντας οί βουνίσιες πηγές κατέληγαν στή θάλασσα. Συχνά τό καλοκαίρι οί πηγές αυτές στέρευαν όλότελα, άφίνοντας μοναδικά τους ίχνη μιά αύλαχιά άπό ξερή λάσπη καί σκόνη. Όταν όμως μέ τή βαρυχειμωνιά μανιασμένες θύελλες ξεσπούσαν πάνω στά βουνά, φούσκωναν πάλι οί ποταμοί, καί άγριεμένοι οί χείμαρροι ξεχειλίζαν πολλές φορές στίς λαγκαδιές, παρασύροντας στό διάβα τους κάθε τι μέσ" τήν άκατάσχετη όρμητικότητά τους. Καί τότε οί καλύβες πού οί χωρικοί είχαν στήσει μέσ" στίς χλοερές πεδιάδες μέ τήν ιδέα ότι δέν διέτρεχαν κανένα κίνδυνο, σαρώνονταν καί παρασύρονταν μακριά. Ψηλά όμως στίς λοφοκορφές βρίσκονταν σπίτια κτισμένα πάνω στά βράχια. Σέ μερικά μέρη τής χώρας ύπήρχαν σπίτια κατασκευασμένα αποκλειστικά άπό πέτρα καί πολλά άπ" αυτά είχαν αντιμετώπισει θύελλες καί γιά ά χίλια άκόμη χρόνια. Τά σπίτια αυτά είχαν κτισθεί μέ μεγάλους κόπους καί μόχθους. Δέν ήταν εύκολα προσιτά καί ή τοποθεσία τους ήταν λιγότερο ελκυστική γιά τόν διαβάτη άπ" ό,τι ή χλοερή πεδιάδα. Ήταν όμως κτισμένα πάνω στό βράχο καί ενώ άνεμοδέρνονταν άπ" τή βροχή, τή θύελλα καί τόν άέρα δέν πάθαιναν τίποτε.

Όπως οί οικοδόμοι τών πέτρινων αύτών σπιτιών, είπε ό Ιησούς, έτσι είναι καί αύτοί πού δέχονται τά λόγια Μου καί τά εφαρμόζουν

για τή θεμελίωση του χαρακτήρα τους και τής ζωής τους. Πρίν από αιώνες ό προφήτης Ήσαΐας είχε γράψει: «Ό λόγος τού Θεού ημών μένει εις τόν αιώνα.» (Ής. 40:8). Και ό Πέτρος, χρόνια μετά τήν επί του Όρους Όμιλία, επαναλαμβάνοντας τά λόγια αυτά του Ήσαΐα, προσθέτει: «Και ούτος είναι ό λόγος ό εύαγγελισθείς εις εσάς.» (Α” Πετ. 1:25). Ό λόγος τού Θεού είναι τό μόνο σταθερό πράγμα πού έχει γνωρίσει ό κόσμος μας. Είναι τό στερεό θεμέλιο. «Ό ούρανός και ή γή θέλουσι παρέλθει», είπε ό Χριστός, «οί δέ λόγοι Μου δέν θέλουσι παρέλθει.» (Ματθ. 24:35).

Οί μεγάλες άρχές του νόμου, οί άρχές αυτής τής φύσης τού Θεού, βρίσκονται ενσωματωμένες στην επί τού Όρους Όμιλία του Χριστού. Όποιος οικοδομεί πάνω ς” αυτές, οικοδομεί πάνω στον Χριστό, τόν Βράχο τών Αιώνων. Δεχόμενοι τό λόγο, δεχόμεστε τόν Χριστό. Και μόνο όσοι κατ” αυτόν τόν τρόπο δέχονται τά λόγια Του, οικοδομούν πάνω ς” Αυτόν. «Θεμέλιον άλλο ούδεις δύναται νά θέση παρά τό τεθέν, τό όποιον είναι ό Ίησοϋς Χριστός.» (Α” Κορ. 3:11). «Ούτε όνομα άλλο είναι υπό τόν ούρανόν δεδομένον μεταξύ τών ανθρώπων διά του όποίου πρέπει νά σωθώμεν.» (Πράξ. 4:12). Ό Χριστός, ό λόγος, ή αποκάλυψη τού Θεού—ή εκδήλωση του χαρακτήρα Του, του νόμου Του, τής αγάπης Του και τής ζωής Του—είναι τό μοναδικό θεμέλιο πάνω στό όποιο μπορούμε νά οικοδομήσομε ένα σταθερό χαρακτήρα.

Οικοδομούμε πάνω στον Χριστό τότε όταν υπακούομε στό λόγο Του. Δίκαιος δέν λογίζεται αυτός πού τού αρέσει ή δικαιοσύνη, αλλ” αυτός πού εφαρμόζει τή δικαιοσύνη. Και ή άγιωσύνη δέν είναι καμιά έκσταση, αλλ” είναι τό αποτέλεσμα τής παραχώρησης τών πάντων στον Θεό. Είναι ή έμπρακτη εφαρμογή τού θελήματος τού ούράνιου Πατέρα μας. Όταν ό λαός τού Ισραήλ έστησε τόν καταυλισμό του στα σύνορα τής υποσχεμένης γής, δέν άρχούσε ούτε νά έπαναπαύονται στις πληροφορίες πού είχαν για τή γή Χαναάν, ούτε νά τραγουδούν τά τοπικά τραγούδια τής Χαναάν. Αυτό και μόνο δέν θά έφερνε στην κατοχή τους τά εύφορα άμπέλια και τούς ελαιώνες τής ωραίας γής. Αυτό θά τά έκαναν δικά τους μόνο όταν θά τά κατακτούσαν, όταν θά συμμορφώνονταν μέ τούς όρους, όταν θά ενασκούσαν ζωσα πίστη στον Θεό, όταν θά ιδιοποιούνταν τις υποσχέσεις Του, ύποτασσόμενοι στην καθοδήγησή Του.

Η θρησκεία έγκείται στην εφαρμογή τών λόγων τού Χριστού. Και αυτό όχι μέ τό σκοπό νά εξαγοράσομε τήν εύνοια τού Θεού,

[169]

άλλ' ακριβώς επειδή, χωρίς να την αξίζουμε, μάς έχει άπονεμηθει ή δωρεά της αγάπης Του. Ο Χριστός εξαρτάει τη σωτηρία του ανθρώπου όχι άπλως από μιά ομολογία πίστης, άλλ' από μιά πίστη που έκδηλώνεται με έργα δικαιοσύνης. Απαιτούνται έργα από τους οπαδούς του Χριστού, όχι μόνο λόγια. Ο χαρακτήρας σχηματίζεται με την έμπρακτη εφαρμογή. «Επειδή όσοι διοικούνται υπό του Πνεύματος του Θεού, ούτοι είναι υιοί του Θεού.» (Ρωμ. 8:19). Όχι αυτοί των οποίων οι καρδιές έγγίζονται μόνο από τό Πνεύμα, ούτε αυτοί που κάποτε-κάποτε ενδίδουν στη δύναμή Του, αλλά μόνο εκείνοι που διοικούνται από τό Πνεύμα είναι γιοί του Θεού.

[170] Έπιθυμείτε να γίνετε ακόλουθοι του Χριστού χωρίς όμως να ξέρετε από που να αρχίσετε; Βρίσκεσθε στο σκότος και δεν ξέρετε που να βρήτε τό φώς; Ακολουθήστε τό φώς που έχετε προς τό παρόν. Αποφασίστε με την καρδιά σας να εφαρμόσετε αυτό που ξέρετε ότι προέρχεται από τό λόγο του Θεού. Η δύναμή Του, αυτή ή ίδια ή ζωή Του, περιέχονται μέσα στο λόγο Του. Όταν τον αποδέχεσθε με πίστη, ο λόγος αυτός θα σας δώσει τη δύναμη να τον υπακούσετε. Καθώς δίνετε προσοχή στο φώς που σας έχει δοθεί, αυτό θα σας οδηγήσει σε περισσότερο φώς. Κτίζετε πάνω στο λόγο του Θεού, και τό οικοδόμημα του χαρακτήρα σας θα φέρει την ομοιότητα του χαρακτήρα του Θεού.

Ο Χριστός, τό πραγματικό θεμέλιο, είναι λίθος ζωντανός και χορηγεί ζωή σε όλους όσους οικοδομούνται πάνω σε Αυτόν. «Και σεις, ως λίθοι ζώντες, οικοδομηθήτε οΓκος πνευματικός.» «Πάσα ή οικοδομή συναρμολογουμένη αύξάνεται εις ναόν άγιον έν Κυρίω.» (Α΄ Πετ. 2:5, Έφες. 2:21). Οι λίθοι γίνονται ένα με τό θεμέλιο. Γιατί ή ίδια ζωή ρέει μέσα σε όλους. Ένα τέτοιο οικοδόμημα δεν καταρρέει μπροστά σε καμιά θύελλα· επειδή

«Ό,τι έχει μέσα του ζωή απ' τον Θεό
Δέν καταβάλλεται ποτέ, μά μένει ζωντανό.»

Αντίθετα κάθε οικοδομή κτισμένη σε άλλο θεμέλιο διαφορετικό από τό λόγο του Θεού θα καταρρεύσει. Εκείνος που, καθώς οί Ιουδαίοι της εποχής του Χριστού, προτιμάει να κτίσει πάνω σε θεμέλιο από ανθρώπινες ιδέες και αντιλήψεις, από τύπους και ιεροτελεστίες ανθρώπινης επινόησης, ή πάνω σε έργα έπιτελουμένα ανεξάρτητα από τη χάρη του Χριστού, κτίζει τό οικοδόμημα του χαρακτήρα

του πάνω στην άσταθή τήν άμμο. Ἡ άγρια θύελλα τών πειρασμών θά σαρώσει τό άμμουδερό θεμέλιο καί θά σωριάσει τό σπίτι του σάν αξιοθρήνητο ναυάγιο στίς άκτές του άδάμαστου χρόνου.

[171]

«Διά τοῦτο οὔτω λέγει Κύριος ὁ Θεός... θέλω βάλει τήν κρίσιν εις τόν κανόνα καί τήν δικαιοσύνην εις τήν στάθμην· καί ἡ χάλαζα θέλει εξαφανίσει τό καταφύγιον τού ψεύδους καί τά ὕδατα θέλουσι πλημμυρίσει τόν κρυψώνα.» (Ἡς. 28:16,17).

Σήμερα όμως ἡ χάρη ικετεύει τόν άμαρτωλό. «Ζώ Εγώ, λέγει Κύριος ὁ Θεός, δέν θέλω τόν θάνατον του άμαρτωλοῦ, αλλά νά επιστρέψη ὁ άσεβής από τής ὁδοῦ αὐτοῦ καί νά ζῆ επιστρέψατε, επιστρέψατε από τών ὁδών ὑμῶν τών πονηρῶν διατί νά άποθάνητε· (Ἰεζ. 33:11). Ἡ φωνή πού άπευθύνεται σήμερα στόν άμετανόητο άμαρτωλό εἶναι ἡ φωνή Εκείνου ὁ Ὅποιος μέ σπαραγμό ψυχῆς άναβόησε άντικρύζοντας τήν άγαπημένη Του πόλη: «Ιερουσαλήμ, Ιερουσαλήμ, ἡ φονεύουσα τούς προφήτας καί λιθοβολούσα τούς άπεσταλμένους πρός αὐτήν, ποσάκις ἠθέλησα νά συνάξω τά τέκνα σου, καθ’ ὄν τρόπον ἡ ὄρνις τά ὀρνίθια έαυτῆς ὑπό τάς πτέρυγας καί δέν ἠθέλησατε· Ἰδοῦ, σάς άφίνεται ὁ οἶκος σας έρημος.» (Λουκ. 13:34-35). Στήν περίπτωση τής Ιερουσαλήμ, ὁ Χριστός διέκρινε συμβολικά τόν κόσμο πού θά άπέριπτε καί θά καταφρονούσε τή χάρη Του. Κι’ έκλαψε επίσης καί γιά σένα, άλύγιστη καρδιά. Ἀκόμη καί τήν ώρα εκείνη πού κυλούσαν τά δάκρυά Του στή λοφοπλαγιά, ἦταν καιρός νά μετανοήσει ἡ Ιερουσαλήμ καί νά άποφύγει τή μοιραία της καταστροφή. Καί άργότερα, γιά λίγο άκόμη διάστημα, τό ὑπέροχο Δώρο τού οὐρανοῦ περίμενε καρτερικά μήπως καί θά Τόν άποδέχονταν. Τό ίδιο καί στή δική σου καρδιά ὁ Χριστός άπευθύνεται μέ τή φωνή τής άγάπης Του: «Ἰδοῦ, ἵσταμαι εις τήν θύραν καί κρούω· εάν τις άκούση τής φωνῆς Μου καί άνοιξη τήν θύραν, θέλω εἰσελθεῖ πρός αὐτόν καί θέλω δειπνήσει μετ’ αὐτοῦ καί αὐτός μετ’ Εμοῦ.» «Ἰδοῦ τώρα καιρός εύπρόσδεκτος, ἰδοῦ τώρα ἡμερα σωτηρίας.» (Ἀποκ. 3:20, Β” Κορ. 6:2).

[172]

Ἄν έπαναπαύεσθε στηρίζοντας τίς ελπίδες σας στόν έαυτό σας, κτίζετε κάνω στην άμμο. Δέν εἶναι όμως άκόμη πολύ άργά γιά νά άποφύγετε τήν επικείμενη καταστροφή. Πρίν ξεσπάσει ἡ θύελλα, ζητήστε νά καταφύγετε πάνω στό στερρεό θεμέλιο. Οὔτω λέγει Κύριος ὁ Θεός· ἰδοῦ θέτω έν τή Σιών θεμέλιον, λίθον, λίθον έκλεκτόν, έντιμον άχρογωνιαῖον, θεμέλιον άσφαλές· ὁ πιστεύων εις αὐτόν δέν θέλει καταισχυνηθῆ. «Εἰς Εμέ βλέψατε καί σώθητε, πάντα

τά πέρατα τής γης· διότι Εγώ είμαι ό Θεός καί δέν υπάρχει άλλος.»
«Μή φοβοῦ· διότι Εγώ είμαι μετά σοῦ· μή τρόμαζε· διότι Εγώ ε-
ίμαι ό Θεός σου· σέ ενίσχυσα· μάλιστα σέ έβοήθησα· μάλιστα σέ
ύπερασπίσθην διά τής δεξιάς τής δικαιοσύνης Μου.» «Δέν θέλετε
αίσχυνθή ούδέ έντραπή αιωνίως.» (Ής. 28:16, 45:22, 41:10, 45:17).